

Ngã Thị Chân Đích Vi Nhĩ Khốc Liễu

Contents

Ngã Thị Chân Đích Vi Nhĩ Khốc Liễu	2
1. Chương 1-1: Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương 1-2: Tiết Tử	3
3. Chương 1-3	5
4. Chương 2	6
5. Chương 3	8
6. Chương 4	15
7. Chương 5	16
8. Chương 6	18
9. Chương 7	20
10. Chương 8	22
11. Chương 9	24
12. Chương 10	26
13. Chương 11	27
14. Chương 12	30
15. Chương 13	31
16. Chương 14	33
17. Chương 15	35
18. Chương 16	36
19. Chương 17	38
20. Chương 18	40
21. Chương 19	42
22. Chương 20	44
23. Chương 21	46
24. Chương 22	49
25. Chương 23	51
26. Chương 24	54
27. Chương 25	56
28. Chương 26	58
29. Chương 27	59
30. Chương 28	62
31. Chương 29	64
32. Chương 30	67
33. Chương 31	69
34. Chương 32	72
35. Chương 33	75
36. Chương 34	77
37. Chương 35	80
38. Chương 36	82
39. Chương 37	85
40. Chương 38	87
41. Chương 39	89

42. Chương 40	92
43. Chương 41	94
44. Chương 42	95
45. Chương 43	97
46. Chương 44	100
47. Chương 45	101
48. Chương 46	104
49. Chương 47	106
50. Chương 48	108
51. Chương 49	110
52. Chương 50	112
53. Chương 51	115
54. Chương 52	118
55. Chương 53	121
56. Chương 54	123
57. Chương 55	126
58. Chương 56	129
59. Chương 57	131
60. Chương 58	133
61. Chương 59	135
62. Chương 60	140

Ngã Thị Chân Địch Vi Nhĩ Khốc Liễu

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, phúc hắc bá đạo (tra) công x bình thường (tiện) thụ, ngược tâm, HE. Nhân vật chính: Tô Mạch x Hà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-thi-chan-dich-vi-nhi-khoc-lieu>

1. Chương 1-1: Giới Thiệu Nhân Vật

Giới thiệu nhân vật

Tô Mạch – Một anh công bá đạo, phúc hắc, độc mồm độc miệng, nhưng cũng rất đối ôn nhu và biết hi sinh. Lúc mới đầu khi gặp thụ, anh là một phúc hắc tra công chính hiệu. Nhưng sau đó, anh bị giằng vặt giữa sự ôn nhu muốn che chở cho em thụ với địa vị, hình tượng của mình trong công ty.

Hà Thụ – Một em thụ trời sinh là C, luôn luôn chỉ biết khóc, trốn tránh, nhưng khi nhìn thấy sự cố chấp trong tình yêu của em với anh công thì mấy ai có thể khinh thường em được? Chỉ sợ đến những cường thụ cũng không thể nào can đảm trong tình yêu như em. Lúc đầu em trốn tránh anh vì sợ bị tổn thương lần nữa, nhưng đến cuối cùng em lại vì tình yêu của anh mà cố gắng cai nghiện, một mực chờ anh trở về. Khi bị cha anh đưa đến một nơi hẻo lánh, em đã đi bộ suốt một chặng đường dài, rồi còn tìm cách kiếm tiền để trở về bên cạnh anh.

Nội dung

Tiểu thụ rất bình thường, không có tiền không có quyền cũng chẳng đẹp, trời sinh thích nam hơn nữ chỉ có thể nằm dưới. Gần 30 tuổi bị mẹ thúc giục kết hôn, tiểu thụ quyết định mua một đêm tình, khai phá thân thể trong trắng xong lại trở về cuộc sống ẩn giấu thâm lặng, cưới vợ sinh con.

Hôm đó tiểu thụ ăn mặc thật đẹp, lấy hết tiền dành dụm, kêu xe taxi đi. Tới một quán gay bar, run rẩy sợ sệt kêu rượu uống, tới lúc thanh toán tiền thì hoảng sợ tiền đã bị đánh cắp.

Tiểu công rất giàu, mở gay bar chỉ để tụ tập bạn bè đồng giới, ngày đó tâm tình không tốt, thấy tiểu thụ bộ dáng bình thường lại nhút nhát thì bực mình. Gọi ly rượu lên đầu tiểu thụ, ra điều kiện: 1 trả tiền, 2 cởi hết đồ đi ra ngoài.

Tiểu thụ run rẩy cởi sạch đồ (kể cả nội y), chân trần ra ngoài giữa đêm khuya, nhục nhã muốn khóc. Tiểu công đi ra thấy vậy chẳng biết sao nổi hứng đưa tiểu thụ về nhà, làm tình. Tiểu công chỉ thích phụ nữ nhưng không hiểu sao lại hứng thú với thân thể ngây ngô của tiểu thụ. Quan hệ hai người chỉ có làm tình, còn lại là một kẻ cao ngạo một kẻ tự ti.

Có một ngày tiểu thụ nghe thấy tiểu công tàn nhẫn phủ nhận quan hệ với mình. Tiểu thụ tuyệt vọng bỏ đi, tình cờ gặp anh họ chuyên vẽ tranh, liền đi theo. Anh họ gặp chuyện thất bại, điên cuồng vẽ. Hai người đồng cảm, tâm sự cho nhau liếm vết thương lòng. Ngày nọ tiểu thụ bắt gặp anh họ hít thuốc phiện. Để quên đi đau khổ nhớ tiểu công, đã thử hít ma túy, cảm giác lâng lâng quên sự đời.

Sau đó tiểu công tìm được tiểu thụ, lúc này tiểu thụ đã nghiện nặng. Tiểu công muốn giúp tiểu thụ cai nghiện, nhưng tiểu thụ lên tìm ma túy hít. Tiểu công khóc, thất vọng đánh tiểu thụ đá ra ngoài cửa.

Giữa nghiện và tình yêu, tiểu thụ dù đau đớn toàn thân vẫn chạy đến trước cửa nhà tiểu công, đập đầu máu chảy cầu xin tha thứ. Bắt đầu chuỗi ngày gian khổ cai nghiện. Khi lên cơn, tiểu thụ lồng lộn cắn xé tiểu công. Tiểu công chỉ biết ôm chặt lấy tiểu thụ, chịu đựng đau, mắt ảm ướt.

Sau đó hai người vượt qua gian nan, cùng nắm tay nhau suốt đời.

2. Chương 1-2: Tiết Tử

Hà Thụ là ở trên mạng tìm được quán bar kia. Trước khi ra khỏi cửa, hắn có chút chờ mong nên lấy áo sơ mi cùng quần tây mới nhất của bản thân, cố gắng đem đôi giày da kia thử một chút, nhìn bộ đồng thống nhất trên người, lại phát người kia chính là hắn, chất phác, đại ra, bình thường y như lúc trước.

Có một chút buồn cười, Hà Thụ lấy tay đem kính đẩy lên trên, lại phát hiện cũng không có gì đổi mới, nhìn càng nhiều, càng cảm thấy mắt kính hoàn toàn không nên có trên người, thế là ở trước mặt gương nho nhỏ trên tường kia, dần dần do dự, dần dần luống cuống, cuối cùng né tránh như bình thường.

Hắn không dám nhìn nữa.

Không lâu trước hần mới nghe điện thoại của mẹ, bà bắt đầu ở bên đầu dây kia nghìn bài một điệu lải nhải, hần biết mình lớn tuổi, là cần phải thảo luận về chuyện người yêu. Chính là, từ ngày mẹ bắt đầu lải nhải đến giờ, đã qua sáu năm. Khoảng sáu năm nay cũng đủ cho hần ở trong công ty ngồi vững ở vị trí viên chức nhỏ của mình, lại không thể để cho hần có thể có được đầy đủ dũng khí.

Mỗi lần nói chuyện, hần luôn một bên nghe, một bên bất an lấy ngón tay cuộn đường dây điện thoại, một vòng lại một vòng, cuộn đến cổ tay. Mẹ hần luôn vào lúc đó rống giận: “Con có nghe rõ không, bộ đáng nhục nhã chẳng ra đâu! Điều quan trọng nhất chính là có thể chịu khổ — tự đắc cả đời!”

Hần nghe rõ ràng, hần chưa bao giờ lo về bề ngoài. Từ ngày đó bắt đầu, người xinh đẹp, quần áo xinh đẹp, cuộc sống xinh đẹp, cùng hần chưa từng quan hệ. Hần cũng muốn thử nói với mẹ, thành thành thật thật giả dạng, làm một người bình thường. Nhưng hần làm không được, hần thích nam nhân.

Có lẽ còn có sự tình gay go, hần là người đồng tính luyến ái, còn gọi là một C.

Từ sơ trung đến giờ, bạn học cũng không thiếu loại C này. Mở ra Hồng Lô Mộng, theo Giả Bảo Ngọc “Mặt như Trung thu chi nguyệt, sắc như xuân liễu chi hoa”, nhìn thấy mặt người nọ đắp son phấn, trong lòng cảm thấy người này cũng có chút C. Chính là cử chỉ của bọn họ, nói cười đều nhỏ nhẹ tinh tế, diện mạo kín đáo phong lưu... Cho nên C đến gần C, so nhan sắc cũng là cảnh đẹp ý vui.

C như bọn hần có thể rất buồn cười. Một người bình thường, ôn nhu thường không dứt khoát, tình cảm thường yếu đuối. Sau khi đến trường bị lão sư lời nói có một câu nghiêm khắc đều có thể làm cho hần ngay tại chỗ khóc. Dẫn đến cười vang cả sảnh đường, rất náo nhiệt.

Nhớ rõ mấy năm trước, hần từ người mua đồ điện gia dụng bỏ bốn trăm nhân dân tệ mua một cái máy tính bỏ đi, đầu óc chính mình mê muội tìm người hỏi từng bước, lần lượt thay đổi đĩa tốt, mua cái card máy tính, lắp ráp đường dây, thành thành thật thật diệt virus, lại thành thành thật thật tìm cách vận hành cái máy tính kia.

Hần giống như người mù mò khắp nơi, dáng vóc tiêu tụy cuối cùng cũng tìm được QQ, rồi mới tham gia một cái diễn đàn gay. Lại thành thành thật thật đánh vào tên thật.

Treo ở QQ bốn tiếng mấy, có một người bắt đầu xuất hiện, thuận tay trò chuyện vài câu, hỏi hần có muốn hay không gặp mặt. Hần vui sướng lại không phải không có lo lắng hỏi: Tôi sợ anh sẽ bỏ đi.

Người nọ đánh một hàng cười dài, tiếng cười kia giống như xa vời, người nọ nói: Cậu người này thật biết điều, chỉ cần không bệnh cũng không kén chọn, vui đùa một chút thôi, nào có thể nghĩ đến lên mạng có thể tìm một tuyệt thế mỹ nam?

Hần có chút yên lòng, ở trước máy cười ngây ngô 14 giây.

Chỉ thấy người nọ lại trả lời một câu: Bộ đáng xấu không có việc, bụng bia cũng không sao, nhưng chỉ là cái C kia, tôi chịu không nổi...

Hắn trước cầm biau tờ sừng sốt một chút, sau đó thành thành thật thật từng bước rời khỏi chương trình, cẩn thận tắt máy, rồi mới đóng cửa sổ hiển thị. Hắn ngồi trước cầm biau tờ buồn một hồi, rồi mới đứng dậy một lát, đến bên trong ký túc xá riêng của công ty đi một hồi, cuối cùng đi một phải tùy tiện đi đến quán ăn.

Một chén cơm cùng một cái trứng chiên, mấy cọng rau xanh. Hắn vừa ăn, một bên cố gắng đem nước mắt bức trở về, chính là không lâu sau, nước mắt không nghe theo rơi xuống chén cơm.

Dem cơm hỗn tạp một hơi nuốt vào trong bụng, có chút mặn mặn, cũng không biết có hương vị gì.

Hắn từ nay về sau không dám lên mạng, ở bên trong đoàn người càng đem bản thân co rúm lại.

Buồn cười là hắn đã gần ba mươi, ngay cả một lần overnight đều không có. Ngày này, công ty vừa mới phát tiền thưởng, tiền mặt màu đỏ tích lũy làm cho hắn vui sướng tột độ. Nắm chặt tiền mặt, thế nhưng cảm thấy khiếp đảm trong lòng cũng sinh ra một chút dững dặc.

Hà Thụ suy nghĩ, không bằng đi thử một lần vào gay bar đi, nếu đủ liền mua một người. Chỉ cần một buổi tối, hiểu được chuyện tình như thế nào, trong lòng liền không bao giờ... suy nghĩ nữa.

3. Chương 1-3

Hà Thụ lần đầu tiên đi uống rượu, hắn dùng chương trình định vị vị trí trên mạng vẽ một cái bản đồ, dùng bút đỏ diễn tả các đường quốc lộ chủ yếu cùng với đánh dấu tòa nhà, rồi mới tỉ mỉ đem bản đồ tự vẽ kia bỏ vào bên túi trái của quần, bên phải bỏ vào một chút tiền cùng chìa khóa, trước khi rời khỏi ký túc xá kiểm tra thử coi đã đóng hết đồ điện chưa, rồi mới đóng cửa lại, đối với phòng không có một bóng người hện gặp lại, xoay người, rời khỏi cửa.

Chờ làm tốt tất cả, ra cửa đã trì hoãn gần hai mươi phút. Hà Thụ có chút bất đắc dĩ nghĩ, này không cần trách cứ hắn, hắn là người bất kể như thế nào cũng chịu không được phòng ở lộn xộn, không tắt hết điện, giống như hắn mỗi lần ăn xong cơm chiều liền lập tức rửa bát. Những điều này là tính tình trời sinh.

Hà Thụ hắn sinh ra đã là một C. Khuôn mặt hắn không được phép thống khổ liền xả thân quyết tâm hướng nhà ga đi tới, nghĩ muốn hạ một cái quyết tâm, cho dù là mua một trai bao cũng phải giải quyết chuyện này. Bởi vì không có thử qua, sợ dĩ càng thêm lo lắng. Vốn tưởng rằng nhiều năm qua như thế, đều là một người thích sống im lặng, bằng không có một chút ảo tưởng gì đó không thực tế, kết quả vẫn là không được, chính mình không kiên cường như vậy được.

Bất kể như thế nào, đều phải thử một lần. Cho dù bị cười nhạo cũng không có việc gì, nếu như đã hoàn toàn chết tâm, bỏ đi cái vô tâm của mình. Ngược lại thoải mái tự tại.

Hà Thụ đi xe buýt công cộng, người chen chúc người, người đè người, người đẩy người, là điển hình của việc đi xe, oi bức khiến người khác phiền lòng, bất quá là tập trung một chút, liền một thân mồ hôi, cái đầu

đầy mồ hôi dính vào trên mặt, áo sơ mi màu trắng cũng có chút ướt dán tại trên lưng, Hà Thụ đột nhiên cảm thấy được thực hối hận, sớm biết đi xe buýt công cộng biến thành chật vật như thế, không bằng tốn kém một tí, cùng lắm ba mươi tệ, chỉ là tiền cơm bốn ngày. Cái dạng này, đại khái là càng không ai để ý đi.

Mồ hôi từ cổ chảy xuống, bên trong đám người oi bức giống như tắm hơi, cơ hồ khổ sở nghĩ muốn đập đầu vào thủy tinh, ngay cả cửa kính xe thổi gió vào cũng là oi bức, lái xe lay động, mỗi thời điểm chuyển bên, lối đi nhỏ liền một trận ngổn ngang lộn xộn, chuyển hướng lại áp thành một đồng.

Thật vất vả qua gần một giờ đường xe, Hà Thụ mới thở dốc đi xuống xe, cơ hồ có chút say xe, áo sơ mi ướt đầm dính trên người, ánh mắt nhìn mồ hôi không ngừng từ mũi chảy xuống, thân mình cơ hồ mệt không thể động đậy, đành phải ngồi ở bãi cỏ ven đường nghỉ ngơi một hồi, nhìn nhìn đồng hồ điện tử trên tay, đã bốn giờ chiều, Hà Thụ nghỉ ngơi đủ rồi, mới cố gắng đứng lên, lấy ra bản đồ trong túi, cố gắng phân biệt, tìm kiếm thử, hắn cũng không dám hỏi đường, rất sợ sau khi nói ra tên quán bar kia, sẽ nghênh đón nhiều ánh mắt kỳ thị. Hắn tình nguyện đâm đầu chết cũng không muốn chuyện này xảy ra.

Quán bar kia cách phụ cận nhà ga mấy trăm bước, nằm ở một nơi rất sầm uất, ký túc xá kia của Hà Thụ đúng là trời đất bất đồng, chờ Hà Thụ câu nệ tiêu sái bước vào, cơ hồ khiếp sợ phát hiện nơi đó căn bản không mở cửa. Dừng khí của Hà Thụ cơ hồ bị làm cho nản lòng, thẳng đến khi Hà Thụ vất vả tĩnh tâm xuống, mới chú ý tới bên cạnh cửa bên có một cái bảng hiệu thông báo nho nhỏ ở phía đèn tường. Thông báo ghi rõ thời gian buôn bán bắt đầu lúc chín giờ tối.

Hà Thụ do dự một hồi, rồi mới từ từ quay về chỗ mới xuống xe ngồi xuống, thành thành thật thật chờ tới trời tối. Khi đó hắn nghĩ đến, hắn giỏi nhất chính là chờ đợi.

4. Chương 2

Hà Thụ ngồi ở chỗ kia, cuộn mình thành một đoàn, không biết tại sao ngồi ở đây liền mơ mơ màng màng ngủ, khi tỉnh lại trên đường phát hiện trời đã tối, một tên khất cái ngồi bên cạnh hắn tùy ý lực thùng rác ăn những hạt cơm còn mới mẻ của hộp cơm trưa, Hà Thụ nhìn khắp mặt tên khất cái đầy nếp nhăn, không biết tại sao cảm thấy có chút khổ sở, tay lấy trong túi tiền ra một tờ giấy năm đồng có nhiều nếp nhăn lấy ra định đưa cho tên khất cái kia. Tên khất cái nhìn hắn một cái, rồi mới nở nụ cười một chút, lộ ra răng vàng, tay cầm, tên khất cái kia nói: “Không cần, cậu cũng không dễ dàng.”

Hà Thụ nghe câu như thế, hoàn toàn nhận thức được bộ dáng của mình có bao nhiêu chật vật, hắn xấu hổ cười, đưa tay sờ sờ tóc, rồi mới đứng dậy, vỗ vỗ tro bụi dính trên quần, cố gắng đem cái áo sơ mi có nhiều nếp nhăn kéo vài cái, muốn chỉnh lại trang phục cho chỉnh tề. Cứ như vậy phấn đấu một hồi lâu, cuối cùng mới bước đi hướng quán bar kia đi đến.

Một loạt quán bar trên đường đều đã mở, ánh đèn nê ông nhiều màu cùng đèn đường mờ nhạt của phố trong đêm đem tới sắc thái mới. Hà Thụ do dự, đứng ở trước quán bar gọi “Mười năm”, đẩy ra phiến cửa bằng thủy tinh, ở trước cửa cơ hồ không nghe ra bước chân, chỉ dùng liếc mắt một cái, hắn liền rành mạch biết không nên tới chỗ này, không tính quán bar rộng rãi, phân chia thành từng góc bí mật u ám, lại đem một đám người đẹp mắt bại lộ dưới ngọn đèn.

Bất kể là ở trên đỉnh đầu là chụp đèn cổ kính, hay là bên trong phòng trang nhã có chỗ ngồi mềm mại, còn có tiếng vi-ô-lông lẳng lặng như tiếng nước chảy đều thập phần cổ kính, tinh xảo. Một loạt ghế cao cao, bốn năm nam hài trẻ tuổi mặc áo sơ mi hở cùng quần da màu đen chặt chẽ, trong tay hoặc là rượu đỏ hoặc là đủ loại cốc-tai đủ đủ màu sắc, nhẹ giọng vui vẻ nói, chuyện trò vui vẻ, không coi ai ra gì.

Này giống như có hào quang bao phủ mọi người, như có như không đem tầm mắt quét về phía cửa, nhẹ nhàng mà thoáng xoay đầu nhìn lại, cùng theo đó chính là cười vang càng thêm sung sướng, Hà Thụ cảm thấy được không gian này làm cho mình chảy mồ hôi không kiểm soát được, nếu không phải còn chút lại dừng khí khi rời cửa, hiện tại hẳn đã sớm mà bỏ chạy. Hà Thụ một bên an ủi chính mình còn có tiền mặt trên người, một bên sắc mặt tái nhợt đi từng bước, bởi bàn ở một bên lẳng lặng nhìn hẳn lúc này cuối cùng cũng lại đón, đưa hẳn tới một góc ở quầy bar, hẳn cảm thấy được cả người cứng ngắc, chặt vật không chịu nổi cái ghế dựa cao cao kia, hai tay co quắc nắm chặt nhau, khóe mắt khẩn trương cơ hồ vừa muốn ướm.

Hà Thụ hiện tại chỉ cảm thấy chính mình từ đầu tới đuôi đều là sai lầm — hẳn vốn nghĩ rằng đi quán nếu không tìm được người xinh đẹp, chính là hẳn cũng có đại thúc trung niên bụng bia lấy tiền mặt mà tìm hoan mua vui. Hẳn cũng không xấu đi — làm gì giống như nhìn thấy quái vật mà nhìn hẳn. Hai tay Hà Thụ hung hăng nắm chặt, bắt chính mình thanh tỉnh một chút. Ánh mắt mất tự nhiên đánh giá bốn phía, ý đồ làm bình tĩnh lại luống cuống cùng bối rối, hẳn liếc mắt một cái nhìn bên trong phòng trang nhã phụ cận quầy bar, một vị nam tử trẻ tuổi, mặt của y ẩn ở trong bóng tối, hơi lộ ra đường nét hàm dưới duyên dáng, ngón tay thon dài cầm một ly rượu đỏ, ly rượu cao trong suốt, chất lỏng đỏ tươi nhẹ nhàng lưu động, hết sức chói mắt. Nam tử thỉnh thoảng đem ly rượu đặt ở bên môi uống một ngụm. Động tác tao nhã kia, thậm chí làm cho Hà Thụ có chút thất thần muốn biết môi người nọ có hay không cũng nhiễm nhan sắc của rượu đỏ.

Bởi bàn vừa mới mang Hà Thụ vào lúc này chính là vô cùng cung kính hướng bên thân người nọ, hai người nhẹ giọng nói chuyện với nhau vài câu. Một hồi không lâu lắm, bởi bàn kia liền vòng qua Hà Thụ, đi vào bên trong quầy bar, nhẹ giọng hỏi Hà Thụ: “Tiên sinh, muốn tới uống chút rượu gì?” Hà Thụ có chút khẩn trương nghĩ muốn gọi ra tên rượu, uống rượu ở trong nước ta, Thiệu Dao rồi đến Kiếm Nam Xuân, Cổ Miên tinh khiết, lại nghĩ tới Voka, rượu Bran-di của nước ngoài đến Martine, X.O... Hận đến tất cả tên rượu đều ở trong đầu hóa thành trống rỗng, mơ hồ không rõ. Hà Thụ trước lúc tan vỡ lắp bắp nói một câu: “Cậu... Cậu nơi này có rượu gì?”

Bởi bàn kia khẽ cười, cậu bình tĩnh phun ra liên tiếp tên rượu: “Smoke, Kister cùng Pommard, anh muốn loại nào?”

Người chung quanh thanh âm đột nhiên đều dừng lại nhìn về bọn họ phía bên này. Yên lặng này càng làm cho Hà Thụ sợ hãi, hẳn rốt cuộc bất an xê dịch thân mình, hồi tưởng lại rượu đỏ nam nhân uống kia, càng lúc càng muốn ném thử, cùng lúc sợ hãi chính mình bất quá chỉ có vài ngàn tệ, hẳn quả thật nghe nói qua có chút rượu đắt tiền hù chết người. Hẳn lại không dám hướng bởi bàn kia hỏi rõ giá cả, lại sợ hành vi của mình lại càng không nhập lưu, cuối cùng cắn cắn môi nói: “Lựa một cái niên đại còn mới đi...” Hà Thụ mở miệng như vậy, hẳn nghĩ muốn, rượu nho mới những có thể hay không rẻ hơn một chút.

Bởi bàn kia cười, đi ra phía sau dãy tầng rượu thủy tinh phía sau lấy ra một chai rượu đỏ rất đẹp, dùng dụng cụ mở ra cái nút, Hà Thụ nhìn màu sắc diễm lệ như máu tươi kia theo bình rượu chảy vào ly thủy tinh, không khỏi có chút xuất thần, tim đập cũng có chút nhanh hơn, vươn hai tay cầm lấy cái ly, không biết là như thế nào, tay vừa trượt, rượu kia liền toàn bộ đổ xuống quần, đến cùng chính là một trận âm thanh chói tai của thủy tinh bị đổ bể.

Lần này, chẳng những chung quanh càng thêm im lặng, ngay cả trên mặt bồi bàn kia cũng không có tươi cười thản nhiên như trước. Hà Thụ ngậy người một hồi lâu, chân tay luống cuống nghĩ muốn chà lau rượu dính trên quần, bồi bàn kia tựa hồ cũng kịp phản ứng, cậu hơi hơi vuốt cằm nói: “Tuy rằng như thế, nhưng là rượu tiên sinh ngài gọi vẫn phải trả, có vấn đề gì không?”

Hà Thụ ngơ ngác lắc lắc đầu. Bồi bàn kia thế là liền hơi hơi dịch thân mình, nhẹ nhàng phun ra một cái giá.

Hà Thụ ngơ ngác nhìn bồi bàn kia, mặt đỏ lại trắng, cuối cùng cơ hồ là cứng ngắt nói: “Tôi không có nhiều tiền như vậy.”

Bồi bàn tựa hồ cũng không khác thường, chính là bảo trì mỉm cười mang tính chuyên nghiệp như vậy, nói: “Như vậy, trên người tiên sinh ngài có bao nhiêu tiền?”

Hà Thụ một bên mơ hồ đã biết bồi bàn này đang đùa giỡn hắn — tuy rằng không biết tại sao, hắn căn bản không biết mình làm sai chuyện gì. Hắn cứng ngắt sờ túi quần chứa tiền mặt không hơn một số lẻ của cái giá cả kia, cuối cùng ngay cả tay cũng cứng ngắt. Bên trong túi tiền không có vật gì, đại khái là lúc đi xe buýt công cộng, đã bị người đánh cắp rồi.

5. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bàn tay duỗi đến túi quần rộng tuếch không có gì. Nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, biểu tình của bồi bàn kia tựa hồ cũng sững sốt một chút, nhẹ nhàng hỏi: “Không có tiền sao?”

Hà Thụ cứng ngắt gật đầu. Hắn nghĩ đến hắn lại nghe được tiếng cười nhạo, thấy được sự khinh thường, kết quả vẫn là một trận yên tĩnh, hắn mơ hồ cảm thấy được chính mình gặp phải phiền toái rất lớn, trong lòng cũng là một trận khổ sở, rượu đỏ dính trên quần thấm ướt đùi, trên mặt trắng bệch một mảnh, hai tay giao lại với nhau giảo nhanh cùng một chỗ. Ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, chỉ nhìn chăm chú mặt bàn quây bar lót đá màu xanh thẫm kia, cảm thấy được trong lòng một trận chua xót mãnh liệt bắt đầu lan tràn mênh mông. Lúc này Hà Thụ nghe được phía sau truyền đến vài tiếng bước chân, ở bên trong quán rượu im lặng phá lệ chói tai.

Bên tai truyền đến thanh âm của bồi bàn kia nói: “Đây là chủ quán của chúng tôi.”

Hà Thụ do dự ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân trẻ tuổi vừa ngồi trong phòng trang nhã kia ở trước mặt hắn. Hắn cuối cùng cũng thấy rõ ràng diện mạo của người nọ, cằm có chút gầy yếu, mày nhướng lên, thần khí tản quanh, lông mi như được nhuộm mực cùng đôi mắt như được điểm lên nước sơn. Một thân mặc âu phục màu đen đắt tiền, áo vét của âu phục không có nút gài, thoải mái tùy ý phủ lại, một tay giấu ở trong túi quần, áo sơ mi màu trắng bên trong cũng nổi lổng trên dưới, lộ ra xương quai xanh, nhìn qua có chút tùy ý không kiềm chế được. Tóc dài ngắn không đồng đều, có một chút che phủ phía trước trán, có một vài sợi ngắn hỗn độn nhếch lên, phát ra màu đen phi thường.

“Tôi.. Tiền của tôi bị trộm, tôi, tôi không phải cố ý...” Hà Thụ nhìn người nọ, có chút lắp bắp nói, rượu trên quần vẫn chưa toàn bộ thấm vào, lập tức theo ống quần chảy xuống, sắc mặt Hà Thụ càng phát ra nhợt nhạt, cơ hồ là bắt đầu nơm nớp lo sợ phát run.

“Tôi biết.” Người nọ không kiên nhẫn phất tay đánh gãy lời nói của Hà Thụ. Hà Thụ bị ngăn lại có chút khó chịu nói không nên lời, không biết tại sao, đối với nam nhân trước mắt này, hẳn so với bình thường còn muốn không tốt hơn. Hà Thụ thử hít sâu một chút, dùng móng tay tra vào tay một chút, bắt buộc chính mình bình tĩnh một chút: “Tôi biết đều là lỗi của mình, đối với anh tôi nhớ rõ ràng yêu cầu một loại rượu rẻ hơn một chút — dù sao đi chăng nữa, anh, các người, các người hướng tôi giới thiệu loại rượu tôi không thể mua nổi... Không phải tôi yêu cầu như vậy...”

Nam nhân kia nhẹ giọng hừ một câu, y vốn là người cao hơn một thước tám, lúc này càng hơi nâng người lên, ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá Hà Thụ, y nói: “Cậu có biết nơi này là chỗ nào không? Ai nói cho cậu biết có thể tới nơi này? Đây căn bản không phải là nơi buôn bán gì! Cậu hỏi vài người đang ngồi đằng kia không phải theo tôi nhận thức nhiều năm! Cậu đi hỏi bọn hắn lần trước cũng có một người tóc đen tiến vào nơi này làm sao bị đuổi ra, tôi chính là trực tiếp làm cho hắn ở trên đường ngu ngốc lỏa thể, để làm nghệ thuật nhân thể! Lần này khen ngược, tha cho cậu một cái mạng, còn mời cậu uống rượu tốt, sao vậy? Cậu nếu mang mấy trăm hay hơn một ngàn, tiền không đủ không sao, tôi xem cậu lúc này đáng thương, cho cậu cái giáo huấn cũng liền thôi, cậu hiện tại khen ngược, cậu không có đồng nào, làm lãng phí của tôi một bình rượu tốt!”

Hà Thụ nghe được cơ hồ bắt đầu muốn khóc, lắp bắp nói: “Tôi rõ ràng nói không cần niên đại lớn...”

Nam nhân kia lớn tiếng nở nụ cười, lộ ra một hơi răng trắng dày đặc, y cười khinh thường nhìn Hà Thụ: “Người nào cho rằng rượu không lâu năm sẽ không phải rượu tốt? Rượu đỏ cũng có loại mới nhưỡng, hương nồng đậm mới mẻ, nào giống với rượu đưa ra thị trường. Loại nhưỡng lâu năm bình thường mùi rượu nồng đậm, thuần hậu, tốt nhất dùng để uống khác với bình thường, bình thường ở trong khoảng thời gian 5-10 năm. Qua 15 năm rượu sẽ không uống ngon, cậu cho rằng rượu niên đại lớn mới được coi là rượu ngon? Dính xác, có một số loại rượu lâu năm, hai mươi năm thậm chí thời gian lâu hơn cũng không thành vấn đề. Mà đẳng cấp giống Zinfandel, sẽ không thể để lâu, 10 năm cũng đã đến cực hạn. Mặt khác đặc sắc giống Beaujolais dùng Gamay nhưỡng thích hợp uống khi rượu còn mới, căn bản là không thể để lâu. Đồng dạng rượu Medoc, nếu thời điểm nhưỡng rượu không tốt, căn bản cần 7, 8 năm, cũng đã đạt tới đỉnh, lại tiếp tục đối với phẩm chất của rượu chẳng có ích cái gì. Hướng chỉ là rượu đỏ vài năm, có nhiều chỗ cũng có thói quen “late bottling”. Bên trong quầy rượu còn có một chai Rioja Grand Reserva, 89 năm. Ở bên trong thùng gỗ 6 năm mới vô lọ, lại để 4 năm mới có thể bán, bên ngoài đã gần 4 năm, đã có 10 năm hương vị. Đây là Grand Reserva của Tây Ban Nha yêu cầu đẳng cấp nhất. Còn có một vài xưởng làm rượu nhỏ ở trong thùng gỗ để lâu thời gian. Ha! Cậu là loại người chỉ biết nhìn đến niên đại của bình rượu, hiểu được chút gì sao?”

Hà Thụ nghe miệng người nọ nói một chuỗi lại đến một chuỗi, trong đầu muốn ngắt đi, cơ hồ là đứng lung lay sắp đổ nghe y nói xong. Thật lâu sau mới thật vất vả nghĩ ra một câu trả lời thuyết phục: “Nếu không, tôi, tôi trở về lấy chút tiền cho anh... Anh xem, tôi chỉ lấy một ly, nhưng lại gần... Anh có thể hay không tính tôi giá cả một ly.”

Nam nhân kia khinh miệt cười cười, vươn tay thon dài, cầm lấy cái bình có hoa văn của nước Mỹ thêm cái danh rượu kia ở trên bàn, giơ lên đầu Hà Thụ, trên đầu nhất thời không có kịp phản ứng, lẳng lẳng nhìn người nọ đem bình rượu chậm rãi trút xuống, khách nhân tràn đầy quán bar im lặng nhìn chăm chú, đem một chai rượu đỏ tước lên đầu Hà Thụ, từ đầu xuống dưới. Nam nhân kia sau khi làm xong nâng cốc, hung hăng cười nói: “Tôi mỗi ngày đều bận bịu đến nhanh điên rồi, thật vất vả mới thoả mái một chút, hận nhất thời điểm trong này nghỉ ngơi, còn gặp loại người giống cậu phá hư tôi! Cậu cho là rượu cậu chạm qua còn có thể uống sao? Hiện tại tốt lắm đi, không phản đối đi! Như vậy, xin mời ngài giống người lần trước, cời hết đồ chính mình đi ra ngoài đi!”

=====

Giới thiệu 1 số rượu được kể trên:

Zinfandel

Beaujolais

Nho Gamay

Medoc

Rioja Grand Reserva











spanishtablewines.com

6. Chương 4

Hà Thụ ánh mắt mở thật to, ánh mắt màu đen bị rượu đỏ đổ vào giống như đám thủy tinh kém chất lượng dán vào, cái gì đều không thấy rõ, mà ánh mắt hấn vẫn như cũ cố chấp mở thật to, hơi hơi lắc đầu, lại ngay cả mở miệng cự tuyệt cũng không dám. Ở phía sau, khách nhân trong quán rượu cuối cùng cũng bật cười, tiếng cười kia nhẹ nhàng một lần lại một lần, tựa giống giống như bị Hà Thụ làm cho buồn cười, nước rơi, bộ dáng ảm ướt chọc cười, rượu màu đỏ còn không dừng lại từ tóc Hà Thụ chảy xuống mặt rồi tới cổ.

Hà Thụ đứng một hồi lâu, mới run rẩy vươn một bàn tay cởi nút thắt áo sơ mi, nhìn đến Hà Thụ thật sự cởi, tiếng cười kia lại dần dần ngừng lại, Hà Thụ đầu tiên thực là khó khăn mở ra một viên nút, đến sau khi chậm chạp dễ chịu một chút, càng cởi càng nhanh, rồi Hà Thụ mới đem cái áo sơ mi bị nhiễm đỏ cởi xuống, lộ ra thân trên gầy yếu, cơ hồ gầy đến có thể nhìn đến xương sườn, ở dưới ánh đèn dẫn theo một màu xanh trắng của bệnh trạng, Hà Thụ khó khăn nghĩ muốn cởi bỏ cái móc của quần tây xuống, nam nhân bởi bàn phía sau lúc này đột nhiên mở miệng nói: “Tô Mạch, coi như hết, lần trước người nọ là uống nhiều quá mới đối với khách nhân động thủ động cước, người này cũng không chuyện gì, cứ như vậy đi, đừng đùa quá.”

Hà Thụ nghe xong lời này, tay liền dừng lại, tựa hồ mang theo một chút hy vọng, khẽ ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân kia. Nam nhân kia cũng tính toán quên đi, nhưng nhìn ánh mắt Hà Thụ có chút chờ mong, đột nhiên bắt đầu lớn tiếng nói: “Có thể a, tôi lưu cho cậu một cái quần trong, này quần cùng giấy đều cởi sạch sẽ để lại đi!”

Hà Thụ run rẩy một chút, cuối cùng dùng sức kéo khóa quần xuống, đem quần ướt đầm chậm rãi kéo xuống dưới, lộ ra quần lót nhìn tứ giác rộng thùng thình có hoa văn buồn cười, hai chân gầy teo run nhẹ, đầu gối cùng khớp xương của mắt cá chân có chút thô to hơn nữ nhân, Hà Thụ ngồi xổm xuống, cởi bỏ giày, rồi hai tay ôm ngực, cúi đầu, rượu đỏ vẫn từ sợi tóc một giọt một giọt chảy xuống, dừng ở trên lưng xích lỏa, như là một vết máu. Hà Thụ không quay đầu lại, cũng không nhìn tới thờ ơ của khách nhân, chính là ôm chặt chính mình, co rúm lại đi ra quán bar.

Những khách nhân cũng không biết là hoảng sợ hay là kỳ quái, thẳng đến thời điểm chốt cửa thủy tinh vang lên tiếng động dễ nghe, mới chậm rãi một lần nữa bắt đầu nói chuyện với nhau, cũng không ngừng đem ánh mắt quét về ngoài cửa nhìn bóng dáng Hà Thụ rời xa.

Kia quần áo vẫn lưu lại màu đỏ của rượu chậm rãi trên mặt đầy chảy thành một vũng, bởi bàn kia yên lặng nhìn nam nhân kêu Tô Mạch liếc mắt một cái, phẩy khóe miệng, cúi thân xuống đem quần áo nhặt lên, ném tới thùng rác, một bên lấy ra khăn lau một bên cùng nam nhân kia nói: “Ông chủ, anh lần này làm có chút quá.”

Tô Mạch cũng bĩu môi, nhìn một vũng chất lỏng màu đỏ nho nhỏ ở trên sàn bị lau sạch sẽ, trong lòng cũng không biết sao lại cảm thấy có chút phiền muộn, y hơi hơi cảm thấy thời điểm nam nhân kia lúc rời đi, bộ dáng ôm chặt chính mình có chút đáng thương.

Quán bar này của Tô Mạch không tính là phạm vi tài sản, bất quá là y vì muốn cùng bằng hữu có chỗ tụ tập nên mua một cửa hàng ở mặt tiền, trang hoàng một chút. Y thường sau khi hoàn thành công việc ở công ty tới nơi này ngồi một chút, bỏ đi cà vạt cùng khuôn mặt tươi cười, tùy ý thả lỏng, uống rượu, đàm tiếu, hận nhất chính là bị người khác quấy rầy, ngôn ngữ trong lúc đó khó tránh khỏi mất đi hòa khí. Hôm nay Hà Thụ quấy nhiễu như vậy, y vội vàng uống một ly rượu, rồi mới có chút rầu rĩ đẩy cửa đi ra, mở ra chiếc Ferrari màu xám bạc của chính mình, thẳng chạy đi.

Thời điểm ở trên đường, Tô Mạch tìm lòng không được muốn biết nam nhân khiếp nhược bất lực đến buồn cười kia có phải hay không là đang đi trên đường, không khỏi thả chậm một chút tốc độ xe, nhìn hai bên, cứ nhìn hai ven đường như vậy khoảng mấy trăm thước, không lâu liền nhìn thấy nam nhân kia, hai tay ôm chặt trước ngực, tựa hồ bộ dáng rất lạnh, co rúm lại, đi từ từ, hai khối xương bả vai cao cao nhô ra, nhìn qua bộ dáng thực gầy.

Tô Mạch thả chậm tốc độ xe, theo sau hắn một hồi, y rất khó hiểu người này tại sao lâu như vậy mới đi được một chút xa như thế, kết quả theo không lâu, liền nhìn thấy nam nhân kia thực chặt vật té lăn trên đất, hơn nữa té đến triệt để, thân mình chặt vật té trên mặt đất, nếu không phải sắc trời đã tối, người đi trên đường ít đến đáng thương, nam nhân này bắt đầu từ ngày mai là có thể không cần ở trong xã hội lẩn lộn.

Nam nhân kia nửa ngày không đứng dậy, Tô Mạch tốc độ xe chậm lại, vẫn là chậm rãi vượt qua nơi nam nhân ngã xuống, cách kính thủy tinh, Tô Mạch thấy rõ ràng nam nhân kia không có mang giày đi trên mặt đất nửa ngày, lòng bàn chân bị đá cắt một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Tô Mạch nhìn cặp chân kia, không biết tại sao trong lòng có chút áy náy, cuối cùng giảm dừng xe, đứng ở bên cạnh hắn, đem cửa sổ hạ xuống, hướng Hà Thụ thét lên: “Uy, lên đây đi!”

Hà Thụ nghe được tiếng la, có chút do dự ngẩng đầu lên, Tô Mạch có chút kinh ngạc nhìn trên mặt Hà Thụ khóc đến rồi tỉnh rồi mù, nước mắt cùng bùn đất trộn vào nhau dính vào hai bên má, cái mũi khóc đến đỏ bừng, nhìn qua thậm chí có chút đáng thương.

7. Chương 5

Thời điểm Tô Mạch đem Hà Thụ kéo lên xe, cảm thấy được thân mình của hắn cực kỳ lạnh, cái trán nóng hổi, dĩ nhiên là bị gió đêm thổi qua khiến phát sốt.

Tô Mạch oán giận đem máy lạnh trong xe tắt đi, một bên đi về phía trước, một bên nhỏ giọng oán hận người đang bệnh ngồi kế bên tay lái, “Nhà cậu ở chỗ nào, tôi đưa cậu về.”

Hà Thụ vẻ mặt đỏ bừng, khó chịu dựa vào ghế, Hà Thụ khổ sở lấy tay liều mạng đâm vào cửa xe bên cạnh, ánh mắt nhắm chặt làm ồn, “Tôi hối hận a, tôi thật sự là hối hận...”

Tô Mạch hùng hùng hổ hổ (*mắng chửi*) nói: “Hối hận có ích gì đồ con buồi (*tiếng chửi*), con mẹ nó cậu trợ ở chỗ nào a? Cậu nếu không nói gì tôi đem cậu trực tiếp ném ven đường, cho cậu tự sinh tự diệt đi!”

Đầu óc Hà Thụ nóng thành một đoàn, thật vất vả mở to mắt, đồng tử đều có chút rời rạc, trên ót đều là mồ hôi lạnh, thân trên xích lửa không ngừng run rẩy, cơn sốt làm mơ mơ màng màng quát: “Tôi làm sai cái gì! Khi dễ người... Các người khi dễ người...” Nói tới đây, đôi mắt Hà Thụ đỏ lên, cứ nhiên oa một tiếng bắt đầu khóc.

Tô Mạch hoảng sợ, nhìn Hà Thụ trong nháy mắt vừa khóc, nước mắt nước mũi dính đầy mặt, thử chụp lấy bả vai của Hà Thụ, Hà Thụ càng thêm khóc lớn hơn, đem tay Tô Mạch hung hăng kéo ra.

Tô Mạch lúc ấy liền tức giận theo bản năng quăng cho Hà Thụ một cái tát, Hà Thụ bị y làm cho sững sờ, ngơ ngác nhìn y, nước mắt bên trong đôi mắt còn chưa khô ráo, ở bên trong ánh mắt chợt lóe, Tô Mạch nhìn mặt Hà Thụ trong lúc đó sững lên nắm đầu tay hồng hồng, trong lòng cũng có chút áy náy, nhìn Hà Thụ chậm rãi xoay người, rút người lại thành một đồng, nhỏ giọng bắt đầu nức nở, hai mảnh xương trên lưng co rút lại run rẩy, trong lòng liền càng thêm hối hận.

Trong lòng biết kẻ đáng thương này hoàn toàn mơ hồ, y trừ bỏ tính tình có chút không tốt, cũng không phải người không thông tình đạt lý, chính mình cũng hiểu được việc vừa làm quá phạm một chút, hẳn sinh bệnh chiếu cố hẳn một lần cũng không có gì đâu. Thế là cắn răng một chút, xe vừa chuyển, hướng về nhà mình ở khu cao cấp kia, một đường tăng tốc độ xe, ở quốc lộ bình thường chạy đến 140 km/h, sinh tử bất quá cũng do vậy, bất quá một chút liền chạy đến bãi đỗ xe, hung hăng giảm phanh lại, đem cái chìa khóa mở ra, nghiêng thân mình giống điều hâu bắt gà con mà đem Hà Thụ bắt lên, trong lòng cảm thấy được người nam nhân này thật sự gầy chỉ còn một đồng xương cốt, đem hắn kẹp dưới nách đi xuống xe.

Tô Mạch mua chính là tầng cao nhất, diện tích hơn ba trăm thước vuông, cũng liền trang hoàng một chút, cũng không có gì nhiều, chỉ có một cái máy điều hòa, cùng bồn tắm lớn cho ba người nằm, Tô Mạch ở trên trần nhà sơn đủ loại kiểu dáng, một vệt đen, một vệt hồng, tầng tầng lớp lớp, nhìn qua có chút thẩm thiết, Tô Mạch lại chỉ có thể nằm trên giường nhìn trần nhà mới có thể ngủ được. Bồi bàn kia kêu là Phùng Lạc, cũng không phải người phục vụ, buổi tối lại thích đến quán bar làm tạp vụ. Như Phùng Lạc nói, có tiền, còn có tật xấu.

Tô Mạch cảm thấy được bức tranh trên trần nhà, màu đen chính là không trung, màu đỏ chính là mặt trời, thời điểm lúc mua nhà lấy giấy báo dán lên làm suốt ba giờ, tự cho là bức tranh có bao nhiêu tích cực hướng về phía trước. Lúc y đem Hà Thụ ném tới trên giường, Hà Thụ lại chỉ vách tường kia ha ha ngây ngô cười nói: “Vừa thấy liền biết anh chính là đại phối đản.”

Tô Mạch tức giận thiếu chút nữa đem Hà Thụ đá xuống. Trong lòng lại nhẫn nại suy nghĩ không thể cùng người bệnh so đo. Trước kia ở nơi này có một nữ nhân để lại các loại thuốc ở nhà, bỏ vào một cái hòm thuốc, Tô Mạch tìm thật lâu mới đem hòm kia đem ra, bên trong người đàn bà kia lưu lại một tờ giấy, nói bệnh gì phải uống thuốc gì, thuốc ở thùng dùng thế nào. Tô Mạch nhìn tờ giấy kia ngây người một chút, rồi mới đem mẫu giấy nhấn tin cầm lấy ném tới sọt rác.

Tô Mạch lấy khăn mặt vết thương trên chân Hà Thụ lau chùi sạch sẽ, lại lấy thuốc đỏ đem miệng vết thương qua loa bôi một lần, Hà Thụ đau đến bắt đầu rơi nước mắt, Tô Mạch không thể thiếu rống lên vài câu, rống xong rồi không ngừng cố gắng làm cho Hà Thụ uống vài miếng thuốc hạ sốt, lại đem một cái khăn nhỏ trong phòng tắm chấm nước, lau ở trên trán Hà Thụ, lại lấy khối băng trong tủ lạnh, đặt ở trên khăn. Cái giường kia của Tô Mạch rất nhỏ, chỉ đủ cho một người thư thư phục phục (*thong thả*) nằm, chính là giường thật mềm, chăn cũng thực mềm, vật dụng trên giường là hình con chuột, vẫn là sàng đan có số lượng hạn chế trên quý.

Hà Thụ ngây ngô cười nói: “Ha! Cư nhiên còn dùng mềm hình hoa văn loại này.”

Tô Mạch đem cái chăn đắp trên người Hà Thụ, một bên tính toán ngày mai nhớ phải đem cùng khăn trải

giường phải đi giặt hết, một bên nhả mảy hai tay giao nhau trước ngực, giọng điệu hằm hằm nói: “Thế nào?”

Hà Thụ mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, miệng có chút khàn khàn nói: “Quả thật còn giống đứa nhỏ.”

Tô Mạch sững sốt một chút, rồi mới thăm dò độ nóng trên cái trán của Hà Thụ, phát hiện bắt đầu hết sốt, thuận miệng hỏi một câu: “Cậu hôm nay rốt cuộc đi vào trong đó làm gì?”

Hà Thụ rồi tỉnh rồi mù, thế là dễ dàng đem sự thật nói ra, “Trên mạng nói nơi đó là gay đi, tôi nghĩ... Đi tìm người qua đêm.”

8. Chương 6

Hà Thụ ngày hôm sau tỉnh lại, cảm thấy đầu của chính mình đau như nứt ra, ở trong cái chăn thật dày mà nóng cả một thân. Thời điểm giấy dựa đứng lên, nhìn thấy chính mình đang nằm ở trong phòng xa lạ, trên giường xa lạ, nhìn tranh vẽ trên tường, trên trần nhà đường hoàng mà điên cuồng, ở trên mặt nhéo một chút, tựa hồ có chút đau — đây không phải là mộng? Hà Thụ nghi hoặc nghĩ, nhìn tới trước cửa có một thân ảnh đang đứng, quần tây màu đen, áo sơ mi màu trắng, Hà Thụ mơ mơ màng màng nghĩ: Người này bộ dáng rất đẹp trai, chính là nhìn rất quen mắt.

Hà Thụ mơ mơ màng màng nhìn thoáng qua, lại nhìn thoáng qua. Người nọ rất không kiên nhẫn nói: “Con mẹ nó cậu không nhớ rõ tôi có phải hay không?” Hà Thụ nghĩ nghĩ, nhìn nhìn da thịt xích lỏa lộ ra của chính mình, còn có một mùi rượu đỏ thắm nhiên, cuối cùng nhớ tới nam nhân làm hại chính mình thậm chí đến như thế, mặt lập tức trắng bệch, Hà Thụ thực khản trương từ trên giường đứng lên, đứng thẳng ở bên giường: “Kia.. Thực xin lỗi. Tôi thế nào.. Lại ở trong này?” Tô Mạch rất thích đùa nhìn về vẻ mặt sợ hãi của nam nhân, nói: “Hiện tại rất thành thật, rất khác ngày hôm qua chỉ biết ầm ĩ hét lớn...” Mặt Hà Thụ càng thêm trắng bệch, thái dương cơ hồ đều là mồ hôi lạnh, Hà Thụ lay động thân mình một chút, tinh thần mạnh mẽ hỏi: “Tôi... Tôi ngày hôm qua mạo phạm chuyện gì sao?”

Tô Mạch bắt đầu cảm thấy loại thái độ khiếp nhược này của hắn đùa rất vui, nghe lại cảm thấy không kiên nhẫn, đi lên trước vài bước muốn đi lại gần Hà Thụ, Hà Thụ như là bị điện giật, cả người đứng thẳng tắp, như là muốn trốn trong góc tường trốn ôn thần. Tô Mạch ồn ào không kiên nhẫn, “Cậu trốn cái gì! Tôi con mẹ nó còn không làm gì với cậu mà!” Hà Thụ cười nhìn khom người, thành thành thật thật giải thích: “Thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi, việc kia, tôi không biết nơi đó không thể đi, tôi thật không phải là cố ý.”

Tô Mạch khề nhếch cằm cười nhạo nói: “Hối hận đi? — Ai, tôi thật sự rất hối hận a, tôi thật không nên đi vào trong đó, thành thành thật thật sống thật tốt a — cậu là nghĩ như vậy đi?”

Hà Thụ nghe xong giống như bị sét đánh, khó có thể tin ánh mắt mở lớn, Tô Mạch cười đến càng thêm điên cuồng, “Tôi vốn vẫn là thấy kỳ quái, người buồn tao (*trời loạn buồn bực*) như cậu sao lại chạy tới trong quán của tôi, thì ra là muốn mua một đêm xuân, muốn phóng túng buông thả! Trước kia đã có người nói với tôi, càng là buồn tao thì trong lòng lại càng nhiệt tình như lửa, tôi còn không tin, hôm nay vừa thấy, quả nhiên, a!”

Hà Thụ nghe Tô Mạch nói xong, run nhẹ lên, sắc mặt cơ hồ trắng xanh một mảnh, sau lại bởi vì phần nộ cái gì mà đỏ lên, hai con mắt mở thật to, nước mắt ở bên trong đôi mắt đảo vài vòng, rồi mới lách tách lách tách rơi xuống, Hà Thụ một bên đem mắt kính gỡ ra, dùng cánh tay chặt vật chùi nước mắt, một bên dứt quãng lớn tiếng mắng: “Anh hỗn trưởng... Anh... Anh... Không phải người, tôi... Không có... Tôi, tôi mới không có!”

Hà Thụ quỳnh lên, nói cũng nói lấp bắp. Tô Mạch khinh thường cười nói: “Phải mà, còn giả bộ non nớt cái gì?” Nghe Tô Mạch một câu nói xong, Hà Thụ gấp đến độ mắt đỏ bừng, tựa hồ là lần đầu tiên trong đời phát hỏa, xông lên múa may nắm tay tựa như muốn đánh Tô Mạch, Tô Mạch nhẹ nhàng dùng một bàn tay cản, ấn cánh tay của Hà Thụ vừa chuyển, đem cánh tay hắn áp đến trên lưng, Hà Thụ kêu thảm một trận, lưng gầy teo run rẩy, mồ hôi lạnh không ngừng lưu lại, Tô Mạch cười, trên tay chậm rãi sử dụng lực, nói: “Sao lại không có chút khí lực như thế? Con mẹ nó cậu còn là nam nhân sao?”

Hà Thụ nghe xong lời nói, run rẩy một chút, rồi mới bắt đầu liều mạng phản khách, Tô Mạch cơ hồ không áp được hắn, Hà Thụ một phen giãy giụa một bên lớn tiếng mắng, lẩn lộn lại cũng chỉ là “Hỗn trưởng” “Bại hoại” “Không phải người” linh tinh, không có gì mới, nước mắt Hà Thụ không ngừng chảy xuống, mắng nóng nảy, hô hấp nhất thời rối loạn, còn ho vài tiếng.

Tô Mạch nhìn hắn đáng thương, lại kiên cường như thế, cũng không biết ý tứ gì, buông tay hắn ra, Hà Thụ ngồi chồm hổm trên mặt đất lui thành một đoàn, nhìn qua xương cốt đều như một khúc, làn da trắng bệch, dưới làn da thản nhiên còn hiện ra ấn xanh, Tô Mạch nhìn Hà Thụ như vậy, không biết vì sao trong lòng lại mềm nhũn xuống, âm thanh trở nên tốt hơn cùng hắn giải thích vài câu: “Tôi ngày hôm qua cũng là quá phận một chút, lúc đi đường vừa nhìn thấy cậu ngã vào một bên, lại nóng đến lợi hại, không ngừng nói sáng, hỏi cậu ở chỗ nào cậu lại không nói, sẽ đem cậu trở về — này không, người khác ngay cả phòng tôi đều không cho vào, giường của tôi đều cho cậu nằm, còn muốn xin lỗi cậu?”

Hà Thụ nghe y giải thích, có chút kinh ngạc quay đầu lại nhìn y một cái, nước mắt vẫn như cũ rơi không ngừng, phía dưới kính mắt, ánh mắt khóc thành giống con thỏ, Tô Mạch thở dài, lúc này mới cầm một bộ quần áo trên tay ném cho Hà Thụ, nói: “Cậu vừa sốt xong, một thân đều mồ hôi, rượu đỏ ngày hôm qua lại chưa dội đi, trước tắm rửa đổi một bộ quần áo, dội lát nữa đi ra ăn điểm tâm.”

Hà Thụ do dự cầm, Tô Mạch thấy hắn ngơ ngác, lại nhú mày, Hà Thụ lúc này mới vào phòng tắm, nhìn bồn tắm lớn có thể dễ bơi lội cười toe toét, cuối cùng xác nhận mấy lần cửa phòng tắm đã tốt, mới đem quần tứ giác che đầy thân thể chính mình cởi xuống, đi vào nước, ngâm mình ở bên trong bồn tắm lớn, nhắm mắt lại, thư thư phục phục ngâm nước, rửa đi uest vật trên người, quả thực đã có cảm giác như trải qua mấy đời.

Tô Mạch lấy điện thoại kêu một cái pizza mang tới, thấy Hà Thụ đến đây, tùy ý chỉ hắn tới sofa, chỉ chốc lát cúp điện thoại, cũng ngồi xuống bên cạnh. Nhìn bộ dáng hai tay Hà Thụ thành thành thật thật đặt ở trên đầu gối, Tô Mạch lộ ra một hàng răng trắng, xuy xuy cười: “Nhìn đáng vẻ của cậu, sợ còn là một mình đi?”

Hà Thụ bộ dáng vẻ mặt ngơ ngẩn. Tô Mạch lấy tay tìm bút một chút, hỏi: “Chính là hỏi có hay không có nam nhân ăn nằm với cậu?”

Hà Thụ mặt lại đỏ, lấp bắp nói: “Không... Không có.”

Tô Mạch ừ một tiếng, gật gật đầu, nói: “Cậu ngày hôm qua thời điểm mê sảng nói muốn tìm một người nam nhân thử một lần, nếu cậu thực sự có ý niệm này trong đầu, tôi nói, cậu có thể suy nghĩ về tôi.”

Hà Thụ bộ dáng như là hoảng sợ, thay đổi tư thế ở trên ghế sa lon, càng thêm ngồi gò bó, Hà Thụ thật cẩn thận hỏi: “Anh... Anh cũng là... Giống vậy sao?”

Tô Mạch sững sốt, rồi mới tùy ý cười, lông mi dương cao, một bàn tay đặt ở trên ghế sofa, tùy tiện nói: “Sao có thể chứ? Lão tử tự nhiên là thẳng. Chính là nghe các anh em nói chơi tốt, muốn thử xem xem, nhìn MB trong quán, tôi lại ngại bản, cậu nếu thật sự cần tìm chỗ, tôi có thể cùng cậu chơi một buổi tối.”

9. Chương 7

Hà Thụ nghe Tô Mạch nói xong, sững sốt một chút, rồi hai tay mới ngượng ngùng nắm thật chặt cùng một chỗ, đặt ở trên đùi, ngồi càng thêm câu nệ, nói: “Như vậy a...”

Tô Mạch nhướng nhướng lông mày, nhìn qua bộ dáng thực cương quyết càn rỡ, khuôn mặt hơi hơi ngước lên, “Kháo, cậu con mẹ nó có muốn hay không? Hay là cậu chỉ có hứng thú với trung niên mập mạp, người già nua a! Tôi khó có thể phụng bồi sao?”

Hà Thụ ngón tay gắt gao xoắn cái áo, các đốt ngón tay đều có chút trắng bệch, bộ dáng tức giận dĩ vãng cũng không tìm thấy, lại biến thành người nhát gan, do dự, biết vâng lời. Kính đen trên mũi hơi hơi trượt xuống, Hà Thụ lấy tay đẩy lên, do dự, lấp bắp nói: “Anh... Anh phải lấy tiền sao?”

Tô Mạch đầu tiên là sững sốt, rồi mới phản ứng đem điện thoại ném trên mặt đất, phát ra một trận tiếng vang liên hoàn, điện thoại oanh oanh liệt liệt bị phá hư, bùm bùm vỡ thành các miếng plastic, Tô Mạch kéo giọng nói mắng: “Con mẹ nó cậu làm rõ ràng cho tôi, là lão tử muốn lên cậu!! Cậu không nghĩ chính mình có bao nhiêu cân lượng, con mẹ nó vật này nọ!!”

Hà Thụ bị y mắng có chút trắng bệch, Tô Mạch xoay người, vừa lúc ngoài cửa có người ấn chuông cửa, đưa pizza đến đây, Tô Mạch bước vài bước qua mở cửa, người đưa đồ bị tức giận trên mặt của Tô Mạch sợ tới mức cơ hồ bùng không xong, Tô Mạch một phen đoạt lấy, đưa tiền giấy, lại một tiếng vang thật lớn, một cước đem cửa đóng lại.

Tô Mạch từ trong hộp giấy lấy ra dao nĩa, đem pizza cắt thành hai nửa, đem phân nửa ăn, đem phân nửa đưa tới trước mặt Hà Thụ, tay Hà Thụ do dự cầm dao nĩa, cầm cũng không tốt, cuối cùng lấp bắp hỏi: “Có... Có chiếc đĩa không?” Tô Mạch cười nhạo nói: “Lấy tay cầm không được à?”

Trên mặt Hà Thụ hết đỏ lại trắng, cuối cùng lấy tay cẩn thận cầm cái bánh lớn kia, cái miệng nhỏ cắn vài cái, lại để trở về, thành thành thật thật nói: “No rồi.”

Tô Mạch cười lạnh vài tiếng, nghĩ muốn khuyên hấn ăn nhiều vài miếng, lại cảm thấy việc này không quan

trọng, đem đồ vật này nọ thu thập đưa tới phòng bếp, đem đồ ăn dùng qua ném tới cái bồn, phía sau y lúc này truyền đến tiếng bước chân khó có thể nghe thấy, thời điểm cách y thật xa đứng lại, rồi mới truyền tới thanh âm yếu đuối thật cẩn thận: “Nếu không... Thử một lần?”

Tô Mạch nghe câu như thế, trong lòng cảm thấy được nam nhân này thật sự không thú vị, thời điểm chính mình năm đó theo đuổi người khác, người nọ còn giả vờ giả vịt cũng phải qua một tuần, đáng vẻ không giống như người này, không ti tiện như vậy — bất quá, Tô Mạch nghĩ, cũng khó trách hắn, nói chung cũng là ủy khuất chính mình.

Trong đầu Tô Mạch tràn đầy ý niệm khinh thường, khóe miệng vẫn là không nghe lời nhếch cao lên, cơn tức lập tức đều đi xuống, nhờ tới bộ dáng người kia một thân gầy trơ xương đáng thương như vậy, trong lòng cư nhiên cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Tô Mạch mặt không chút thay đổi xoay người sang chỗ khác cùng Hà Thụ nhìn nhau một hồi, thẳng đến lúc Hà Thụ mặt đỏ cúi đầu, nhìn qua lại không thú vị, Tô Mạch mới vừa lòng thu hồi tầm mắt, đi qua đem một bàn tay đặt trên lưng Hà Thụ, lúc Hà Thụ tránh đi hơi hơi dùng sức, Tô Mạch nói: “Dù sao thời gian sau tôi cũng không rảnh, liền hiện tại thử đi.”

Hà Thụ vẻ mặt từ biểu tình kinh ngạc đến ngây người, thì thào muốn cự tuyệt, nói: “Không được... Tôi, tôi chưa có chuẩn bị tốt... Tôi...”

Tô Mạch hơi hơi không kiên nhẫn nhún nhún mi nói: “Sao dài dòng như thế, đừng giống như đàn bà.” Tô Mạch nói như vậy, tay cũng từ thắt lưng Hà Thụ chuyển đến hông, nơi đó của hắn gầy teo, cơ hồ có chút thịt gì, Tô Mạch xoa nhẹ một hồi cũng cảm giác có chút đàn đàn vô vị, nhưng nhìn Hà Thụ không ngừng run rẩy, hứng thú kia lại nổi lên.

Tô Mạch đưa Hà Thụ vào phòng ngủ, giường đơn kia nhìn qua căn bản không được gì, Tô Mạch lại không thêm để ý, đem Hà Thụ ấn ở trên giường, cởi từng cái y phục của hắn, Hà Thụ gấp đến ánh mắt đều đỏ, nói: “Không được, thực không được, tôi bây giờ còn chưa nghĩ... Hôm nào được không...”

Tô Mạch hung tợn dè lên, nói: “Hôm nào cậu có rảnh, lão tử lại không rảnh!” Bộ đồ kia vốn rất rộng thùng thình, vài cái liền cởi sạch sẽ, Tô Mạch vuốt ve lưng Hà Thụ vài cái, lại cảm thấy được xương cốt, thật sự là lười làm gì, chớ nói chi là bính, thể nhưng phía dưới của chính mình lại thần kỳ hưng phấn, quả thực như là khẩn cấp. Tô Mạch sờ soạng một hồi liền trực tiếp đem hai cái hông gầy tách ra, lộ ra nơi riêng tư nhắm chặt, Hà Thụ cảm thấy được mặt sau chợt lạnh, thân mình càng bắt đầu phát ra run rẩy, thân mình bị Tô Mạch cố tình đem khuỷa tay ấn gắt gao, Hà Thụ liền run rẩy càng thêm lợi hại.

Tô Mạch đem phía dưới để ngay chỗ kia của Hà Thụ, có chút hưng phấn.... Hương vị, thân mình có chút run rẩy, mơ hồ cảm thấy được đã quên đồ vật này nọ gì, cẩn thận nghĩ, y chưa bao giờ cùng con trai làm, đừng nói là thuốc bôi trơn, ngay cả dầu dành cho em bé đều không có, hiện tại tên đã trên đây, không có chỗ để lùi, mạnh mẽ chống đỡ đứng lên, nhìn quanh cảm lấy một chai sữa tắm ở phòng tắm bên cạnh, lúc trở về Hà Thụ đang giãy giụa đứng lên, nghĩ muốn hướng dưới giường chạy, Tô Mạch không nói hai lời đem hắn một lần nữa ấn trở về, đem sữa tắm màu trắng đổ lên lỗ kia một đồng lớn, lấy tay quẹt bên trong vài cái, lại ngại bẩn, lười lộng, xông lên phía trước, đỉnh đầu hung hăng liền chen vào nơi chứa sữa tắm kia vào một nửa.

Hà Thụ đau đến cả người run rẩy, còn không kịp phản ứng, nước mắt liền không nghe lời điều mạng chảy, Tô Mạch chỉ cảm thấy địa phương phía dưới của chính mình nhanh chóng đau nhức, thế là hai tay nhanh chóng ấn vào thắt lưng Hà Thụ, lại là dùng sức đỉnh vào, nghe được thanh âm như tơ lụa bị xé đứt, cả một cái đã đi vào, Hà Thụ kêu lên một tiếng đau đớn, miệng hung hăng cắn sừng đàn, đau đến mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, nước mắt dính trên mặt thành một đồng, thân mình không ngừng co rút, lúc sau lại khóc lóc, một trận lại một trận run rẩy, thân mình run rẩy giống như cây cỏ trước gió.

Tô Mạch nghe tiếng khóc khổ sở của Hà Thụ, phía dưới cứ nhiên lại lớn lên vài phần, liền theo sữa tắm cùng một tia máu, bắt đầu trều sấp, y có chút kích động kỳ quái, mồ hôi không ngừng chảy xuống, trên trán đều ẩm ướt, cuối cùng cơ hồ là bắt đầu luật động mất tốc độ, Hà Thụ đau đến mắt trợn trắng, đợi cho một cổ nhiệt lưu phun ra trong cơ thể chính mình, toàn thân cuối cùng hư thoát ngã xuống giường.

10. Chương 8

Hà Thụ cảm thấy được chính mình đau đến chết đi sống lại, dài đằng đặc giống như trải qua một kiếp luân hồi, khóc làm cho gối đầu đều là ướt đầm một tầng, đợi cho tới lúc thời trí khôi phục một chút, nghe được Tô Mạch ở bên trong phòng khách lấy tay gọi điện thoại cho ai, cánh cửa không có đóng, cho nên âm thanh ở rất xa truyền vòng.

Tô Mạch tựa hồ thực tức giận, nói chút gì đó, rồi mới vang lên tiếng của đồ vật bị ném đi, Hà Thụ mơ mơ hồ hồ nghĩ, đầu tiên là điện thoại, lại là di động, người này rốt cuộc còn muốn đi bao nhiêu đồ vật nữa. Tô Mạch nói xong điện thoại liền đi vào trong phòng ngủ, thấy Hà Thụ mặt trắng bệch, nằm sấp ở trên giường. Hà Thụ tựa hồ nghĩ chính mình vẫn trần truồng, thế là giãy dụa muốn đem chăn rơi ở trên mặt đáy che lại trên người, Tô Mạch không kiên nhẫn nhìn hạ thể của Hà Thụ nát bét dơ bẩn, nói: “Tốt lắm tốt lắm, đem chăn của tôi đều làm dơ...”

Hà Thụ nghe xong lời này, tay run lên, chăn liền một lần nữa trượt xuống dưới, Hà Thụ trong lòng cũng không biết có tư vị gì, vốn cũng không nghĩ tới người này sao khi ăn nằm với mình có đổi mới gì, không nghĩ tới lại dùng chính thái độ này, chỉ cảm thấy xương cốt một cổ nguội lạnh bốc lên, cơ hồ đều đem ngay cả máu đông lại.

Tô Mạch nói lời này, nhìn đến sắc mặt trắng bệch của Hà Thụ, trong lòng cũng có hối hận mơ hồ, dừng một chút, tay lấy cái chăn kia để trên người Hà Thụ. Hà Thụ nhắm mắt lại, sắc mặt cũng không thấy biểu tình gì, cái cổ kia lại gương gạo một mảnh ửng đỏ. Tô Mạch thấy đỏ ửng kia, tâm tình không biết như thế nào chuyển biến tốt một chút, đưa tay sờ sờ tóc Hà Thụ, phát hiện sợi tóc kia thực mềm mại, ngoạn một hai lần liền nghiện, Tô Mạch như là nhớ tới cái, cười nói: “Lại nói tiếp, thượng nam nhân cùng nữ nhân, quả nhiên có chút bất đồng...”

Hà Thụ nghe xong lời này, hơi hơi run lên, Tô Mạch nói tiếp: “Cũng đúng, cậu nếu là con, nói vậy cũng chưa từng thử qua hương vị của nữ nhân... Nơi đó của cậu, rất chặt, cũng không có mềm mại co giãn gì, rốt cuộc là thiếu chút tư vị...”

Hà Thụ chỉ cảm thấy trong lòng một trận hơi hơi chua xót, đúng là buồn bã làm cho cuống cuống. Nghe được Tô Mạch tiếp tục nói: “Tuy rằng hương vị không bằng... Nhưng vừa nghĩ tới tôi đè chính là một người

nam nhân, lại bị tôi thao, cả người không khỏi hứng thú phần khích... Ai, cậu sẽ không nói vì cái này, mới làm cho nhiều người thích đi?”

Hà Thụ nghe xong, sắc mặt càng trắng hơn, miễn cưỡng nở một cái cười xem như là phụ họa. Tô Mạch nhìn chung quanh giường khổ bị đập hư, hơi hơi nhíu mày, “Cậu đừng nói, tôi lớn như thế, sợ nhất chính là bẩn, vẫn là lần đầu tiên ở đây làm... Quên đi, cậu lần đầu tiên không thoải mái đúng không, nằm nhiều chút đi, tôi đi ra ngoài còn có chút việc, buổi tối sẽ trở về, trong tủ lạnh đại khái còn có chút đồ ăn... Nghe rõ?”

Hà Thụ gật gật đầu với Tô Mạch, chỉ chốc lát, chợt nghe đến thanh âm đóng cửa của Tô Mạch, nghe được cánh cửa đều đóng kỹ, nước mắt liền mãnh liệt mà trào ra, Hà Thụ khóc cơ hồ không thành tiếng, hai tay hung hăng túm sàng đan, răng nanh gắt gao cắn môi dưới, không để cho chính mình gào khóc lên.

Trong lòng một lần lại một lần nghĩ: Chính mình ti tiện nhiều như thế... Lần đầu tiên cảm thấy được chính mình ti tiện như vậy. Cho người khác thương cũng không có gì... Lại không nghĩ rằng so với mua người thương mình còn muốn mất mặt — chính mình đau như vậy, đau như vậy! Y lại còn ngại tam ngại tứ, bình phẩm từ đầu đến chân! — mình cũng là nam nhân, lại là nam nhân bị y áp ở trên người — cho nên không thể hưng phấn!

Ti tiện nhiều vậy a! Ti tiện nhiều vậy a! Miễn phí cho người khác — người khác còn không hài lòng!

Đau như vậy — đau như vậy. Chính mình rõ ràng không muốn, lại ngay cả dũng khí cự tuyệt đều không có — này tính cái gì? Rõ ràng là bắt buộc, đến trước mặt người kia lại biến thành bố thí, tìm nhiều điểm xấu như vậy a — ô!

Chính mình tính cách yếu đuối một chút! Y lại đem mình làm đứa ngốc!

Hà Thụ nức nở khóc, cả người run rẩy, hấn không rõ, chính mình lúc ấy rốt cuộc vì cái gì sai lầm muốn thử xem — đầu tiên là bị người kia dội một thân rượu đỏ, lại là cởi hết đồ đuổi ra đường, lại đau đớn nứt ra như muốn phế đi — đều là người kia!

Này tính là gì — Hà Thụ, mày thực ti tiện a...

Hà Thụ che mặt, nức nở khóc, một hồi lâu, mới chậm rãi dừng lại, chậm rãi đứng lên, đem nước mắt chặt vật trên mặt lau sạch sẽ, đem quần áo mặc vào, nghĩ đến người kia oán giận chính mình làm dơ bẩn của y Hà Thụ vừa cứng đờ chống đỡ đem sàng đan lôi xuống, đem đến phòng tắm, cẩn thận giặt sạch những nơi phương bị dơ, giặt sạch một mảnh vết máu của chính mình cũng không biết là tư vị gì, lại dùng sức xoa xoa khoe mắt bắt đầu phồng hồng, đem xà bông giặt sạch sẽ, lại đem đến ban công phơi nắng.

Chuẩn bị hết thấy cho tốt, Hà Thụ mới trốn rời đi khu dân cư cao cấp này, chờ y buổi tối trở về? Không — không cần gấp lại, rốt cuộc, rốt cuộc không muốn phải nhìn người kia!

11. Chương 9

Hà Thụ lão đảo trở về nhà, nằm ở trên giường, lại bắt đầu muốn khóc, đành phải chôn mình thật sâu ở bên trong chăn, qua lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu, quần áo đã bẩn, lại là máu cùng với một ít tinh dịch tanh hôi, Hà Thụ mặt trắng ra, đem quần áo cởi xuống dưới, đi đến WC nhỏ nhỏ dùng nước lạnh dùng sức tắm, đem quần áo ném vào trong thùng rác. Chính là vừa mới dội nước lại, cho dù mặc quần áo, vẫn rất lạnh, lạnh đến không chịu được.

Hà Thụ ôm mình phát run, cố gắng đem mình lui thành một đoàn. Thật lâu, mới thử hoạt động tay một chút, đem sách chính mình thường thu gom dưới giường đều lấy ra. Hắn là C, không phải là bởi vì hắn muốn làm C, mà là trời sinh ra đã là cái dạng này. Hắn trước kia thực hâm mộ bạn học rất có khí tức nam tử, bộ dáng thực dũng cảm vừa giờ tay lên vừa nhấc đầu. Không phải hắn không muốn, mà là không được. Hắn bất kể như thế nào đều chỉ có thể khúm núm sống cả đời, hắn hận chính mình như vậy, vô cùng chán ghét, cũng bởi vậy càng thêm hâm mộ nhiệt huyết nam nhi, khí phách giang hồ này.

Hắn lấy hòm đựng sách ra, một quyển rồi lại một quyển mở ra, sáu năm qua, hắn bắt đầu dùng tiền lương mua thêm một quyển sách, cái loại sách này là sách võ hiệp. Bên trong sách có nói tới nhân sinh cùng thế giới, lấy rượu luận anh hùng, đến thờ kết nghĩa huynh đệ, độc đạo Phó Long Đàm, tuyệt đỉnh Lâm Đàm Sơn. Có chút sách vẫn là mới tinh, có chút cũng là sách mua lại. Ở thời điểm hắn học trung học, có người nói qua, xem hết “Phủ tuyết liên thiên xạ bạch lộc, tiểu thư thân hiệp ý bách uyên” (1) của Kim Dung, những sách khác đều là “Tử Hà thần công”, không bằng pháp nhãn. Hắn bất đồng, hắn cảm giác mình như là một khối giẻ dơ bẩn, bọt biển không linh hoạt, không ngừng cần hấp thu chuyện cũ truyền thuyết này, mấy phần hào hùng, mới có thể thu được dũng khí đứng thẳng lưng.

Theo Kim Dung, đến Cổ Long, nhìn đến Ngọa Long Sinh, Liễu Tàn Hồng, họ Gia Cát Thanh Vân, họ Tư Mã Tử Yên, Ôn Lý An, Lương Vũ Sinh, Huỳnh Dị (2), thẳng đến tất cả sách đem dưới giường của hắn nhét đầy, mới bắt đầu để chút tiền để dành sơ sài, ở thời điểm cuối năm đưa cho mẹ của hắn.

Hắn nhìn đồng sách một hồi lâu, rồi mới đem sách một quyển lại một quyển bày ra ở trên giường, lót một tầng thật dày, rồi dáng vóc tiêu tụy mới nằm xuống, cảm thấy tâm nôn nóng của mình trở nên thực tĩnh. Hắn cảm thấy tâm trở nên thực bình tĩnh. Giờ khắc này, phiền não gì cũng đều không có.

Nằm một hồi, điện thoại bên giường vang lên, ở khoảng cách nhỏ hẹp kia, cũng đủ cho hắn nằm trên giường tay dễ dàng lấy microphone. Nằm ở trên một đồng sách, Hà Thụ dùng thanh âm thoải mái của hắn, dáng vóc tiêu tụy nói microphone: “Dạ.. Vâng, mẹ, con rất khá... Bọn họ đều đối với con tốt lắm, không cần lo lắng.”

Khóe mắt hắn đỏ ửng, cười nói mình thực hạnh phúc.

Thời điểm Tô Mạch tới công ty, Phùng Lạc nhìn thấy y chính là một trận mảng to đổ ập tới. Công ty của Tô Mạch chính là xí nghiệp gia tộc, y mới từ nhỏ đã bắt đầu học tập làm như thế nào gánh vác trách nhiệm, Phùng Lạc ngược lại thành thành thật thật nhận lời mời nắm cương vị cao, bọn họ là từ vườn trẻ học chung đến lớn, phải dứt bỏ giao tình dùng giọng quan thật là có chút khó khăn.

Tô Mạch đối với chỉ trích y buổi sáng bỏ bê công việc của Phùng Lạc chính là cười cười, thật bất ngờ không có tức giận. Khuôn mặt tươi cười nghe nhàn kia từ khi vào công ty đã đọng lại ở trên mặt, Phùng Lạc ý

cười nòng đậm nghi vấn có phải hay không đang theo đuổi đại cô nương nào đó. Phùng Lạc cũng có chút đoán bừa, Tô Mạch lại không giải thích gì, bắt đầu quy củ xử lý hồ sơ bên trong phòng làm việc của đại tổng tài.

Phùng Lạc ở bên cạnh quan sát một hồi, nhìn phẩm chất của Tô Mạch cùng hiệu suất hai tay đều là cố gắng làm, thế làm yên tâm ra khỏi văn phòng của Tô Mạch, vội vàng làm việc của mình, nhưng chỉ có Tô Mạch tự mình biết, chính mình thời điểm làm việc có chiều hướng có chút thất thần, tuy rằng chiều hướng này cũng không có quá nhiều đến việc xử lý hồ sơ rườm rà không thú vị này.

Y không chỉ một lần nhớ tới nam nhân yếu đuối hơi hơi giãy dụa kháng cự kia, bộ dáng hẩn ở dưới thân khốc. Y càng nghĩ, liền nhớ càng rõ ràng, đến bộ dáng nam nhân kia cẩn thận hai tay lấy pizza bỏ vào cái miệng nhỏ ăn, còn có trên cổ hiện lên một khối đỏ ửng nhỏ. Tô Mạch cảm thấy phía dưới của mình có chút kích động, người kia gây cho y, chưa hẳn là chưa từng có hưởng thụ — y không lạm giao, nhưng vẫn gặp được không ít ưu tú, mềm nhuyễn thơm mát, tiếng nói yêu kiều, lưu luyến quán quýt si mê, nhưng người nọ cho y, là kích thích cùng xúc động chưa từng có, nam nhân kia cơ hồ không đứng tí nào, đem lần đầu tiên của hẩn bức bách đến điên cuồng, một lần lại một lần xâm nhập, công thành chiếm đất, cơ hồ muốn đem nam nhân kia chết dưới nhiệt tình. Cuồng nhiệt không bình thường.

Hương vị của hẩn, không phải tốt lắm, cũng không tính kém. Phùng Lạc trước kia từng nói qua, sớm chiếm được tất cả, liền dễ dàng sinh ra xúc động muốn buông tha — y cơ hồ đều chưa từng hứng thú nông nổi, chỉ có ở trong quán bar kia, dùng ngôn ngữ rất thô bỉ, dùng hành vi vô lễ nhất, mới có thể làm cho y cảm giác được chính mình vẫn sống.

Từng có một dạo, tính sự đối với y bất quá là làm theo phép, dằn dặt vô vị. Nhưng hôm nay, chẳng sợ đều không phải là bạn giường tuyệt đỉnh, nam nhân kia làm cho y hưởng thụ tình cảm mãnh liệt. Loại tình cảm mãnh liệt này kéo dài đến giữa trưa, Tô Mạch cơ hồ khắc chế không được xúc động của chính mình, cuối cùng qua loa chấm dứt một ngày làm việc, đồng hồ báo thức chỉ hướng năm giờ, liền dừng hết tất cả hoạt động, lên xe một đường vượt đèn đỏ về đến nhà.

Trong lòng tràn đầy kế hoạch, đều là phải như thế nào đối người kia tái chiến ba trăm hiệp...

Thời điểm Tô Mạch đi đến trước cửa, đột nhiên như là nhớ lại cái gì, dừng lại vẽ xúc động háo sắc của chính mình, đem vẻ mặt của mình điều chỉnh thành bộ dáng lạnh lùng, lúc này mới mở cửa, thả chậm bước chân, giả dạng bộ dáng không chút để ý, ở cánh cửa đem giày da cởi xuống, kéo dài thanh âm nói: “Tôi đã trở về!”

Không có người trả lời y, Tô Mạch sững sốt một hồi, mới vội vàng vọt vào phòng ngủ, làm sao cũng không thấy bóng dáng nam nhân kia, Tô Mạch cũng không biết tâm tình gì, chỉ cảm thấy một hơi luồng cuồng buồn phiền. Xoay vài vòng, mới hung tợn ngồi vào trên ghế sa lon, vừa nhấc chân, dùng sức đem bàn lật lại, lại là một trận tiếng vang của thủy tinh đổ vỡ.

Sắc mặt Tô Mạch xanh mét thở hổn hển một hồi. Không hề cảm thấy sự tồn tại gì của nam nhân kia, cứ như vậy im lặng tiêu sái — nếu không phải ngoài ban công treo một cái sàng đan, đã giặt sạch sẽ. Tô Mạch cơ hồ nghĩ đến người kia, giống như chưa từng xuất hiện qua cuộc đời của mình.

=====

Chú thích:

(1) Câu thơ trên là do một người bạn của Kim Dung tên là Nghệ Khuông phát hiện rằng chữ tựa đề của 14 tiểu thuyết của ông tạo thành hai câu thơ thất ngôn trên

(2) Đó chính là tên của các tác giả tiểu thuyết của Trung Quốc.

12. Chương 10

Hà Thụ xin nghỉ một ngày bệnh, lúc sau thất tha thất thiếu ngồi xe chen chúc đến công ty, cảm thấy được cả người đều là lung lay sắp đổ. Đi vào phòng làm việc kia của hần, hần phát hiện bên trong phòng làm việc đều yên tĩnh đến kỳ quái, rồi mới rĩ tai thì thâm, Hà Thụ có chút cứng ngắc, cuối cùng vẫn là do dự ngồi vào bàn làm việc, đó là một cái bàn ở góc, mặt trên một đồng các loại tạp vật, Hà Thụ thực cố gắng muốn bảo trì sạch sẽ, chính là trừ bỏ ngăn kéo có khóa lại, những thứ khác luôn sau một ngày một lần nữa bị nhồi đầy đồ vật này nọ, có cái là áp-phích bên trong tủ kính, có cái là báo cáo xét duyệt, có cái là hóa đơn ngân hàng cần phải ký, hần dù sao cũng không phải thành phần tri thức gì, bất quá chính là một người chạy việc vặt.

Những người đó còn đang nghị luận, thỉnh thoảng vang lên hai tiếng cười nhạo, Hà Thụ không biết tại sao cảm thấy được tiếng cười này là hướng về mình, loáng thoáng nghe được cái gì “Phát sinh phong hóa”... Những thứ khác lại nghe không được, đành phải chịu thôi.

Hà Thụ làm bộ như dọn đồ đạc, xấu hổ cầm lấy một đồng tư liệu che ở trước mặt, thân mình khẽ cúi đầu, nghĩ muốn ngăn trở mặt mình, lúc này, chủ nhiệm văn phòng đột nhiên kêu hần một tiếng: “Này, bóng đèn ở phòng tổng tài bị hư, cậu đi đổi đi.”

Hà Thụ sửng sốt một chút, chuyện này rõ ràng không phải phạm vi công tác của hần, từ khi bắt đầu từ một tuần hần tiến vào công ty, hần cũng chỉ là một gã sai vặt, nhẹ thì bưng trà rót nước, nặng thì khiêng đồ vật. Hần nghe xong lời này, nghĩ nghĩ, rồi mới ngồi xổm xuống, từ dưới ngăn kéo lấy ra một cái bóng đèn mới, nắm ở trong tay, mặt sau không khỏe khi hần ngồi xổm người xuống một khắc lại cuộn cuộn đi lên, nhắm mắt, đi tới phía sau cánh cửa lấy cái thang gấp, cúi đầu bước nhanh đi ra ngoài, tiếng động trong phòng làm việc lại xôn xao lớn lên. Hà Thụ chạy nhanh, vài bước đã tiến vào thang máy, muốn đem tiếng động kia để ra sau đầu.

Văn phòng tổng tài nhớ rõ ở tầng cao nhất của công ty. Hà Thụ chưa từng đi, cũng không muốn đi, công ty cho tới bây giờ đều là kết cấu theo kiểu Kim Tự Tháp, một tầng xếp cao hơn một tầng, hần bất quá là loại người bị đặt ở tầng dưới chót nhất, bị dồn ép tới thực vất vả, vất vả đến hần ngay cả khí lực nhìn lên tầng trên cùng đều không có. Hà Thụ nghĩ: Đây không phải là một cái thế giới. Nếu như trước kia hần còn có thể hâm mộ, hần hiện tại, ngay cả khí lực hâm mộ đều mất đi.

Hà Thụ nhớ rõ người khác từng nói qua: Lòng hiếu kỳ có thể giết chết mèo. Hấn không biết lòng hiếu kỳ có thể hay không giết chết mèo, bởi vì hấn đã bị giết đi tự tôn duy nhất của chính mình.

Hấn chỉ là muốn biết chuyện kia, biết đồng tính làm rốt cuộc là như thế nào — không hơn a, hấn lại làm sai chút gì sao?

Trừ bỏ đau, vẫn là đau.

Hối hận vô hạn.

Hà Thụ cười khở nắm chặt bóng đèn, chẳng lẽ hấn hiện tại, còn có thể ảo tưởng cầu xa chút gì sao? Còn dám sao?

Thang máy tới kêu một tiếng keng nhắc nhở, cửa thang máy chậm rãi tách ra, Hà Thụ do dự tiêu sái ra thang máy, bố trí của tầng cao nhất cùng tưởng tượng cũng không phải thực giống nhau, giống thì chỉ là sàn nhà bằng đá cẩm thạch màu trắng cùng cửa gỗ.

Hà Thụ nắm chặt hai tay, làm cho móng tay đâm thật vào tay của mình, một chút đau đớn làm cho hấn đứng thẳng sống lưng, hấn đứng ở trước cửa tổng tài, nhẹ nhàng gõ cánh cửa, nghe được hai chữ “Tiến vào” này, Hà Thụ đẩy ra cánh cửa, trong phòng làm việc tựa hồ có hai nam nhân đang đứng ở đó, Hà Thụ không có chú ý nhiều, trên trần nhà có đèn treo phức tạp từ hai hay ba mươi cái bóng đèn tạo thành, đẹp lại tốt, tổn hại cũng ít. Hà Thụ rất nhanh tìm bóng đèn hư phía dưới, tạo ra cái thang thấp, bắt đầu vịn cái đèn không làm việc, lúc này nghe được có một người nam nhân nói: “Ai, Tô Mạch, cậu xem người này lớn lên rất giống người chúng ta gặp lần trước ở trong quán rượu?”

Hà Thụ sửng sốt một chút, do dự chậm rãi xoay qua chỗ khác, nhìn đến nam nhân trời sinh khắc hấn kia, lúc này y ngửa cái trán nhìn hấn, khoe miệng tự tiểu phi tiểu, cũng không biết là biểu tình gì.

Tâm cả kinh, chống đỡ lại không được bệnh. Tay nhoáng lên một cái, chân không còn theo cây thang thẳng tắp té xuống — tựa hồ mỗi lần nhìn thấy người kia, đều là thời điểm mà hấn chật vật, Hà Thụ nghĩ như vậy.

Hấn rốt cuộc làm sai cái gì?

13. Chương 11

Thời điểm Hà Thụ rơi đến mặt đất, cả người đều cảm thấy khó chịu, tứ chi đau đớn như là muốn bị chặt đứt, cơ hồ phản ứng trước khi có ý thức, vài giọt nước mắt liên lách tách rơi xuống mặt đất, cơ hồ là nhe răng nhếch miệng, không ngừng hít sâu, nghĩ muốn giảm bớt đau đớn chật vật.

Trong văn phòng cực kỳ yên tĩnh một hồi, trước mắt Hà Thụ xuất hiện một đôi giày da đen tỏa sáng, rồi mới khẽ cúi mình, sau đem người xốc lên, thế là khoe miệng bị bầm xanh cùng ánh mắt khóc đỏ trên mặt đều bị lộ ra, ngay cả kính mắt cũng không biết ở nơi nào, trước mắt là gương mặt của Tô Mạch tựa hồ có chút ý cười, dào dạt đặc ý.

Hà Thụ buông ánh mắt xuống, muốn tránh miễn cho chính mình càng thêm chật vật, lời nói Tô Mạch truyền vào trong tai: “Phùng Lạc, cậu đi ra ngoài đi, tôi có một số việc phải xử lý.” Hà Thụ nghe được người kia lên tiếng, sau đó vang lên vài tiếng bước chân, lại là thanh âm cửa bị đóng. Tay Tô Mạch vỗ nhẹ gương mặt gầy gò tái nhợt ánh mắt gắt gao nhắm, giống hống tiểu hài tử nói: “Này, mở mắt ra...”

Hà Thụ gắt gao nhắm chặt mắt, hai tay nắm chặt, đột nhiên cảm thấy cái mũi bị người nắm, ngạc nhiên vùng vẫy một chút, gấp tay đối phương gắt gao không buông, cảm thấy được dưỡng khí bên trong gần hết, mặt đỏ lên, cuối cùng có chút phần nộ mở to hai mắt, cái tay nắm ở trên mũi lúc này mới buông ra, Hà Thụ mở to miệng hô hấp, nhất thời ngay cả lời mắng chửi người cũng không nói ra được.

Tô Mạch cười đánh giá người này, cuối cùng vươn một bàn tay cho hắn, nói: “Thức dậy rồi sao?” Hà Thụ đánh giá tay thon dài kia, vốn cũng không muốn nhận, nhưng cảm thấy như vậy thật sự là rất không lễ phép, thế là do dự nắm lấy, cảm thấy được lòng bàn tay ấm áp, cả người bị dùng sức kéo đến, tay của Tô Mạch đem bụi trên người hắn vỗ xuống, rồi mới lui vài bước, một tay bỏ vào trong túi, khẽ nhếch cằm, khoe miệng cười hỏi: “Cậu ở trong này làm việc?”

Hà Thụ gật đầu, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Đúng vậy.”

Tô Mạch lại hỏi: “Làm cái gì, đổi bóng đèn?”

Hà Thụ buông ánh mắt xuống, “Không phải, nhưng tất cả mọi người không có thời gian rảnh, tôi cũng sẽ...”

Tô Mạch nhướn nhướn lông mày, hỏi: “Công tác bao lâu, bằng cấp gì?”

Hà Thụ cúi thấp đầu, lấy tay dùng sức cầm một góc của vạt áo, “Sáu năm, khoa chính quy.”

Hà Thụ nghe được tiếng cười của Tô Mạch truyền đến, cúi đầu, càng cảm thấy thêm xấu hổ. Nghe được Tô Mạch hỏi hắn: “Cậu có biết tôi làm gì không?”

Hà Thụ nhẹ giọng trả lời nói: “Anh là đại tổng tài.”

Tô Mạch gật đầu một chút hỏi hắn: “Biết tên đại tổng tài gọi là gì không?”

Hà Thụ lắc đầu, chuyện đó cùng hắn căn bản không bản không có liên hệ, hắn lại như thế nào biết. Tô Mạch đi vài bước trở về bàn công tác, tùy tiện ngồi vào bên trong ghế da, duỗi tứ chi, bảo trì biểu tình tự tiểu phi tiểu của y.

Hà Thụ nghe Tô Mạch cười nói: “Có ý tứ, ngay cả đã lên giường một lần, lại còn không biết họ tên.”

Hà Thụ nghe được lời này, giống như bị sét hung hăng bổ một đạo, mặt trắng bệch, thì thào đáp: “Chỉ... Chẳng qua là một buổi tối, sau này cũng sẽ không có liên hệ gì, biết... Biết họ tên làm gì a...”

Tô Mạch nghĩ thầm: Chính mình còn chưa nói gì mà, người này cứ như vậy tránh đi, hẳn rồi cuộc có biết hay không chính mình có thể cho hắn cái gì? Tô Mạch khẽ nhếch cằm, cười nhạt nói: “Ai nói chỉ là một buổi tối?”

Hà Thụ kinh hãi, sợ tới mức cơ hồ té trên mặt đất, trong lòng nhớ lại cái đau đớn hết hy vọng giống như phổi bị nứt ra, sắc mặt trắng bệch, môi không ngừng run rẩy. Tô Mạch thấy biểu tình của hắn, chỉ biết ngày đó hắn đau không ít, nhớ tới chính mình lấy là lần đầu tiên của người nam nhân này, ngữ khí phát ra mềm nhũn nói: “Lần đầu tiên đều là như thế này, làm vài lần thì tốt rồi.”

Hà Thụ nghe được lời này lại là một trận cảm giác mát, chính là không ngừng lắc đầu, Tô Mạch hơi hơi tức giận, từ trên ghế đứng lên, vài bước đem Hà Thụ đang muốn chạy trốn nắm chặt, Hà Thụ sợ tới mức cả người run rẩy không ngừng, chính là đáng thương nhỏ giọng kêu: “Không, tôi từ bỏ, anh buông tha tôi đi...”

Tô Mạch trên tay hơi hơi dùng sức, nhúu lông mi hỏi: “Tại sao?” Hà Thụ trong lòng rõ ràng đủ loại lý do cự tuyệt, ở trên tòa án cũng có thể trở thành chứng cứ đầy hiệu lực, nhưng cuối cùng mấy cái lý do khí lực nói ra đều không có, Hà Thụ mặt trắng hé ra nói: “Dù sao... Dù sao tôi cũng không có gì tốt, anh... Anh đi tìm bạn gái của mình là được, tôi... Tôi không...”

Tô Mạch bị hắn nói một câu như vậy, cảm thấy lý do yếu đuối của hắn rất buồn cười, như cổ tình tìm không ra lý do gì để chặn, nhìn ánh mắt hồng hồng của hắn, bộ dáng sắc mặt trắng bệch, phía dưới lại có chút kích động, lúc ấy không được liền rống lên một tiếng: “Mẹ nó cậu không biết nữ nhân có bao nhiêu phiền a, tôi ghét nhất chính là nữ...”

Hà Thụ bị y rống liền sưng sốt, rồi mới nghi hoặc hỏi: “Anh cũng không thích nữ nhân sao?”

Sau khi Tô Mạch rống lên một câu, cũng cảm thấy tình huống của chính mình cũng không hợp, nhưng lúc này cũng chỉ có thể cứng đầu, lòng đầy cảm phần giả dạng bộ dáng gật gật đầu.

Hà Thụ tiếp tục có chút ngậy thơ nói một câu: “Tôi lúc trước thật sự chỉ muốn thử xem, không tính toán vẫn như vậy.”

Tô Mạch có chút không kiên nhẫn nghe. Lúc này đây, Hà Thụ tựa hồ cảm giác được y không kiên nhẫn, tự ti cúi đầu, nói: “Tôi biết, tôi là không có gì tốt, chính là làm dơ bẩn của anh, tôi không phải giúp anh giặt sạch rồi sao... Anh rõ ràng cùng đồng sự của tôi giống nhau, không thích tôi.. Một khi đã như vậy, tại sao còn muốn...”

Tô Mạch cảm thấy biểu tình trên mặt của Hà Thụ có chút thê lương, trong lòng không biết tại sao lại đột nhiên mềm nhũn một khối, thốt ra một câu: “Tôi không có không thích cậu.”

14. Chương 12

Nghe được Tô Mạch nói một câu như vậy, thần tình của Hà Thụ đều là kinh ngạc, chưa từng có người nào nói qua như vậy, khiếp sợ bất thành linh biến thành trên mặt hần cư nhiên mất tự nhiên nổi lên một khối đỏ ửng, cũng không biết là xấu hổ hay là lúng túng.

Tô Mạch nói ra lời trước nay chưa bao giờ thu lại, Tô Mạch nói: “Tôi nghĩ cậu biết mà. Tôi là người chưa bao giờ là người có tính tình tốt, lại làm giao cũng sẽ không cùng người đáng ghét trên giường.”

Hà Thụ cảm thấy y nói rất có đạo lý, thế là có chút khốn quẩn sờ sờ đầu, Tô Mạch thấy hần không hề phản kháng, theo bản năng cảm thấy được chính mình cũng có thể thân sĩ một chút, ngược lại ngược ngừng dùng sức mạnh. Thế là ngừng một chút, cùng Hà Thụ nói: “Cậu không cần sửa chữa cái kia, đi theo tôi.” Tô Mạch nói, vài bước đã đi đến cửa văn phòng, mở cửa đi ra ngoài, Hà Thụ do dự, vẫn là đem bóng đèn cùng thang để ở trong văn phòng, chính mình đi theo. Tô Mạch đi rất nhanh, biến thành Hà Thụ một đường cơ hồ chạy theo, biến thành toàn thân lại bắt đầu đau đớn, đi thang mấy tới bãi đỗ xe ngầm, đã nhìn không thấy bộ dáng của Tô Mạch, luẩn quẩn thật lâu, mới nhìn thấy Tô Mạch đang đứng ở phía Ferrari ở trước hần, tựa hồ bộ dáng đợi thật lâu, mặt nhẵn mày trứ. Tô Mạch nhìn đến Hà Thụ chặt vật không chịu nổi chạy đến, mày lúc này mới hơi giãn ra một chút, giúp Hà Thụ mở ra vị trí bên chỗ kê tay lái, nhìn hần đi vào, mình mới lên xe chạy, nhấn ga, một bàn tay để trên tay lái, một bàn tay để ở trên ghế dựa, thực lưu loát chuyển hướng, rồi mới chuyển tay lái, thẳng tắp đi ra ngoài.

Hà Thụ cảm thấy được có chút như lọt vào trong sương mù, lấp bắp nói: “Hiện tại... Bây giờ là thời gian đi làm.” Tô Mạch nhướng nhướng mày, lộ ra một hàm răng nanh trắng giả bộ lừa bịp, “Tôi thay mặt cho cậu, cậu còn sợ cái gì, không phải sớm một giờ sao? Tôi coi như cậu bị tai nạn lao động, mời khách ăn cơm, nhưng cũng đừng không hạnh diện a.”

Hà Thụ xấu hổ cười, hần thật là không có thói quen cự tuyệt, chính là cảm thấy được thực ngược ngừng, lấy tay giảo quẩn, ánh mắt dao động, bình thường ngay cả có cũng không bỏ được, ngồi loại xe sang quý này, tội liên đới cũng sẽ không bị, chỉ cảm thấy mau bình ổn lại, phong cảnh ngoài cửa sổ lướt qua.

Tô Mạch dọc theo đường đi, nói vài cái tên nhà hàng, hỏi Hà Thụ muốn ăn gì, giống như bào ngư xào nấm đông cô, vi cá, tự nhiên là chưa từng nghe qua, chính là càng thêm khốn quẩn. Cuối cùng ở nhiệt độ cực nóng, chỉ bức ra một câu: “Tôi thật sự không biết, tôi... Tôi cho tới bây giờ cũng chưa ăn qua mấy cái này, ăn không nổi... Tôi cũng không có thói quen.”

Tô Mạch vỗ nhẹ tay lái một chút, một cái quay ngược trở lại, đứng ở ven đường, khẽ nhếch cằm, một ánh mắt tà tà nhìn Hà Thụ, nói: “Vậy cậu nghĩ muốn đi nơi nào...”

Hà Thụ thành thật tính toán một chút, cảm thấy được nhà mình tựa hồ còn chưa mua rau dưa, tựa hồ còn có thịt lạnh xa xỉ trong tủ lạnh, thế là thành thành thật thật nói: “Tôi muốn về nhà.”

Tô Mạch lông mi khiêu lại nhìn hần, miệng nổi giận dề dề nói: “Tôi đây làm sao?”

Hà Thụ xấu hổ giảo quần, do dự nói: “Anh... Anh cũng có thể đến.”

Tô Mạch khoe miệng tựa hồ có chút ý cười, nhưng khẩu khí vẫn không tốt như cũ: “Cậu mời tôi đi nhà cậu?”

Hà Thụ khẽ cúi thấp đầu, lộ ra đằng sau gáy gầy gầy, hần chỉ nói là: “Chỗ kia của tôi nhỏ, anh đương nhiên... Có thể đến... Chỉ cần anh không chê.”

15. Chương 13

Hà Thụ nhìn Tô Mạch tựa tiểu phi tiểu đánh giá phòng nhỏ quê mùa của mình, lại nghĩ tới khi Tô Mạch đem Ferrari tiến vào khu nhỏ, có một lão bà tóc hoa râm lúc ấy nói: “Ai nha nha, xe này cũng phải mấy vạn tệ đi.” Cảm thấy được trên mặt có một chút đỏ.

Tô Mạch nói: “Cậu ở nơi này?”

Hà Thụ đỏ cả mặt, lúc ấy đã cảm thấy gương gương giúp y đem giày thay đổi, nhìn khí thế của người nọ, cho dù giày của y có giẫm lên sàn nhà vẫn là vinh hạnh, chính là hần đáng thương mỗi ngày đem mặt sàn xi măng cùng sàn gỗ mỗi ngày đều lau sạch bằng nước.

Tô Mạch cười nói: “Trừ bỏ giường của cậu lớn giống như giường của tôi, những thứ khác đều... Ha, bắt quá tôi liền thích như vậy, hiện tại không phải thịnh hành cái gì giam khổ mặc sao?”

Hà Thụ mặt đỏ nhìn phòng của mình, cảm thấy có chút rầu rĩ, nhin không được nói một câu: “Đây là kém một chút, nhưng còn không phải phòng của công ty các người cấp sao?”

Tô Mạch nghe xong chân như dấm đình nhảy dựng lên, y nói: “Công ty của tôi cấp? Sao lại như vậy? Công ty đều là ẩn với chức vụ... Hiện tại toàn bộ đều nhanh cấp mới, cậu cũng có thể được phân một cái... Ách, 70 thước vuông!... Nhà của chúng tôi cho tới bây giờ đều tốt với công nhân!”

Hà Thụ cũng sững sốt một chút, rồi mới kịp phản ứng hơi hơi hiện ra một cái tươi cười nhẹ nhàng, nói: “Ai, có thể còn có người so với tôi cần phòng đi... Nhỏ, là nhỏ một chút, bắt quá tôi cũng là ở một mình... Đều gắng gương một chút!”

Tô Mạch cũng có chút ngoài ý muốn nhìn Hà Thụ, rồi mới đột nhiên nói: “Cậu người này, thật đúng là dễ bị khi dễ.”

Hà Thụ không nói gì, xoay người đi vào phòng bếp, Tô Mạch đi theo phía sau lưng, cười nói: “Uy, nếu hiện tại cậu cho tôi biết cậu gọi là gì, tôi đi giúp cậu hỏi một chút về chuyện phòng ở.”

Hà Thụ không có xoay người, từ trong tủ lạnh nhỏ đơn sơ lấy thịt đông ra, cầm một cái bát bỏ nước lạnh vào, đem thịt để ở bên trong ngâm tan đá, nhỏ giọng trả lời: “Hà Thụ, Hà là một người giữ một thứ đáng giá, Thụ là thụ trong giáo thụ.”

Tô Mạch nở nụ cười, cũng không biết rốt cuộc có nhớ kỹ không, “Mẹ cậu năm đó sợ là hy vọng cậu có thể làm người có học vấn đi...”

Hà Thụ gật gật đầu, biết mẹ của hắn hiện tại đã hết kỳ vọng, bà hiện tại bất quá là hy vọng đứa con của mình giống một nam nhân — chính mình sao lại không muốn. Hắn một bên nghĩ như vậy, một bên do dự, đem thịt kia lấy ra, lấy ra con dao duy nhất cắt một ra vòng mỡ, đem hơi ga mở ra, phát ra tiếng kêu có chút chói tai, ngọn lửa màu lam tinh tế dưới đáy nồi, Hà Thụ đem thịt mỡ bỏ vào giữa nồi, một bên cắt thịt nạc, một bên điều chỉnh ngọn lửa, dùng thịt mỡ kia làm tan ra.

Tô Mạch ở phía sau hắn hơi nhíu mày, muốn nói chút gì, nhưng cố tình chăm chú nhìn sườn mặt của Hà Thụ, lại chăm chú nhìn thịt không xa xỉ, Tô Mạch nghĩ như vậy rồi ngừng nói, tiếp tục nghiêng mặt nhìn Hà Thụ đang chuyên tâm, phát hiện sườn mặt của Hà Thụ cũng được, cầm gậy yếu đơn bạc giống chủ nhân.

Hà Thụ đem một tí dầu lấy ra bỏ vào cái chén xanh, cẩn thận để ở một bên, đại khái là để lần sau dùng, ở trong nồi thừa lại một chút, Hà Thụ do dự, lại bỏ dầu vào trong nồi, mở nhiệt độ, rồi mới đem phần thịt nạc bỏ vào trong nồi.

Tô Mạch không có gần gũi nhìn người khác nấu cơm, nhưng nhìn thấy biểu tình chuyên chú của Hà Thụ, cảm thấy được chuyện nấu cơm này cũng thần thánh lên, loại cảm giác này ở tiệm cơm chờ người khác mang thức ăn lên hoàn toàn bất đồng, nghe thấy một chút mùi thịt tràn đến, cư nhiên có chút cảm giác chờ mong cùng tim đập thành thịch, như là đứa nhỏ lập tức muốn được thưởng kẹo, Tô Mạch có chút hưng phấn chạy đến bàn nhỏ ngồi xuống.

Hà Thụ làm đồ ăn đều là đơn giản, đồ ăn là thịt xào cùng đậu, cơm là cơm cách đêm đem hâm lại, chính là trên chén cơm kia của Tô Mạch mặt trên còn thêm một cái trứng chần nước sôi. Thời điểm Hà Thụ đem cơm đưa tới trước mặt Hà Thụ, có chút khấn trương, ngay cả chiếc đĩa đều cơ hồ không dùng được, thậm chí không dám ở đối diện Tô Mạch ngồi xuống, có lẽ từ lúc mời y về nhà ăn cơm một khách kia mà bắt đầu hối hận — trong miếu sơn thần làm sao chứa nổi đại thần, tiền lương của hắn tuy rằng không có thấp đến loại này, nhưng tiền mỗi tháng sau khi gửi về nhà, cũng không dư dả, hắn đã dưỡng thành thói quen để dành tiền, chỉ có thói quen của chính mình không tốt.

Nếu người chưa từng có ném qua đồ ngon, sẽ không vì chính mình ăn không tốt mà buồn rầu. Lúc này đây, chính là có thể miễn cưỡng làm gì đó...

“Không tồi.” Tô Mạch nói.

“A?” Hà Thụ cơ hồ là hoảng sợ.

“Tôi nói làm không tồi.”

“A... Nga.” Hà Thụ miễn cưỡng ửng một tiếng, lại cảm thấy thân thể càng thêm lạnh gập đôi, chính là hân biết, hân cho tới bây giờ không đủ trình độ đạt tới ăn ngon, chính là chỉ có thể ăn — Nam nhân nấu cơm ăn ngon có thể dùng cái gì...

“Rất tốt, cùng bên ngoài đều không giống...” Tô Mạch cười cắn trứng chần nước sôi, đôi lúc nhìn chăm chú bộ dáng khốn quẫn của Hà Thụ, một hàm răng trắng cắn trứng màu vàng, biểu tình kia cư nhiên có chút khiêu khích. Hà Thụ nhìn răng trắng của y, sợ tới mức cảm thấy y muốn cắn chính là thịt của mình, ngồi càng thêm gò bó, xấu hổ lấy mấy chiếc dưa bới cơm, lại cảm thấy thật sự không đói bụng, đành phải ngơ ngác ngồi ở chỗ kia nhìn Tô Mạch ăn.

Sao lại có người như thế a — người như tiên nhân được vẫy mực (1), ăn cơm phi thường cao quý, nói chuyện lại thô鄙 như thế này, lẽ nghi ăn cơm là không sửa được, Hà Thụ nhìn bộ dáng ăn cơm của y, tao nhã dùng dao cắt thịt bò, nhất thời không biết nói gì, cảm thấy được phòng ở ảm đạm bị y chiếu thành khu nhà cao cấp, món ăn đơn sơ biến thành ánh sáng, vẻ vang như là nhà mình, Hà Thụ chính mình ngược lại trở thành khách nhân, chân tay luống cuống ngồi, trơ mắt nhìn Tô Mạch ăn xong.

Tô Mạch tự tiểu phi tiểu khoe ra rằng nanh trắng sáng của hân, Tô Mạch còn nói một lần, “Rất tốt, làm cũng không tệ lắm...”

Hà Thụ lần này là hoàn toàn không biết nên làm gì, cảm thấy nơi Tô Mạch nhìn qua giống như bị thiêu đốt, mặt lại một lần nữa đỏ lên, Tô Mạch đứng lên, đi đến trước mặt Hà Thụ, từ trên cao nhìn xuống, nhìn hân khó xử, bộ dáng buồn cười cơ hồ nghĩ muốn xoay người bỏ chạy.

Tô Mạch nói: “Này, lại thử một lần đi, lần này sẽ không lộng đau cậu.”

16. Chương 14

Hà Thụ sửng sốt một chút, chưa nói nguyện ý, cũng chưa nói không muốn, chính là kinh ngạc đứng ở nơi đó, một hồi lâu, bộ dáng mới tựa hồ như kịp phản ứng, biểu tình có chút buồn rầu, mà tất cả từng đợt đều lộ ở trên mặt. Hân lộ động tác trẻ con, vốn như tính toán nói chút gì, chính là không có mở miệng, dùng răng nanh cắn phiền môi, không phải nhẹ nhàng cắn, mà là dùng sức, đem môi cắn thành một vòng trắng bệch, biểu tình kia, luống cuống, thống khổ, xấu hổ, ngẩn ngơ, đủ loại đều có.

Nhưng Tô Mạch không nhìn thấy, Tô Mạch chính là kéo tay hân, nhìn nóng bỏng, chỉ cần nhìn ánh mắt của Tô Mạch, chỉ biết rằng y căn bản sẽ không tiếp thu chuyện chính mình sẽ bị cự tuyệt, vì thế Hà Thụ cũng không dám, chỉ là vẫn lặng yên. Tô Mạch kéo một hồi, trên tay dần dần dùng lực, y không rõ vì cái gì lại kéo cánh tay gầy gò của Hà Thụ, mà bắt đầu không hiểu sao lại kích động, Tô Mạch không nghĩ nữa, y từ trong đầu tìm tòi mấy lần, rồi mới nhớ cái tên hôm nay mới biết đến, Tô Mạch hô to: “Hà Thụ...”

Hà Thụ nghe đến toàn thân chấn động, Tô Mạch thấy phản ứng của hân, đã cảm thấy việc này hân là thành công, vì thế đem Hà Thụ kéo đến, nửa ôm vào trong ngực, đi vài bước, ngã lên trên giường chật hẹp kia, kích động mà bắt đầu xé rách quần áo của Hà Thụ, lần này Hà Thụ ngay cả phản kháng yếu ớt cũng không có, ngoan ngoãn nằm úp sấp, cũng là không ngừng run rẩy.

Loại run rẩy này làm cho Tô Mạch cảm thấy được tâm có chút động, vì thế bắt đầu chăm chú hôn lên lưng trần trụi của Hà Thụ, lưng gầy gò, không có chút thịt gì. Tô Mạch cắn một hơi lên, dùng một loạt hàng răng nanh dày đặc cắn, từ nhẹ đến nặng, nhìn làn da có chút sẫm đỏ, tái chậm rãi cổ sức cắn, buông ra, chính là một vòng dấu răng xanh tím. Hà Thụ nhỏ giọng ô ô, Tô Mạch dùng đầu ngón tay dùng sức ấn, bóp, xác định không có dùng quá sức, ấn vài cái rồi lại đưa tay, ở trên người chậm rãi dạo chơi, một bên cắn một bên bóp, lại đổi thành mút vào cùng vuốt ve, một lần rồi lại một lần, Hà Thụ cũng đã phân không rõ trên lưng rốt cuộc đau hay không.

Tô Mạch nhẹ nhàng liếm cột sống, một chút rồi lại một chút liếm. Y đột nhiên phát hiện Hà Thụ là người rất sợ ngứa, chỉ cần liếm như thế này, toàn thân hần liền run rẩy, trong cổ họng kêu ô ô bất lực giống như mèo con, run rẩy, vặn vẹo, muốn từ dưới thân y né ra, Tô Mạch không cho hần trốn, vì thế càng thêm dùng sức liếm, phía dưới nghe được Hà Thụ rầu rĩ rừ một tiếng, toàn thân liền mềm nhũn xuống, Tô Mạch có chút kinh ngạc, đem Hà Thụ hơi hơi trở mình lại một chút, phát hiện người kia cư nhiên đã chảy ở trên giường.

Tô Mạch nhìn bạch trọc ở chỗ bụng Hà Thụ, cũng không biết rõ là cảm giác gì, cũng không chờ phản ứng lại, ngón tay đã đưa qua chấm một chút, màu trắng đã ngưng lại ở đầu ngón tay, Tô Mạch đem màu trắng kia quét lên trên môi của Hà Thụ, thấy ánh mắt của Hà Thụ có một chút đỏ, vẻ mặt thực ủy khuất, thân mình run rẩy không ngừng. Nhìn biểu tình này của Hà Thụ, Tô Mạch không biết trong lòng đã có một chút không tự trọng, một bên hưng phấn đến không chịu được, một bên lại cảm thấy được người này thật sự là thực đáng thương, cư nhiên ý nghĩ nhất thời muốn cúi người hôn Hà Thụ, sau khi hôn xong màu trắng kia lại không biết đi nơi nào, có lẽ ở trong miệng Hà Thụ, có lẽ ở trong miệng Tô Mạch, có lẽ ở trong bụng ai đó, ai nói được rõ ràng?

Tô Mạch cũng không thích cùng người khác hôn môi, cảm thấy được phóng thích hạ thân cùng hôn miệng không có phương diện giống nhau, nhưng cùng Hà Thụ hôn cư nhiên không để cho y cảm thấy chán ghét. Hơn nữa hôn này hiệu quả tựa hồ cũng không tệ lắm, Tô Mạch phát hiện Hà Thụ cư nhiên lại có chút phản ứng, ngay cả cổ đều hồng lên, tay không biết từ khi nào đã run rẩy mà ôm trên cổ Tô Mạch, đồng tử đều có chút tan rã.

Tô Mạch cảm thấy yết hầu hơi khô, rồi lật Hà Thụ lại, dùng sức mở cái miệng của Hà Thụ, rồi mới đem phía dưới của mình đưa vào.

Lúc này đây, có lẽ phía dưới Tô Mạch có chút ướt, hay là Hà Thụ không có khăn trương như vậy, thời điểm kết hợp cũng không phải đặc biệt đau, Hà Thụ vẫn là cương một chút, Tô Mạch liền bảo trì trạng thái sáp nhập, vuốt ve sờ soạn cột sống của Hà Thụ vài cái, chờ thời điểm hần không run rẩy kịch liệt mới bắt đầu động. Lúc này đây, phía dưới kia vẫn là thực chặt, cư nhiên bắt đầu một chút một chút co lại, phối hợp với tần suất di chuyển của chính mình, một bên co rút — Tô Mạch cơ hồ là gằm nhẹ một chút, liền hung hăng ấn thất lưng Hà Thụ, giống như liều mạng mà làm, nơi đó kẹp chặt khiến y phát cuồng, Hà Thụ không ngừng nhỏ giọng nức nở, Tô Mạch làm hơn mười phút, cảm thấy được phía dưới tinh quan buông lỏng, cư nhiên cứ như vậy liền đơn giản tiết ra.

17. Chương 15

Khi Hà Thụ tỉnh lại, cảm thấy được cả người đều không phải của mình, đau nhức đến kỳ cực, nhất thời không động đậy được, vì thế đem đầu vùi vào trong gối, rầu rĩ một hồi. Tô Mạch còn đang ở bên cạnh hắn, ngồi ở bên cạnh, cầm trong tay một quyển sách Hà Thụ trân quý, sách dưới sàng không biết tại sao lại bị y lấy ra, rất tập trung tinh thần nhìn.

Hà Thụ nhớ tới chuyện ngày hôm qua, càng cảm thấy khốn quẫn, muốn vùi vào càng sâu, cơ hồ nghĩ muốn ngay cả hô hấp đều giảm bớt, đè nén không hy vọng Tô Mạch biết hắn đã tỉnh. Lúc này chuông điện thoại của Tô Mạch vang lên, là một bài nhạc dần dần sôi nổi lên, là một ca khúc quyến luyến nặng nề, Hà Thụ nghe được có chút kinh ngạc, rồi khi nhạc chấm dứt, tựa hồ là Tô Mạch đã ấn bàn phím.

Bên trong phòng thực tĩnh lặng, tĩnh đến hai tay cơ hồ đều có thể nghe được. Hà Thụ nghe thanh âm trong điện thoại, miếng cường phân biệt được tiếng, hình như là nam nhân cùng Tô Mạch kia. Người đang bên đầu dây kia, thấp giọng cười nói: “Từ giữa trưa ngày hôm qua cho tới buổi sáng ngày hôm nay, ngoạn gấp đôi như vậy, tổng tài chuyện tốt của cậu hoàn thành cũng lâu sao?”

Hà Thụ có chút buồn bực nghĩ, hắn không phải cố ý bỏ bê công việc, Tô Mạch cùng hắn cam đoan sẽ không có vấn đề gì, lúc này nghe được Tô Mạch đáp trả: “Không, tôi cũng không phải chích an-bu-min, không có tinh lực tốt như vậy..”

Đầu bên kia điện thoại kinh ngạc kêu một tiếng, rồi mới nói: “Cậu thật đúng là chơi a, tôi chưa bao giờ biết cậu loại muốn khẩu vị tốt thế này.”

Tô Mạch cũng là cười thấp, tiếng cười kia kiềm chế, buồn bực ở trong miệng, có một chút hương vị nói không nên lời quanh quẩn, Tô Mạch nói: “Tôi có khẩu vị vậy có được hay không, ở trong mắt cậu cũng là hoàn toàn đen tối, còn kém cái gì? Tôi không phải là muốn thử xem...”

Người bên kia cũng cười, nở nụ cười một hồi, người nọ đột nhiên dừng lại, hỏi: “Lại nói tiếp, tôi thật đúng là có chút kỳ quái. Cậu nếu có hứng thú, muốn nam nhân gì mà không có, sao lại cố tình nhìn trúng người nọ, khi dễ người ta thành thật?”

Tô Mạch cười nói: “Cậu đừng nói — Hắn thật đúng là dễ khi dễ, nói vài lời khen liền kìm nén lại.”

Hà Thụ nghe đến đó, cảm thấy được trên mặt có điểm lạnh lạnh, đem mặt vùi vào càng sâu vào gối đầu, lúc này, đột nhiên có một ngón tay dừng ở trên lưng trần trụi của chính mình, một chút một chút xoa nhẹ, thanh âm của Tô Mạch truyền tới: “Tôi hiện tại cảm thấy được loại ngốc nghếch này, cũng không phải tồi. Cả ngày phải tìm cách tranh đua tìm cách lấy lòng nữ nhân, phiền — tôi nghĩ, một đoạn thời gian ngắn gần đây, chính là hắn.”

Di động bên kia một mảnh lặng yên, lâu sau mới có chút âm thanh: “Cậu phải cùng người như thế, cũng không phải không được, chính là bọn họ dễ dàng tin thật, cậu muốn chẳng qua là chơi đùa một chút —”

Tô Mạch lại cười, Hà Thụ cảm thấy được địa phương bị y môn trớn có chút ấm áp, cái tay kia dừng ở trên

đầu Hà Thụ, dùng sức vò, rồi mới rời đi, Tô Mạch nói: “Hắn muốn tin thật liền tin thật đi, tôi không phản đối bộ dáng hắn nghiêm túc, nếu là hắn nghĩ muốn theo tôi, lâu dài cũng không có vấn đề gì.”

Bên kia nói: “Cậu nghiêm túc? Cậu thực cảm thấy hắn tốt sao?”

Tô Mạch cúi đầu nở nụ cười vài tiếng, lại không cười nữa, chỉ nói là: “Người nọ không phải tốt lắm, có chút ngốc, bất quá tôi cảm thấy được vấn đề không lớn — hắn nấu cơm cũng rất tốt, có điểm giống mẹ tôi.”

Hà Thụ nghe được một câu như thế cảm thấy ánh mắt lại có chút ẩm ướt, không biết rốt cuộc đối với người này là sợ hay không, chính là đột nhiên sinh ra một ít ý tứ muốn thân cận. Cảm thấy được người này tuy rằng miệng rất xấu, tính tình cũng không tốt, chính là chưa từng nói dối gì, bụng dạ thẳng thắn, chưa từng lừa gạt hắn.

Nghĩ như vậy, liền cảm thấy lỗ tai nóng lên, cư nhiên là Tô Mạch hôn lên lỗ tai của hắn. Cảm thấy được trong lòng ấm áp, tim lại đập mạnh.

=====

Chú thích:

(1): một cách vẽ tranh thủy mặc.

18. Chương 16

Hà Thụ lúc sau mông lung ngủ đi, ngủ hết cả buổi sáng, khi tỉnh lại Tô Mạch đã đi rồi, trước giường là một đồng tiểu thuyết võ hiệp bị y lực lợi lộn xộn, trên bàn có một tờ giấy, mặt trên viết thật to đại danh tôn tính của Tô đại tổng tài, Hà Thụ đầu tiên là nhìn sơ qua, xác định không có ai mới chăm chú nhìn mấy lần, đem nội dung đều ghi tạc vào trong đầu, cảm thấy được mặt có chút nóng, tim đập có chút mau. Mấy chữ kia kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng lại phiêu dật đẹp đẽ, chiếm cả trang giấy.

Hà Thụ thoáng nhớ lại lúc người kia nói chuyện thần thái kiêu ngạo, thời điểm nhìn người thâm thúy ngưỡng cằm, khoé mắt lướt nhanh, đuôi lông mày nhẹ nhàng khiêu lên, còn có khi cười rộ lên hiện ra một hàm răng trắng dày đặc. Hà Thụ cảm thấy được chính mình có chút khuyết điểm, giống như lần trước bị sốt cao, người giống như bị ngâm trong nước nóng, ngay cả tính danh của chính mình đều không nhớ ra. Hắn vốn không phải là người có ý chí kiên định gì, hắn bất quá chỉ là C, do dự không dứt, không có cốt khí để lựa chọn. Ủy khuất do bị lắng nhục cùng ức hiếp kia, sau cái hôn cư nhiên nhạt đi rất nhiều, mà ôn nhu đếm trên đầu ngón tay lại dị thường rõ ràng.

Hà Thụ cảm thấy chính mình không có chút cốt khí, thực không có cốt khí nào. Người kia nói hắn một trăm câu không tốt, chỉ một câu bảo vệ, chính mình liền cảm động đến rối tinh rối mù. Bằng hữu người kia nói mình là người thực dễ dàng tin thật, có lẽ đi, người kia nói mình có chút ngốc, có lẽ đi. Trừ bỏ cha mẹ,

không ai sẽ liếc hắt nhiều một cái, nhưng y lại không ghét chính mình. Cho nên chính mình lại tha thứ, động tâm, cảm động đến rơi nước mắt như thế, y đối với mình không tốt, nhưng đối với mọi người chung quanh, đã xem đối với hắt rất tốt.

Một bàn tay của Hà Thụ đặt ở trên lồng ngực của chính mình, nghe trái tim có chút kích động đập. Hảo cảm sao? Động tâm sao? Hà Thụ cũng không có cảm thấy sợ hãi — hắt có lẽ còn không rõ có thích người này chút gì không. Lúc này hắt cảm thấy đơn giản là có chút cao hứng, buồn chán —giữa năm tháng không có người hỏi thăm, hắt ngay cả một người bằng hữu cũng không có, ngay cả một chút mơ mộng cũng không, đây là lần đầu tiên hắt cảm giác được hương vị tim đập, hương vị đó giống như lần sốt cao tới ba mươi chín độ, cả người vô lực, hô hấp dồn dập.

Hà Thụ nghĩ như vậy, cảm thấy được chính mình không có chút biểu hiện khí phách gì. Hắt cam chịu nghĩ, dù sao mình chính là C, mình chính là không có khí phách, chính là tiện. Nghĩ như vậy, Hà Thụ bắt đầu cảm thấy may mắn vì chính mình chung quy đi tới quán bar kia, chung quy bị Tô Mạch làm nhục một phen, mà không phải thật sự tìm một trung niên đại thúc, hoặc là mua MB. Sau đó, Hà Thụ rốt cuộc hiểu được, hắt kỳ thật cũng không phải không có cốt khí, so với người quỳ gối dưới quần tây trang của Tô Mạch, yếu đuối của hắt, đã xem như có cốt khí hơn.

Trời xế chiều, Hà Thụ cứ như bình thường đi tới công ty, người trong phòng làm việc nhìn hắt, tựa hồ càng thêm kỳ quái. Hắt đi đến nơi của chủ nhiệm, tựa hồ nghĩ muốn giải thích chút gì, chủ nhiệm bụng bia kia của văn phòng miễn cưỡng ho khan vài tiếng, nói: “Tổng tài hôm nay tới, nói cậu không thoải mái, thay cậu xin nghỉ bệnh, cậu nếu còn chưa tốt, mấy ngày nay ở nhà cũng được.”

Hà Thụ sững sốt một chút, khó được nhìn thấy chủ nhiệm ôn tồn nói chuyện, có chút thụ sủng nhược kinh nói: “Không được, tôi không có vấn đề gì, công việc còn rất nhiều, tôi hôm nay bắt đầu đi làm...”

Chủ nhiệm căn bản không cần câu trả lời của hắt, có chút chán ghét quay đi, biểu tình kia cùng biểu tình ngày hôm qua không sai biệt, trốn hắt giống như trốn quái vật. Tuy rằng trước đây đồng sự cũng sẽ không cho hắt ánh nhìn hòa nhã — nhưng cũng sẽ không giống như vậy, giống như trên người có bệnh gì, hương vị kỳ quái gì, Hà Thụ nghĩ như vậy, cảm thấy có chút xấu hổ, yên lặng trở về chỗ ngồi của mình.

Tiếng nghị luận chung quanh lớn lên, như là một mảng mây đen dày đặc, một cái lưới, muốn đem hắt khóa lại ở bên trong, bất kể như thế nào đều giãy không ra, không thể phản kháng, không thể trốn tránh, đành phải bị vây chết ở trong.

Bị hoàn cảnh vây quanh như vậy, Hà Thụ cảm thấy như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, thật vất vả chịu đựng đến hết buổi làm, vội vã tiêu sái đến cửa công ty, một tiếng kèn vang lên, một chiếc BMW màu đen chạy đến trước mặt, cửa kính hạ xuống, là Tô Mạch. Hà Thụ nhất thời không kịp phản ứng, có chút lắp bắp hỏi: “Anh... Xe mới của anh?”

Tô Mạch nhíu nhíu mi, nói: “Xe trước kia là xe cũ... Ngày hôm qua quên hỏi cậu, có đi động không?”

Hà Thụ nghĩ đến kia là đồ rất xa xỉ, có chút ngượng ngùng lắc lắc đầu, Tô Mạch vẫn là giống ngày đó, thói quen bỏ ba nút thắt sơ mi, áo tây trang màu đen cũng rộng mở, Tô Mạch từ trong túi quần lấy ra một cái đi động màu đen mới của LG, nhét vào trong tay Hà Thụ. Hà Thụ mơ hồ nhớ rõ nhãn hiệu kia, tựa hồ là

thời điểm ngôi sao Hàn Quốc đáng đắp thù mị nói lớn: “I chocolate you.”. Hấn không dám nhiều lời gì, chỉ là hai tay có chút sợ hãi nhận.

Tô Mạch cầm di động của chính, gọi một cú điện thoại, liền nhìn thấy di động của Hà Thụ bắt đầu vang lên, tiếng chuông giống như nghe được lần trước, chuông điện thoại di động của Tô Mạch, thực huy hoàng, thực mãnh liệt...

Tô Mạch cúp điện thoại, rồi mới nói: “Dây số, của tôi, tiếng chuông, Withanorchild, sau này tôi có việc tìm cậu, nhớ rõ phải khởi động máy.”

Tô Mạch nói, càng đưa cửa kính lên, Hà Thụ có chút không kịp phản ứng, hai tay cầm di động, ngơ ngác nhìn Tô Mạch chạy xe đi, cảm thấy được tim cứ nhiên còn đập không ngừng. Thời điểm chờ kịp phản ứng, phát hiện nơi chính mình đứng là cửa lớn của công ty, tất cả ánh mắt của mọi người đều dừng ở đây, tầm mắt giống như từng đạo sắc bén, theo các góc bắn lại đây.

19. Chương 17

Sau hơn mười ngày, Tô Mạch thường xuyên đi tìm Hà Thụ, nhưng phần lớn di động đều không dùng tới, chủ yếu gọi người thông báo một tiếng, nói là lại trực trực ra sao, lớn từ cửa đóng nhỏ đến ngăn kéo, Hà Thụ mỗi lần đều là có chút hoảng hốt hiểu được, nhưng lại sợ y làm gì xấu, đều là ôm công cụ hấp tấp đi qua, nhưng những dụng cụ này không một lần nào được phát huy công dụng.

Thời điểm Tô Mạch gọi hấn, phần lớn thời điểm đều là thời điểm nghỉ trưa, người khác đều ở văn phòng, Tô Mạch liền không sợ hãi mang Hà Thụ ở trong lối đi nhỏ đầu đá lung tung, lái xe đi ở trên đường càn quét, có đôi khi sẽ mang Hà Thụ đi siêu thị, hai người ôm đồng lớn củ cải trắng không coi ai ra gì, gặp gỡ thời điểm giảm giá, Hà Thụ ở mặt sau lấy đồ, Tô Mạch ở phía trước xung phong mở đường, chờ thời điểm ăn uống thỏa mãn, đều là một thân mồ hôi khó ngủ, Tô Mạch lại mang Hà Thụ về nhà của mình, y ngồi ở trên ghế sa lon chờ đợi một bên nghĩ lần sau muốn ăn cái gì, Hà Thụ ở trong phòng bếp nôi chảo leng keng một trận loạn vội.

Có một lần ở trong nhà Tô Mạch không có muối, Tô Mạch mặc quần tây trang ống quần giẫm lên dép lên, đá lẹp xẹp đi xuống dưới lầu mua, gặp một đồng người của Phùng Lạc, những anh em khác đều lớn tiếng rống: “Tô Mạch, đi a, người nào khiến cậu hồi tâm, hôm nào mang bọn tôi bái kiến chị dâu!” Chỉ có Phùng Lạc nhìn y bộ dáng có chút phức tạp. Tô Mạch cũng đùa, nói tiếng hi, thoải mái mà mang bao lớn muối ăn lại đá lẹp xẹp tiêu sái trở về.

Ngày như vậy, làm cho Hà Thụ rất có cảm giác hạnh phúc, chính mình cũng ít khi trở về căn nhà nhỏ bé kia, trong mười ngày có bảy ngày đều là qua đêm ở nhà Tô Mạch, buổi tối làm xong sự tình kia, Tô Mạch liền ôm chặt bên hông của Hà Thụ, hai người ở trên giường nhỏ kia, chung quanh phòng đều trống trải, trên đỉnh đầu là bức vẽ đỏ vẽ đen bữa bãi, những lúc này, Hà Thụ đều tự trong đáy lòng cảm thấy được giường nhỏ tốt hơn, so với giường king size, nằm chung bắt quá là đồng sàng dị mộng, không so được với gát gao ôm nhau.

Tô Mạch tính dục cực kỳ dồi dào, có đôi khi buổi tối sẽ làm hai ba lần, làm cho Hà Thụ có chút ăn không tiêu. Có đôi khi Hà Thụ trở về nhà, ôm gối đầu cố gắng ngủ một buổi tối, buổi sáng ngày hôm sau Tô Mạch liền đánh một cái điện thoại gọi Hà Thụ đến, đem văn phòng khóa trái, hai người ở trên ghế sa lon làm, Tô Mạch tựa hồ cực kỳ thích từ phía sau đi vào, một chút một chút đều tiến rất sâu, khí lực cũng rất lớn, Hà Thụ luôn chôn cái đầu, đem thở dốc cùng khóc thút thít đều vùi vào, chính là thân mình hơi hơi run rẩy, có chút vuốt ve đau đớn, có chút bạo lực cắn, rõ ràng chính mình cũng không rõ bản thân cũng thích loại mãnh liệt này một chút, mỗi lần đều là động tác thất thần phối hợp với động tác của Tô Mạch phóng thích, thời điểm đứng lên chân đều run rẩy một trận.

Có một lần Tô Mạch đi tham gia đàm phán với một công ty lớn, ngay ở trong thành phố này, cách công ty không xa có một khách sạn cao cấp dùng để tổ chức hội nghị, nhưng vừa đi hai ba ngày, vài ngày sau Hà Thụ lần đầu tiên nhận được điện thoại của Tô Mạch, ở trong phòng làm việc, tiếng vang thực mãnh liệt kia thời điểm vang lên, Hà Thụ còn có chút phản ứng không kịp, thẳng đến khi ánh mắt của đồng nghiệp đều hung hăng bắn tới, Hà Thụ mới cuống quýt lấy ra cái di động không ngừng rung, đem di động kia mở ra, thanh âm của Tô Mạch ở đầu bên kia kêu ngạo vang lên, tựa hồ có vài phần từ tính.

Tô Mạch đàm phán tựa hồ tiến hành thực thành công, Tô Mạch nói: “Hà Thụ, cậu hiện tại lại bên này của tôi đi.”

Hà Thụ sững sờ nói: “Anh không phải ngày mai mới trở về sao?”

Tô Mạch ở đầu dây bên kia thấp cười, tiếng cười rất êm tai: “Ngày mai còn có một hồi tiệc rượu chúc mừng, cậu hiện tại lại đây đi, tôi ở phòng một mình, đến đây đi — Hà Thụ, tôi đã lâu không có gặp cậu.”

Hà Thụ cảm thấy được mặt mình nóng lên, ngay cả máu đều sôi sục lên, vì thế đem công việc buông ở trên bàn, thực đột nhiên đứng lên, ánh mắt đều có chút tỏa sáng. Đón một đồng ánh mắt chẳng biết gì của đồng sự, Hà Thụ đầu óc có chút mê muội nói: “Tôi... Tôi xin nghỉ bệnh.” Rồi mới oanh oanh liệt liệt chạy ra ngoài, hần cảm thấy được gió bên tai đều cao xướng cao vút, tim đập rất nhanh, cơ hồ muốn từ trong cổ họng nhảy ra. Khẩn cấp như thế.

Đó là Hà Thụ lần đầu tiên cực độ xa xỉ kêu một chiếc xe taxi, chạy đến trước mặt khách sạn liền xuống xe, bảo vệ ở cửa nhìn hần mọc mọc cũng không cho hần vào, bất kể hần mặt đỏ tai hồng giải thích như thế nào, đều không cho vào. Lúc này Tô Mạch từ trong khách sạn chạy chậm vọt ra, trên chân chỉ mang một đôi dép lê của khách sạn, Tô Mạch một bên nắm tay của Hà Thụ, một bên lớn tiếng đối với bảo vệ trước mặt rống lên một tiếng: “Mẹ nó, đây là bằng hữu của tôi!” Bảo vệ bị rống mặt đều bị dọa đến trắng bệch, rồi mới mang Hà Thụ vào khách sạn, ở đây có chín tầng treo đèn thủy tinh xinh đẹp cùng thảm đỏ mềm mại, Tô Mạch mang Hà Thụ bước qua thảm, rồi mới đi thang máy đến tầng cao nhất.

Đợi tới thời điểm hai người đều đứng ở phòng của Tô Mạch, đều có chút choáng váng, lúc Tô Mạch ở cửa sổ bên kia nhìn thấy Hà Thụ tới, hướng đi mau, đã quên mang theo thẻ để mở cửa, thời điểm trở về gió thổi qua cánh cửa đã khóa, hai người bị giam ở bên ngoài. Bọn họ chưa gặp qua chuyện này, có chút hôn mê. Hà Thụ có chút mê vọng nhỏ giọng nói: “Nếu không, anh đi tìm người mở cửa đi?”

Tô Mạch hừ vài tiếng, nói: “Tôi chờ không được, chúng ta làm xong chuyện lại đi.”

Tô Mạch nói xong đem Hà Thụ kéo đến trong phòng WC dùng chung thực xa hoa, hai người ở tận cùng bên trong WC, khóa trái cánh cửa. Tô Mạch dùng sức hôn Hà Thụ, lưỡi giao nhau giao chiến một hồi, phía dưới cứng rắn không chịu được, ngay cả ánh mắt đều là đỏ, chưa nói cái gì, đã đem quần dài cùng quần lót của Hà Thụ kéo đến đầu gối, bên ngoài WC người đến người đi, tiếng nước cùng tiếng nói chuyện vang lên không ngừng nghỉ.

Hà Thụ bị dọa đến không chịu được, một bàn tay ôm khối bồn cầu kia, hai đầu gối quỳ trên nắp bồn cầu, còn một bàn tay còn lại dùng sức che miệng mình, Tô Mạch ôm thắt lưng Hà Thụ dùng lực đi vào, hai người đều ở chỗ này không khống chế được, càng sợ hãi càng kích thích, càng phóng túng càng kích động. Thời điểm xong việc, hai người đều bị dính tinh dịch cùng mồ hôi biến thành có chút chặt vật, Tô Mạch từng chút một hôn môi, Hà Thụ ánh mắt đã khóc đến đỏ bừng, hai người chính là gắt gao ôm nhau, thở dốc thật lâu, một câu đều không nói nên lời.

20. Chương 18

Từ trong toilet đi ra, Tô Mạch tìm người mở cửa, hai người ở bên trong phòng cùng đắp chăn mà ngủ. Tất nhiên, hai người đều ở trong bóng đêm đem ánh mắt mở thật to. Tròng mắt của Tô Mạch thực đen, đen như một mảnh nước sơn, cư nhiên có một chút lưu quang tràn đầy ôn nhuận. Cả hai trong lúc đó trao đổi hô hấp, một hít một thở, hình thành một tuần hoàn nho nhỏ. Hà Thụ bị điều vô cùng thân thiết này biến thành bên tai có chút nóng lên, ánh mắt bối rối có chút ướt, trái tim đập mất tốc độ, lại cố tình không muốn tách khỏi.

Hai người tôi nhìn anh anh nhìn tôi, đối diện với nhau thật lâu, Tô Mạch mới hơi khởi động thân mình ở trên trán Hà Thụ hôn một cái, dùng ánh mắt màu đen giống hạt châu không nháy mắt nhìn Hà Thụ, khoảng cách gần đến có thể làm cho Hà Thụ trong ánh mắt kia có thể nhìn thấy hình ảnh bối rối của mình, rồi mới cúi đầu cười, đem hơi thở phun lên mặt hắn nói: “Ngủ.”

Hà Thụ tim đập loạn xạ, mí mắt cũng không linh hoạt, cảm nhận được hô hấp ấm nhuận của Tô Mạch, nhiệt độ nóng hổi như dung nham của ngọn núi lửa từng chút thổi tới trên mặt mình, đụng tới nơi nào liền tê rần chỗ ấy, cảm giác ấm áp một lần nữa đánh sâu vào thần kinh, sinh ra từng trận ảo giác. Cảm thấy cả người đều không phải của mình, như thế nào có thể ngủ được, một bên điên cuồng muốn lấy nước lạnh rửa mặt, một bên điên cuồng nghĩ càng muốn tới gần thêm.

Thời điểm trước kia ngủ chung thường ôm nhau ngủ, bởi vì đều là kịch liệt vận động mà liền ngủ giống như chết, khi tỉnh lại xấu hổ đây đưa cùng một chỗ, làm sao giống cái dạng này —

Hà Thụ thống khổ nghĩ: Xong rồi, mình hoàn toàn xong rồi.

Vốn tưởng rằng thích là chuyện thực dễ dàng, sao lại biến thành cái dạng này, khẩn trương muốn chết. Hà Thụ dùng một bàn tay ôm ngực, một tay che mặt, trái tim kịch liệt đập.

Hà Thụ gắt gao nhắm mắt, thật sự là vô ích a. Nên buổi tối cũng không ngủ được đi. Hà Thụ nghĩ như vậy, đã cảm thấy da đầu một trận run lên, mồ hôi lạnh cũng chảy ra, điều hòa giống như mất đi công dụng.

Chính là khi Hà Thụ cảm thấy như vậy yên tĩnh xuống, trái tim cảm thấy có chút vẫn vương, Tô Mạch tưởng rằng đang ngủ đột nhiên cúi đầu mở miệng nói: “Uy, Hà Thụ, đang ngủ sao?”

Hà Thụ phun ra một hơi khí loạn, nói: “Không...”

Tô Mạch khe khẽ có chút mơ hồ không rõ nói: “Hai tuần sau là sinh nhật của tôi.”

Hà Thụ sửng sốt một chút, mới nói: “A...?”

Tô Mạch dừng một chút, “Nghe không rõ... Coi như hết.”

Tô Mạch xoay người ngủ, Hà Thụ cảm thấy được y xoay qua chỗ khác, trái tim cuối cùng mới khôi phục lại bình thường, thế là thật cẩn thận nhìn lưng của Hà Thụ, lưng thon dài, hô hấp đều đặn, lần này là thật sự đang ngủ.

Hà Thụ có chút ngẩn người nghĩ: Y muốn nhận quà của mình sao?

Sau ngày đó, trong đầu Hà Thụ thường xuyên xuất hiện từ quà. Hà Thụ thống khổ nghĩ liền mua cho người kia cái bánh sinh nhật cho xong việc, trong ấn tượng của hắn bánh ngọt chưa bao giờ có thể để cho hắn suy nghĩ thật lâu như vậy, nhiều nhất đem đổi thành bơ đổi thành một mảnh màu đen cùng ô mai — thời điểm Hà Thụ nghĩ như vậy, bụng sẽ trở nên đói, những thường thức còn lại luôn dừng trước bờ vực sự thật.

Thế là Hà Thụ không thể không tiếp tục thống khổ nghĩ, thời điểm tan tầm đi ngang qua cửa hàng bán đồ, ở ngoài cửa khúm núm nhìn coi thật lâu, nhìn vào tủ kính thấy Phong Linh, theo đó là búp bê vải, cuối cùng chính mình cũng thực ấn hân mà dời tầm mắt — chúng nó cùng phong cách của Tô Mạch thật sự là khác xa. Thời gian sau bởi vì Hà Thụ nhìn coi quá thường xuyên, cuối cùng bị nhân viên cửa hàng mời vào.

Cô gái cột tóc một bên, trên tay đều là vòng ngọc trai rực rỡ sắc màu, lông mi cao thật dày nhìn Hà Thụ đối diện. Cô gái cuối cùng hỏi: “Tiên sinh, ngài là muốn quà tặng cho bạn gái sao?”

Hà Thụ do dự nửa ngày nói không nên lời, cuối cùng cấp bách nói ra một câu: “Bằng hữu, là nam.”

Cô gái nga nga vài câu, rồi mới từ dưới quầy lấy ra vài cái hộp đựng bật lửa, nói: “Bật lửa ZIPPO, nam sinh hiện tại thực thích nga.”

Hà Thụ nhìn bật lửa màu bạc kia, có chút hưng phấn liên tục gạt đầu, hoa văn đơn giản thanh thoát, cực kỳ tinh tế tỉ mỉ. Vốn Hà Thụ muốn lấy tay đem tiền lấy ra, hướng trên quầy vỗ một cái, rộng to tôi mua! Đáng tiếc thời điểm tay đến ví đột nhiên dừng một chút.

Hà Thụ cứng ngắc mỉm cười nói: “Cái bật lửa...?”

Cô gái gật đầu.

Hà Thụ uể oải nói: “Y lại không hút thuốc lá...”

Đừng nói Hà Thụ có chút buồn bực, cô gái cũng là vẻ mặt buồn bực, lại nhanh mồm cũng không nói nên lời. Hà Thụ buồn rầu tưởng tượng bộ dáng người kia chỉ uống rượu mà không hút thuốc lá, nghĩ tới nghĩ lui răng của người kia vẫn là một hàm răng trắng dày đặc.

Hà Thụ thực buồn bực sờ sờ đầu, xoay người muốn chạy.

Cô gái kia làm dấu hiệu núm kéo, nói: “Tiên sinh, nhìn nhìn chút đi, nếu là đàn ông, chúng tôi nơi này còn có bán quần bò nga!”

Hà Thụ miêng cường tưởng tượng Tô Mạch thay một quần tây trang thành quần bò, đại não bất đắc dĩ trống rỗng, vẫn là từ bỏ.

Cô gái kể tiếp lại hô lên một câu mấu chốt: “Thật sự không nhìn sao? Giá gốc 120, hiện giờ chỉ cần 60 tệ nga, rất tốt a!”

Nghe một câu như thế, Hà Thụ giật mình, liền dừng lại bước chân.

21. Chương 19

Đến ngày thứ hai, Hà Thụ mang theo món quà mới mua đi đến công ty, đây là cái quần bò bình thường không thể bình thường hơn, trên đầu gối là kiểu tạo vài lỗ hổng theo thịnh hành, cần xẻ thì xẻ, chung quanh còn có các tua vải, đó là màu mà Hà Thụ thích, không phải màu da bò, mà là quần xanh da trời phía trên còn có chút trắng trắng.

Quần kia được cô bé bán hàng dùng gói to bao kỹ, Hà Thụ thời điểm ôm cái gói to kia vào trong ngực có chút cảm giác giống như ôm một cái gối xấu xí. Ngày hôm nay Hà Thụ đều phải dùng biết bao nhiêu dùng cảm để mang quà tặng đi, kết quả cổ tình đợi tới tan tầm, Hà Thụ vẫn là không có nhận được đến điện thoại của Tô Mạch.

Sau đến lúc Hà Thụ một mình tới bãi đỗ xe ngầm, phát hiện không có xe của Tô Mạch, sợ là sớm rời khỏi rồi, nhìn khoảng trống rỗng của ga ra, Hà Thụ đột nhiên có chút rầu rĩ, cái loại nhàn nhạt này theo máu mà di chuyển, từ nửa tim trái tiến đến, nửa tim bên phải xuất ra, lan tràn đến mỗi tế bào thần kinh. Hà Thụ cảm thấy có chút khổ sở.

Hà Thụ ở bãi đỗ xe đi vài vòng, cuối cùng vẫn là đi ra khỏi bãi đỗ xe, ánh mặt trời bên ngoài chiếu đến cũng không có chút cảm giác đau đầu. Hà Thụ chậm rãi từ công ty từng bước một rời đi, phía trước hẳn

có một đôi trẻ tuổi, nam nhân cột nhĩ cùng nữ nhân nói: “Một ngày không gặp, nhưng nhớ như cuồng.”

Hà Thụ cảm thấy chính mình có chút cái gọi là nhưng nhớ như cuồng ấy. Hắn không biết vì cái gì lại nghĩ tới ánh mắt sắc bén của Tô Mạch, bộ dáng nhỏ giọng nói cho hắn biết về sinh nhật, cảm thấy được một bên tràn đầy tình cảm mãnh liệt, cánh tay ôm chặt lấy cái bao, bên còn lại như ngâm vào nước đá, cảm giác muốn liều mạng chạy về nhà ngủ một giấc.

Hà Thụ giữa bầu trời giao chiến một hồi lâu, trong đầu mới hiện lên một màn sự tình cùng Tô Mạch, từ ly rượu đỏ lạnh lẽo đi, đến cái hôn rơi xuống trán. Hà Thụ sau khi nghĩ xong rồi thì chạy đến khu dân cư cao cấp của Tô Mạch, cư nhiên chạy hơn hai mươi phút, hút không ít không khí, lần này so với lần trước đi khách sạn còn muốn chặt vật hơn. Thời điểm người gác cổng ngăn hắn lại hỏi hắn tìm ai, ánh mắt Hà Thụ sáng ngời hữu thần đứng thẳng sống lưng đem địa chỉ của Tô Mạch lưu loát nói ra. Người gác cổng do dự một hồi, đi lấy điện thoại hỏi, một hồi lâu mới nói: “Người cậu tìm không có ở nhà.”

Ánh mắt Hà Thụ dao động nói: “Tôi đây ở ngoài cửa chờ, anh cho tôi vào.”

Người gác cổng đánh giá Hà Thụ hồi lâu, mới cảm thấy được người này là dạng trung thực, vì thế thực có tình người cho đi. Hà Thụ từ thang máy đi vào tầng cao nhất, đứng đợi một hồi lâu, cảm thấy được chân thật sự đau đến đứng không được, vì thế ngồi ở trên cầu thang lạnh lẽo.

Thời điểm hắn ngồi ở cầu thang, vừa lúc đưa lưng về thang máy, hắn một bên chờ, một bên lấy điện thoại cầm ra tay xem, hắn chưa có ăn cơm chiều mà cứ tới đây, lúc sau chờ thật lâu, bụng chính là một trận run rẩy đau xót, Hà Thụ cảm thấy được chân đều tê rần, vừa rồi chạy như vậy, bây giờ ngồi xuống liền đứng dậy không nổi, đành phải thực vô dụng càng thêm ôm chặt cái túi lớn kia, từ trời giữa trưa đến tối đen, trên thang gác đều một mảnh tối đen, Hà Thụ sợ kịch liệt, vì thế lấy ta đem điện thoại ra chiếu sáng, một mảnh yếu ớt kia chiếu vào sàn nhà màu trắng, càng thêm gây sợ hãi.

Hà Thụ nhìn thời gian, đều đã buổi tối hơn mười một giờ, ngẫm lại cũng nhanh tới gần mười hai giờ, chờ đợi thêm nữa thật sự cũng không có ý tứ gì, vì thế tự giễu sờ sờ đầu, gian nan dựa vách tường chậm rãi đứng lên, khẽ uốn thắt lưng, chậm rãi cúi xuống xoa bóp chân đã không còn cảm giác của mình, ánh mắt mệt mỏi cơ hồ có điểm mở không ra, vì thế liền để nửa khép như vậy.

Lúc sau, di động của Hà Thụ vang lên, là bài Withanorchild, ở trong bóng tối nghe đến, hiệu quả thật là tốt.

Hà Thụ nhớ rõ dãy số điện thoại di động của mình chỉ có một người biết, tay chân có chút kích động, một tay nghe điện thoại, dáng vóc tiêu tụy lấy tay đặt ở bên tai, nói: “Này...”

Tô Mạch ở đầu dây điện thoại bên kia nói: “Ừ.”

Hà Thụ cảm thấy được có chút cao hứng, miệng liền cười hỏi: “Anh ở nơi nào a?”

Bên kia dừng thật lâu, rồi mới treo. Hà Thụ cầm điện thoại, nghe bên trong truyền tới tiếng đô đô, nhất

thời không biết làm thế nào. Vừa lúc đó, một bàn tay từ phía sau kéo lại, hương vị cùng độ ấm quen thuộc.

Thanh âm Tô Mạch từ phía sau truyền đến thản nhiên mang theo mùi rượu, thanh âm có chút khàn khàn, nhẹ nhàng nói: “Ồ phía sau cậu.”

22. Chương 20

Hà Thụ ở trong lòng run rẩy cơ hồ nói không ra lời, cảm giác được cái đầu của Tô Mạch ở phía sau chôn ở trên đầu vai hắn, tay Tô Mạch như gió thổi ở bên ngoài, có chút lạnh lạnh, chính là thời điểm ôm mình, bản thân giống như bị phồng, một hồi một trận đau đớn.

Tô Mạch cúi đầu hỏi: “Cậu sao lại đến đây?”

Hà Thụ ô ô ừ ừ nói lắp nửa ngày, mới nhỏ giọng nói: “Anh nói hôm nay... Là sinh nhật anh.”

Tô Mạch ở phía sau nga một tiếng, ôn nhu hà hơi thổi làm cho cổ của Hà Thụ có chút ngứa, cả người run lên, cơ hồ nổi lên một tầng da gà rõ rệt.

Tô Mạch cứ như vậy ôm một hồi, rồi mới dùng sức đem Hà Thụ xoay lại, thực chân thật nhìn khuôn mặt trắng bệch lạnh ngắt của Hà Thụ, rồi hai tay mới cầm lấy tay phải của Hà Thụ, hai tay chà xát mọi hồi, đợi cho bàn tay lạnh như băng kia thời điểm có chút cảm giác, lại đổi thành cánh tay khác, hai tay đều được làm ấm, vì thế cùng nhau nắm lấy, vừa lúc đó, một giọt nước mắt nóng bỏng chảy xuống trên mu bàn tay của Tô Mạch. Tô Mạch nhắm mắt nhìn Hà Thụ, phát hiện cái mũi của hắn đỏ bừng, cư nhiên đã khóc một hồi lâu. Bên trong đôi mắt lại còn chứa một vòng nước mắt chưa chảy xuống, Hà Thụ thực cố gắng mở to đôi mắt, muốn cho chúng nó đừng rơi xuống.

Tô Mạch có chút bất đắc dĩ nắm tay thật chặt, rồi mới nói: “Sao lại bất động khóc như vậy, còn là đàn ông sao?”

Hà Thụ gật gật đầu, lại dùng lực lay động vài cái, nghẹn ngào nói: “Tôi vốn là C, không quen nhìn cũng đừng nhìn..”

Tô Mạch có chút buồn cười nói: “Ai nói cậu là C? Cậu sao?” Tô Mạch nói xong đem mặt tiếp cận lại, cẩn thận nhìn mặt Hà Thụ, cười khẽ nói: “Ngô, tôi nhìn thấy, là ưà khóc một chút.”

Hà Thụ nước mắt không biết vì cái gì lại càng thêm rơi, trên kính mắt mơ hồ đều chứa một tầng nước, Hà Thụ ngốc ngốc dùng tay lau đi, thân mình bởi vì khóc mà run lên, trong cổ họng phát ra âm thanh thật nhỏ, một chút hít thở không thông cùng nghẹn ngào.

Tô Mạch cũng không nói gì, chỉ là dùng sức đem nửa thân mình trên của hắn ôm lấy, lấy một bàn tay dùng

sức vỗ vỗ trên vai hắn một chút, tay kia thì từ trong túi lấy ra cái chìa khóa, thuận thực mở cửa, vào cửa, lại đóng cửa, tùy tay mở đèn tường lên, một mảnh ánh sáng xanh vàng chiếu sáng.

Tô Mạch đi đến ngồi trên ghế sa lon, vỗ vỗ vị trí bên người kêu Hà Thụ đi qua, Hà Thụ chậm rãi đi vài bước chịu đựng đi đến trước người Tô Mạch, nước mắt cũng đã dần dừng lại, chính là chỉ còn một chút khóc thút thít đến lợi hại. Tô Mạch đem hắn kéo xuống, an ủi vỗ lưng hắn. Hà Thụ một bên hít thở một bên dứt quãng nói: “Tôi ở bên ngoài... Chờ... Đã lâu... Nhưng anh không... Trở về...”

Tô Mạch vỗ vỗ đầu của hắn nói: “Tôi tưởng cậu lần đó không có nghe. Ai... Thật không biết cậu sẽ đến, tôi không phải cho cậu di động sao? Vì cái gì không gọi điện cho tôi?”

Hà Thụ mặt lập tức đỏ, hắn luôn có thói quen để Tô Mạch đi tìm hắn, nào biết đâu còn có thể gọi điện thoại cho Tô Mạch. Tô Mạch thấy hắn mặt đỏ lên bộ dáng ngẩn người, cảm giác hiểu rõ được, cười cười giúp hắn lau đi nước mắt trên mặt, nói: “Sau này có việc gì phải gọi cho tôi, biết không?”

Hà Thụ lên tiếng, lại cúi đầu. Tô Mạch tùy ý lấy tay đặt ở trên vai hắn, lúc này mới phát hiện hai tay của Hà Thụ đang ôm một cái gói to xấu xí, kỳ quái hỏi: “Cậu cầm cái gì?”

Hà Thụ lại một trận bối rối, cúi thấp đầu rất lâu sau mới đem gói to kia đưa cho y, nhỏ giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Tô Mạch sửng sốt một chút, rồi mới đón lấy, thời điểm lấy chiếc quần ra, trên mặt cũng không rõ là biểu tình gì. Hà Thụ lớn gan nhìn y một cái, đột nhiên phát hiện Tô Mạch phủ trên người là âu phục Armani cùng chiếc quần kia xem sao cũng không thích hợp, rồi đầu óc vang lên một tiếng mới kịp phản ứng, cảm thấy chính mình tặng nhầm quà, lúc ấy sợ Tô Mạch lại mất hứng, tim đập nhanh, toàn thân đều run rẩy, nghĩ thầm chính mình xong rồi xong rồi xong rồi xong rồi, rồi mới cảm giác lạnh từ đầu đến chân, nước mắt lại bắt đầu tiếp tục tuôn ra, ngay cả tâm đều muốn đâm đầu chết.

Hà Thụ muốn đem quần bỏ lấy lại, trực tiếp đưa ra một bao tiền lì xì đại khái không có mất mặt như hiện tại, chính là bàn tay đưa đến một nửa đã bị Tô Mạch dùng ánh mắt liếc một cái, nói: “Làm gì?”

Hà Thụ khó thở ô ô không nói ra được một cái cố, thời điểm tay sắp sửa đụng tới cái quần lại bị Tô Mạch cầm lấy, ngón tay Tô Mạch rất dài, trong lòng bàn tay thực ấm. Tô Mạch cười nói: “Sao vậy, cần tôi thay cho cậu thấy hiệu quả sao?”

Tay Hà Thụ cứng ngắc bị y nắm lấy, cái gì cũng nói không nên lời, miệng mở rộng cơ hồ có thể nuốt một cái trứng chim, bộ dáng Tô Mạch thật ra lại cười tủm tỉm, tựa hồ tâm tình rất tốt, rồi mới dẫn Hà Thụ đi đến tủ quần áo đặt trong thư phòng, mở cánh cửa ra, phát hiện bên trong tràn đầy quần áo, đa số là âu phục màu đen, đồ ở nhà cũng rất nhiều, Tô Mạch trở mình cư nhiên đem ở tận cùng bên trong lấy ra quần T-shirt, Hà Thụ kinh ngạc, quần áo này trên mặt đều có chỗ rách, thậm chí trên tay áo đều có vài cái, Hà Thụ đương nhiên không biết quần áo bị phá vài chỗ này là quần áo bắt đầu lưu hành từ thế kỷ 19, giá trị lại rất xa xỉ.

Tô Mạch nhìn ánh mắt Hà Thụ, chính là cười cười, từ bên trong lấy một cái T-shirt màu đen bị phá rất lợi

hại, mặt trên còn dùng bàn chải chà đi trở thành vài chỗ có màu xám bạc, Tô Mạch cười nói: “Tôi tốt xấu gì cũng có thời tuổi trẻ, đều là trước kia mặt, không bỏ đi.”

Hà Thụ cũng rất ngưỡng mộ nói: “Anh trước kia thật sự cũng không dễ dàng a.” Tô Mạch ha ha cười, tiện tay đem áo khoác ném tới trên giường, đem quần áo cởi ra, Hà Thụ nhìn thân mình thon dài cùng cơ bụng của y cảm thấy được tim đập có chút nhanh, vội vàng quay đầu đi, đợi tới thời điểm quay lại, Tô Mạch đem T-shirt cùng quần bò mặc lấy, một bàn tay dựa theo cái gương phía sau cửa tủ chải chải tóc, rồi mới đem vài cọng tóc dựng thẳng lên.

Hà Thụ cơ hồ thở không được, người này chính là bộ dáng đẹp mặc cái quần tốt, ánh mắt mở thật to, gắt gao nhìn chăm chú, cơ hồ muốn hiện ra một cái móng vuốt để sờ qua. Tô Mạch tựa hồ trong lòng cũng biết rõ, cố ý đối với Hà Thụ liêu mạng cười, một hơi răng trắng ở dưới ánh đèn vênh vào tự đắc, Hà Thụ hồ đồ bị kích thích.

Tô Mạch nói: “Quần cũng không tệ lắm.”

Hà Thụ liền ha hả ngây ngô cười. Cảm giác được đặc biệt vui vẻ hạnh phúc như đạt được thành tựu, nhìn nam nhân trước mắt, cảm thấy được trên thế giới này một đóa hoa đang nở, rực rỡ im ắng, hết sức rực rỡ. Rồi mới đem cái cười nhập vào đầu, bụng cũng không chịu thua kém vang lên một tiếng, Hà Thụ vỗ vỗ cái bụng teo lại, lúc này mới nhớ tới chính mình còn chưa ăn cơm chiều.

23. Chương 21

Hà Thụ có thể vĩnh viễn cũng sẽ không quên ngày đó, trước hừng đông hai mươi phút, hai người đã từ khu nhỏ đi ra, một trước một sau mang dép lê đi trên đường. Bước chân đá lệt xệt dưới ánh đèn đường vàng mơ hồ.

Tô Mạch mặc cái quần bò hần mua, thậm chí còn đeo vài vật trang sức màu bạc khoa trương, cả người thay hình đổi dạng hoàn toàn, Tô Mạch sau khi nghe được bụng Hà Thụ quần quai một tiếng, cười đến vô cùng can rở, y nói: “Tôi nói lão tử vì cái gì phải mặc thành như vậy, thì ra là phải điều chỉnh để cùng cậu đi Đại Bài Đáng ...” Hà Thụ khi đó sững sốt một chút hỏi: “Anh không phải còn chưa đi đến chỗ đó sao? Anh khi đó còn đi tới nhà của tôi ăn cơm mà.”

Tô Mạch lúc ấy cũng ngừng lại một chút, mới cười nói: “Khi đó lừa gạt cậu. Tôi lúc ấy thời điểm lên đại học vẫn rất chất phác, cùng Phùng Lạc cả ngày ăn ở dưới phố. Chính là sau đó đã xảy ra một việc—” Hà Thụ ngây ngốc hỏi: “Rồi mới trở về kế thừa sản nghiệp của cha?”

Hà Thụ lờ mờ biết được Tô Mạch người này cho tới bây giờ đều có rất nhiều bí mật, thời điểm hồ đồ cũng không ai ngăn lại được, hần cho dù ở phương diện này không có sâu sắc, cũng có chút ngạc nhiên rất cuộc là vì cái gì làm cho Tô Mạch cả ngày đều bắt cẩu ngôn tiểu, lại mặc tây trang giấy da ngồi ở trên tầng cao nhất kia. Có lẽ tóc chưa bạc, vẫn là ngồi ở đó đi.

Mỗi năm như vậy.

Tô Mạch nhìn biểu tình có chút ngây người của Hà Thụ, có chút không muốn hẳn suy nghĩ, vì thế cười hỏi: “Đúng vậy a. Cảm thấy được chính mình còn nhỏ, cho nên – hoàn lương.”

Hà Thụ nước miếng ứ lại trong cổ họng, có chút xấu hổ ho khan vài tiếng, Tô Mạch chính là cúi đầu cười, đi từ từ ở phía trước, người này có bàn chân to thực trắng, ngón chân thứ hai dài hơn ngón cái một chút, mẹ từng nói người như vậy trời sinh thông minh. Có chút gắt gao nhìn.

Bóng lưng Tô Mạch thực trí mạng, mặc T-shirt, lộ ra cánh tay không lớn nhưng có thể biết được cơ thể rất mạnh mẽ, từ thắt lưng đi xuống dưới, Hà Thụ nhìn thắt lưng kia luôn sinh ra ý tưởng muốn ôm lấy. Trên đầu gối quần bò có mấy đường xé lộ ra bắp đùi, càng tô thêm cho đôi chân thon dài. Hà Thụ nhớ tới lúc họ ra cửa, Tô Mạch thực ảo não tìm không thấy đôi giày Clover, vì thế thời điểm mang dép lê ra ngoài, là bức Hà Thụ cũng phải mặc tây trang mang dép lê bồi y.

Thời điểm Hà Thụ đi theo, đã nghĩ nam nhân kia thật bá đạo – Nhưng vẫn cảm thấy y rất tốt.

Hà Thụ nghĩ, người như vậy, nếu như có thể bồi ai cả đời, lấy cái gì đổi đều là đáng giá.

Tô Mạch đi đến nơi, đi vào một cửa hàng nhỏ, cũng không phải cái gì ngoài trời ở Đại Bài Đáng. Thời điểm Tô Mạch đi vào nhìn đến một cái góc có một vị trí có hai chỗ ngồi, thời điểm ngồi xuống, cùng Hà Thụ nhẹ nhàng cười nói: “Còn làm bộ dáng giống trước kia...”

Hà Thụ có chút ngẩn ngơ gật đầu như phụ họa, chỉ chốc lát sau bà chủ quán vội vàng đi tới, nhìn thấy Tô Mạch, tựa hồ là sững sốt một chút, rồi mới lộ ra biểu tình vui mừng nói: “Đây không phải là tiểu Tô sao? Vài năm nay cậu đi đâu a... Cũng không đến đây một chút!”

Tô Mạch cười mỉm nói: “Bà chủ khỏe.”

Bà chủ quán kia cười ánh mắt cũng híp lại, lập tức giống như máy thu thanh, không ngừng lải nhải: “Cậu cũng không biết sau khi cậu không tới, quán của tôi lập tức trở nên quanh quẽ hơn – cả ngày đều nhắc tới các người.”

Tô Mạch tiếp tục cười mỉm nói: “Tôi cũng nhớ bà chủ — cái lẩu thang ấy mà.”

Hà Thụ ở bên cạnh ngây ngốc nhìn, chính là mơ hồ biết Tô Mạch cũng rất vui vẻ, nhưng là giờ khắc này vui vẻ cũng không quan hệ với hắn, hắn cảm thấy được Tô Mạch đã đến trong thế giới kia, còn thân với người kia hơn hắn, là hắn còn đang trong thời điểm “hỗn loạn” nhận thức người sao?

Bà chủ quán lớn tiếng cười nói: “Ai, tôi thực thích các người năm đó mà —” Bà nói, một bên nhìn Hà Thụ, có chút ngạc nhiên hỏi: “Thủy Thủy đâu — tiểu cô nương kia không bồi cậu sao?”

Tô Mạch tươi cười cứng ngắt một chút, trong nháy mắt lại cười đến càng thêm xán lạn, “Bà chủ, chúng tôi đều đói bụng —”

Bà chủ giắt mình hướng bên trong hô to: “Lão Trương, cho một cái lẩu uyên ương đi, tiểu Tô đến đây, lấy nhiều một chút!” Nói xong, hướng Tô Mạch cười nói: “Tôi cuối cùng cũng nhớ rõ, cậu cùng Thủy Thủy, tiểu Phùng thời điểm ngày đầu tiên tới, tôi tưởng tới đây ăn uống, ha — không nghĩ tới cậu tiểu tử này, nghênh ngang đi đến, hướng trong quán nhìn chung quanh, tay lại lấy một đồng đĩa, xoay người bước đi. Làm tôi tức giận — sau mới biết được, Thủy Thủy phải giúp cậu nấu ăn, kết quả trong nhà chỉ có một đôi đĩa, không xài được! Ha!”

Tô Mạch cười cười, chưa nói gì, bà chủ quán lải nhải một hồi, cũng xoay người đi chào hỏi khách khứa. Hà Thụ có chút ngẩn ngơ sờ sờ đầu, cảm thấy trong lòng có chút căng, dùng sức bắt đầu túm quần, chỉ chốc lát cái lẩu được mang lên, Tô Mạch lấy một đồng lớn này nọ, bỏ vào bên trong.

Hà Thụ nhìn Tô Mạch lấy cái muỗng nhỏ kia, lấy thịt bò bên trong ra, tất cả đều hồng, Tô Mạch ăn đến hai mắt tỏa sáng, màu da của y trắng bệch, môi sau khi ăn xong lại đỏ, đó là bộ dáng Hà Thụ chưa từng thấy qua, xinh đẹp đến không nói được, làm cho tim hắn đập càng nhanh. Tô Mạch vẻ mặt khoái hoạt, một bên ăn, rồi tay mới giúp Hà Thụ lấy một ít nấm đông cô bỏ vào trong bát của hắn, cười nói một câu: “Ăn a, cậu không phải thích ăn cái này nhất —”

Tô Mạch nói nửa câu, mới phát hiện không đúng, Hà Thụ cũng ngốc đi, hắn chưa bao giờ thích ăn nấm đông cô, Tô Mạch xấu hổ cười ha ha, đem về chính mình ăn. Ăn một hồi lâu, Tô Mạch mới nói: “Vừa rồi, xin lỗi, tôi trước kia không có mang người khác tới nơi này — nhất thời hồ đồ.”

Hà Thụ nghĩ đến cái tên Thủy Thủy kia, cũng kéo lên một nụ cười, cảm thấy cái nóng của lẩu tỏa ra làm hắn người đầy mồ hôi, vì thế tay sờ sờ, đụng đến trán đều một mảnh lạnh lẽo.

Tô Mạch đột nhiên cười nói một câu: “Cậu trước kia tuyệt đối không biết ăn lẩu nhất định phải bỏ một chút gì đó.” Hà Thụ ngơ ngác lắng đầu nghe, Tô Mạch nói: “Tôi một mình phát minh, ăn lẩu nhất định nửa chừng phải bỏ củ cải — đợi đến cuối cùng ăn, hương vị đều thấm vào củ cải, thời điểm ăn ngán, lấy vài miếng củ cải trắng ăn, vừa nhạt, vừa đủ vị — cái tư vị kia, chắc chắn.”

Tô Mạch nói xong liền mạng hướng tới củ cải trắng bên trong cái lẩu, Hà Thụ cảm thấy được cách một màn khói bốc hơi, bộ dáng Tô Mạch không rõ lắm. Nhưng Tô Mạch này hắn không quen biết.

Hắn quen biết người kia mặc tây trang giày da, tuy rằng tính tình rất xấu, miệng mồm không có phẩm hạnh, nhưng đôi khi thật sự rất tốt.

Hà Thụ cảm thấy ánh mắt bị hơi nước thổi làm cho có chút đau đớn, rồi mới mò vài miếng củ cải, đặt ở trong miệng, hương vị thật sự rất tốt, nhưng không biết vì cái gì lại rất muốn khóc.

Hà Thụ ăn vài hớp, nâng cao ngang đầu lên. Nhìn bộ dáng Tô Mạch cúi đầu ăn, đột nhiên nhỏ giọng nói một câu: “Sinh nhật vui vẻ.”

Bên ngoài quán truyền đến tiếng mơ hồ, tiếng báo mười hai giờ vang lên trong trung tâm chợ hồi lâu. Tô Mạch sững sốt một chút, mới cười nói: “Mới vừa nói gì sao?”

Hà Thụ nhỏ giọng nói: “Nói lại lần nữa cũng không sao, cầu nguyện gì đó.”

Tô Mạch cười cười, nói: “Mặc kệ cầu nguyện gì.” Hà Thụ nga một tiếng, hẳn nhớ rõ thời điểm sinh nhật cầu nguyện, nói hy vọng có thể tìm một người, vĩnh viễn bồi hấn— sau khi cầu nguyện, nghênh đón hẳn chính là một ly rượu nho đắt tiền của Tô Mạch. Hà Thụ dùng sức mở to mắt, cảm thấy được bên trong đôi mắt kia ẩm ướt không thể ngăn nổi.

Hắn thực vô dụng, cho tới bây giờ cũng không dám vì cái gì cố gắng một lần, dùng cảm một lần — hẳn chưa bao giờ như vậy, bất an đến lợi hại, hẳn không muốn hèn nhát như vậy, hẳn muốn vĩnh viễn giống vừa rồi, nhắm mắt theo đuôi, gắt gao đi theo phía sau Tô Mạch. Hắn từ Anh Hùng Xạ Điêu lại nhớ đến Thiên Long Bát Bộ, mới có được một chút dũng khí —

Hà Thụ nhớ lại một hồi lâu, rồi mới nhắm mắt hướng Tô Mạch nói: “Tôi thích anh.”

Thời điểm nhắm mắt, thế giới đều là mảnh màu đen, lỗ tai lại đặc biệt linh mẫn, có thể nghe thấy được nhiệt khí vù vù của cái lẩu, thanh âm nước bốc lên, nhưng lại không nghe được tiếng Tô Mạch, đã lâu, Hà Thụ mở to mắt, nhìn thấy bên ngoài cửa tiệm rộng mở, gió đêm vù vù thổi, trong quán ẩm áp như mùa xuân, Tô Mạch vẫn lặng lẽ ăn này nọ, lặng yên không nói gì.

24. Chương 22

Hà Thụ cúi đầu, đợi một hồi, thấy Tô Mạch cũng không đáp lại, liền hiểu rõ. Tô Mạch tuy bên ngoài chiếu cố hẳn như thế nào, nhưng chung quy vẫn không thích nam nhân, bất quá cả hai đều cần tìm lẫn nhau, cho nên gán lại một chỗ. Chính mình lại không phân biệt rõ sự ôn nhu kia là ánh sáng nhỏ của đom đóm có thể tắt ngấm bất cứ lúc nào hay ngôi sao sáng mãi từ trước tới nay mà thôi. Có mặt trời liền rực rỡ, có mưa liền đậm chồi, làm... cái mũi liền khó chịu — thật là không biết tốt xấu.

Hà Thụ mạnh mẽ cười đứng lên, nói: “Tôi... Tôi còn việc, đi trước.” Hà Thụ nói xong đứng dậy, Tô Mạch cũng không cản hẳn, vẫn im lặng ăn này nọ, một miếng rồi một miếng, Hà Thụ đứng lên làm cái bàn lung lay một chút, quả ớt đỏ dính dầu liền lăn tới quần của hắn, hắn không biết làm thế nào, nghiêng ngả lão đảo chạy đi, đụng tới cửa thủy tinh của quán nhỏ, tiếng chót cửa vang lên đinh đinh đang đang không ngừng, Hà Thụ giống như bị hoảng sợ, lùi lại vài bước nhìn nó, cánh cửa vẫn còn tốt, lúc này mới ôm mặt xoay người đi ra.

Tô Mạch ở trong quán im lặng ngồi ăn, miếng củ cải trắng từng chút ăn vào miệng, cũng không rõ cảm giác gì, ăn nhiều sơn hào hải vị, lại cảm thấy không bằng hương vị của củ cải trắng này, thanh thanh, yên phận, mộc mạc, lành đạm, yếu ớt, cây củ cải mềm nhũn tiến vào trong họng, từ họng tiến vào thực quản, lưu lại một đám nóng hổi. Tô Mạch cúi đầu buồn bực ăn, cũng không biết rõ trong lòng mình có hương vị gì. Trên bàn một đôi bát đĩa, đối diện lại không có người. Tô Mạch để đĩa xuống, dựa lưng vào trên ghế dựa, thật lâu sau, y lấy điện thoại ra, gọi dãy số của Hà Thụ, điện thoại lại không trả lời.

Sau hơn 1 tháng, hai người hoàn toàn thành người xa lạ, thậm chí cả gặp mặt đều không được, Hà Thụ mỗi ngày nếu không đi bộ thì xin nhờ xe đi về nhà, mắt không nhìn nghiêng, thắt lưng thẳng tắp, Tô Mạch có hai chiếc xe, mỗi ngày luân phiên đổi, mỗi ngày đều về trước buổi làm, cho dù Hà Thụ đi xuống tầng hầm cũng sợ không gặp y.

Nhà Tô Mạch mở xí nghiệp Tô thị, luôn luôn có quy chế nửa năm sát hạch một lần, từ cấp cao đến cấp thấp đều phải tham gia, làm được thì giữ lại, không làm được thì đổi người, dù sao chức rác rưởi cũng có người xếp hàng đứng chờ. Tô Mạch nghiêm chỉnh nhìn vài hồ sơ nhân sự, tất cả đều thông bao, nhìn không ra vấn đề gì, lại để ở một bên.

Còn lại đều hồ sơ của vài nhân viên cấp thấp, Tô Mạch nhìn tất cả ảnh chụp lớn nhỏ của hồ sơ, tất cả đều là tuấn nam mỹ nữ. Hắn đột nhiên nhớ tới ảnh chụp của Hà Thụ, trong ấn tượng người kia có bộ dáng co rút đến xấu xí. Y gần như phải coi đến tầng dưới chót nhất, mới rút ra được hồ sơ cá nhân của Hà Thụ, ảnh chụp đã hơi ngả màu, giống như chụp khoảng sáu năm trước, không mang tính, cái mũi thoạt nhìn cũng cao, môi thậm chí có chút huyết sắc, bộ dáng thật nhã nhặn. Tô Mạch nghĩ dù sao tuổi trẻ cũng là một loại khí chất, lúc này khiếp nhược, vô dụng, đủ loại hèn mọn còn chưa khắc sâu vào khí cốt.

Tô Mạch nhìn một hồi, chuẩn bị đem hồ sơ để một bên, đột nhiên ngăn cả người, trên mặt hồ sơ có tổng cộng năm khoảng trống, năm điểm ấy đều có con dấu “Kém”. Tô Mạch có chút giật mình nghĩ người tính người kia chịu khó, dù bị đánh hấn cũng không bỏ chạy, lại nhìn đánh giá của đồng sự, đều là không đánh gì.

Tô Mạch luôn ở trên cao nhìn biến động. Chuyện biến đổi phía dưới nhiều thế nào cũng mặc kệ, giữ nguyên phê duyệt, nhưng lần này Tô Mạch nếu mặc kệ, chỉ sợ Hà Thụ sẽ thu dọn đồ đạc rời đi. Tô Mạch do dự một chút, gọi một cú điện thoại, gọi cho chủ nhiệm văn phòng Hà Thụ lại.

Người đàn ông trung niên cả người mập mạp đầy mỡ, Tô Mạch nhíu mày, rồi mới đem hồ sơ của Hà Thụ đưa qua, hỏi: “Người này phạm sai lầm gì... A, cậu ta lần trước đến sửa đồ vật giúp tôi, đều nghiêm chỉnh cố gắng, là một người thành thật.”

Chủ nhiệm kia giống như một cái máy phát thanh, lập tức thao thao bất tuyệt nói: “Tổng tài, ngài không biết. Người này mặt ngoài thành thật, trong bụng lại bất chính — ai, ngài không biết, công ty của chúng ta hai tháng trước, có một nữ nhân viên trẻ tuổi, nửa đêm đi theo Hà Thụ — thấy cậu ta đi ra từ trong một quán rượu, cả người, chỉ — mặc một cái quần lót. Ai nha, ngài nói loại bại hoại này, tác phong của công ty chúng ta luôn nghiêm túc, sao có thể giữ loại người biến thái như vậy lại?”

Tô Mạch sửng sốt một chút, hai tháng trước — a, nhớ rồi, nguyên nhân là do mình, y bắt Hà Thụ cởi truồng cút đi. Chủ nhiệm kia còn thao thao bất tuyệt: “Việc này đều truyền khắp công ty, tổng tài, ngài nhất thiết không thể mềm lòng a, mỗi ngày nhìn cậu ta, chúng tôi đều cảm thấy ghê tởm không chịu được, phải chịu chuyện này nữa, chúng ta đều không chịu được đần độn nữa...”

Tô Mạch khoát tay, bắt ông ta dừng, chỉ nói một câu: “Tôi biết rồi.”

Tô Mạch hoàn toàn đã biết vì sao Hà Thụ không thể cứu vãn, nếu chuyện khác của hắn bị phát hiện, thậm chí là tham ô công quỹ, Tô Mạch đều có thể giúp hắn loại bỏ, nhưng vấn đề này lại là chuyện này, ảnh

hưởng cực lớn — Y kỳ thật cũng không thể nói quán bar kia là do mình mở đi? Chuyện này không thể lộ ra ánh sáng, y chỉ có thể sống chết mặc bay. Dù sao người kia trong công ty dần dần cũng không tốt, đại khái cả ngày bị khinh bỉ đi — tiền lương không cao, phòng ở cũng rất nhỏ.

Tô Mạch nghĩ, không bằng ngầm cho người kia thêm chút tiền thôi việc đi.

Cho dù ký túc xá của công ty cấp cho phải thu lại, người kia không có chỗ ở, muốn đem chỗ đó cho hẳn, cũng không phải không có khả năng. Hiện tại nhớ tới, y là người không chịu nói rõ phép tắc, cũng không chuyện ghê gớm gì, ngoài Phùng Lạc, còn người nào có thể ở với y lâu như vậy suốt cả ngày? Sao có thể trách y chứ?

Nghĩ như vậy, một tháng không phát tiết làm người mình bắt đầu đau dữ dội. Nếu không chủ động đi tìm, thật sự không biết bản thân sẽ còn hứng thú hay không, hiện tại liền gọi điện thoại.

Tan tầm, y cùng Phùng Lạc đi ra ngoài bồi khách lớn ăn cơm, Phùng Lạc ngồi ở chỗ phó lái, hai người ngồi trong BMW, đứng ở trước cửa lớn công ty, chờ bí thư đem tư liệu xuống. Tô Mạch mắt sắc bén, nhìn Hà Thụ chậm rãi từ bên trong công ty đi ra, hình như gầy đi một ít, cả người trong gió mỏng manh đến lạ thường. Hà Thụ hình như cũng thấy xe, chạy nhanh đi vài bước, Tô Mạch không khỏi có chút hờn giận.

Lúc này, Phùng Lạc ở một bên đột nhiên nói một câu: “Cậu nói, tại sao ông trời phải tạo ra một ít C a?”

Tô Mạch do dự một chút mới nói: “Ai biết?”

Phùng Lạc nói: “Ai... Tôi vừa rồi đột nhiên nghĩ. Người như vậy, nếu sinh ra không phải để cho người khác khi dễ, thì chính là để người ra sức bảo vệ, không nên làm cho người như cậu ta chịu chút ủy khuất.”

25. Chương 23

Tô Mạch trở mình nhìn danh bạ thật lâu, cuối cùng cũng tìm tới số điện thoại của Hà Thụ.

Y cảm thấy việc bày tỏ với người này rất đặc biệt, nếu sớm biết rằng muốn tiến tới, lúc ấy cần gì phải như vậy. Y chưa từng làm việc nhạt nhẽo như vậy, coi như đây là phá lệ cũ. Điện thoại vang lên thật lâu cũng chưa có người nhận, đại khái bình thường không sử dụng, cho nên cũng không mang theo. Tô Mạch nhớ tới lúc cho hẳn điện thoại, dặn hẳn lúc nào cũng phải mang bên người, lúc này lòng cảm thấy có chút khó chịu. Sau khi để điện thoại xuống, tâm bắt đầu cân nhắc, nhớ tới chỉ có mình mới có số điện thoại của Hà Thụ, trước kia còn cả ngày mang theo, vừa kêu liền đến, giọng kia lại kìm nén xuống.

Trong lòng nhớ lại Hà Thụ là một con người ngay thẳng hiếm có, trừ việc nói năng hơi lộn xộn, mới nhìn cảm thấy tính cách thật chán ghét, nghĩ đến đúng là càng ngày càng hiếm có. Tính tình tốt như vậy, tùy người nhạt lạt liền có thể lạt tới lạt lui, tuy là có chút lửa nóng, nhưng nhẹ giọng khuyên vài câu, mọi chuyện lại mưa thuận gió hòa. Tô Mạch nhớ tới kết giao nhiều người như vậy, nóng giận lên liền ném vỡ đồ

đặc, muốn khuyên phải có vòng cổ nhẫn kim cương, là một người khó hầu hạ, lúc chia tay đều là bộ dáng sụp trời lở đất.

Con gái bây giờ, yêu một lần đã muốn phải kinh thiên động địa, thất tình một lần là ra biển lớn, nhiều lần lại thành thấu rõ hồng trần. Cần gì? Who do you think you are? Nhưng so với ấy, Tô Mạch càng ghét con gái không thể chịu được rủi ro, loại người ngủ một buổi tối với Tô Mạch xong còn làm như không có gì, vô mộng bỏ đi không để một lời gặp lại. Có lẽ, so với việc để người khác đi lại tự do trong cuộc sống mình, Tô Mạch càng thích cảm giác làm chúa tể của tất cả.

Nhưng Hà Thụ không giống vậy, hẳn tuy rằng cũng không phải là sự cố, đơn giản giống như một tờ giấy trắng, im lặng quay lại. Hẳn rời đi rất rõ ràng, rất đơn giản, thậm chí cả nước mắt còn không rơi trước mặt mình, nhưng lại khiếp đảm, yếu đuối như vậy, bình tĩnh bỏ đi ngược lại làm cho người ta không thể từ bỏ. Thậm chí hối hận để hẳn rời đi.

Người tình tình tốt như vậy, đưa hẳn về nhà đều sẽ cảm ơn, cùng hẳn nấu cơm lại làm cho cảm động đến chảy nước mắt, giọng điệu ôn hòa đã làm cảm kích vô cùng...

Tô Mạch vốn hứa hẹn cho hẳn một căn phòng đầy đủ trong ký túc xá, sau lại quên, hẳn cũng không nói gì giống như không liên quan tới nó. Tô Mạch vốn có thể cho hẳn nhiều thứ, hẳn đều không mở miệng đồng ý, lâu dần, Tô Mạch cũng quên đi. Khoảng thời gian cả hai cùng một chỗ, Tô Mạch cho mình rất cao giá, cũng biết được thái độ của Hà Thụ rất khiêm tốn, ngoại trừ lần đầu tiên, cùng y ăn nằm nhiều lần, chỉ cần mình chút tiền diễn, mặt Hà Thụ sẽ hiểu ra biểu tình cảm kích, hẳn nghĩ cái gì đều viết trên mặt, những lời Hà Thụ nghẹn trong họng không nói, hẳn nghĩ hẳn không nói Tô Mạch sẽ không biết sao, đũa ngọc còn nhìn ra. Thời điểm Tô Mạch lần đầu tiên nhìn thấy trong mắt Hà Thụ có điểm mê luyến, cảm thấy có chút ghê tởm, nhưng ngày càng tò tò, có lẽ trong tiềm thức của y, muốn biết người lương thiện chất phát này có giống đầu gỗ không, có một ngày nào đó dám dùng cảm nói rõ không.

Tô Mạch từ ngày đó bắt đầu, đối với hẳn dùng chút tâm tư, kỳ thật chỉ là những việc nhỏ, giống khi đi nói “Tôi ra ngoài”, lúc trở về nói: “Tôi về rồi.”, rồi rửa chén, mua thức ăn, nói này nọ, đưa đón vài lần, không nhìn đến điểm mê luyến ngày càng nghiêm trọng của Hà Thụ, ánh mắt dần dần nhìn có trọng lượng, trên mặt đều đỏ lên, cả người giống như dùng đồ trang điểm, lập tức sống động.

Buồn cười chính là nhìn Hà Thụ ái mộ mình, Tô Mạch lại có cảm thỏa mãn đầy xấu hổ. Điều này cũng không phải vấn đề yêu thương gì, mà là phát hiện giống như có nữ học sinh nhỏ thăm thẳm, tuy rằng không thích, chính là có chút kiêu ngạo cùng thỏa mãn, thậm chí trước mặt đối phương vô tình cố ý khoa khoang, chú ý hình tượng của mình. Hà Thụ chính là người như thế, trong mắt đều chậm rãi thể hiện rõ bản thân, nhìn mình, mặt sẽ đỏ, nói chuyện sẽ cúi thấp đầu, lúc làm khóc không ngừng, mặt toàn bộ đỏ lên, cảm giác rất thỏa mãn.

Thời gian đó, Tô Mạch lại nghĩ đến, kiên trì hai ngày, Hà Thụ sẽ nói, kết quả sẽ một kéo hai kéo, tươi cười của mình luôn luôn chiến mà không thắng, kết quả cười đến Hà Thụ đều giật mình, nhưng người kia ngoại trừ tim đập như trống, miệng cũng đóng chặt không nói.

Lâu dần mình cũng thiếu chút nữa nuôi thành thói quen.

Trên sách nói muốn nuôi một thói quen nào đó cần 21 ngày, chưa tới 21 ngày, Hà Thụ liền thổ lộ.

Ngày đó, Hà Thụ nghĩ tất cả đã xong, Tô Mạch cũng nghĩ như vậy. Thời điểm cố tình trở về, vài ngày liền với khoảng không trong phòng hô to: “Tôi về rồi.” Phòng đều một khoảng trống, không ai đáp, rồi mới một lần nữa vang lên — về rồi, về rồi. Cảm thấy mình như một đũa ngốc.

Giữa trưa, đoán rằng Hà Thụ đã về nhà, Tô Mạch lại gọi một cú điện thoại, bên kia có người tiếp, tiếng trả lời có chút run run. Tay Tô Mạch cầm di động nói: “Là tôi.”

Trong lòng y có chút đắc ý, di động này chỉ tồn tại một dãy số, chỉ có một người biết nó.

Hà Thụ ở bên kia có chút run rẩy trả lời: “Có chuyện gì sao?”

Tô Mạch nhẹ nhắm mắt lại nói: “Nhớ cậu một chút.”

Bên kia dừng hồi lâu, tiếng trả lời của Hà Thụ càng run lợi hại hơn, Tô Mạch nghĩ đến bộ dáng đỏ mặt của hắn, nghe Hà Thụ trả lời: “A.”

Tô Mạch nhẹ nhàng cười nói: “Tôi đi tìm cậu, được không?”

Bên kia dừng lâu hơn, tiếng trả lời mang chút vui mừng lại cố tình áp lại, chỉ nhẹ nhàng đáp: “A.”

Thế là Tô Mạch đi, lúc đến, phòng nhỏ kia rất lộn xộn, trong lòng Tô Mạch biết rõ ràng. Hà Thụ sau khi biết tin, không lâu liền đi ra ngoài, hiện tại đang thu dọn đồ.

Hà Thụ gầy đi rất nhiều, cảm trở nên nhợt, cả người như muốn gục ngã. Tô Mạch nhìn có chút đau lòng, lại có chút tự đắc, người này, quả nhiên không thể — rời khỏi mình. Tô Mạch dừng một chút, mới hỏi: “Tôi biết chuyện của cậu trong công ty, đáng tiếc — việc này tôi không thể giúp cậu.”

Hà Thụ dường như sau lúc nhìn thấy Tô Mạch, căn bản đã quên việc này, sững sốt hồi lâu mới kịp phản ứng, chính là cười một chút, rồi mới thích: “Tôi hiểu, việc này anh cũng không thể quản được, làm không tốt thì vậy.... Trong công ty cũng đã nhiều người gặp chuyện như thế này.”

Trong lòng Tô Mạch đập một chút, hiểu được Tô Mạch căn bản không biết mình bị gì, chỉ nghĩ mình làm việc không tốt. Y cười cười rồi nói: “Phòng này không thể ở, cậu đến chỗ tôi đi.”

Tô Mạch sợ Hà Thụ nghĩ bậy gì đó, thế là đem câu nửa thật nửa giả lặp lại một lần: “Tôi muốn cậu.”

Tô Mạch vốn định nói gì, nhưng mặt Hà Thụ đã đỏ không chịu được, ánh mắt của hắn nóng lên, cả người như sống lại, tinh thần hoạt bát hơn.

Hà Thụ đỏ mặt một trận, mới nhỏ giọng nói: “Tôi... Tôi muốn đem sách của mình theo.”

Tô Mạch nghĩ tới đồng võ hiệp kia, gật gật đầu, rồi nói: “Đó là việc nhỏ, cậu không cần hỏi tôi, chờ cậu sau khi qua, tôi làm một cái chìa khóa cho cậu, liền giống như nhà mình.” Tô Mạch nói xong, nghĩ nghĩ, lại hỏi một câu: “Trong công ty, cậu còn chuyện gì sao?”

Hà Thụ nghe câu trước của Tô Mạch, trên mặt liền hiện biểu hiện thụ sủng nhược kinh. Thật vất vả mới kịp phản ứng với vấn đề sau của Tô Mạch, có chút do dự nói: “Không có... Không có đi, chỉ là ngày mai, đi thanh toán một ít tiền lương, lấy một chút đồ... A, chủ nhiệm cùng tôi chào hỏi, nói mỗi người công nhân ra đi, đều phải trong phòng làm việc diễn một tiết mục cho đồng sự xem, ông ta bảo tôi chuẩn bị một chút. Chủ nhiệm nói đây là tục lệ... Có, có chuyện này sao?”

26. Chương 24

Tô Mạch sững sốt một chút, mới kịp phản ứng Hà Thụ đang nói cái gì. Trong lòng y hiểu được, Hà Thụ trong phòng làm việc vốn không có cái gọi là đồng sự, mắt thấy Hà Thụ phải đi, từ nay về sau cũng không gặp lại, thế là không cần bận tâm nữa, nhất định sẽ chỉnh hấn một hồi, đứa ngốc này còn không biết còn nghĩ rằng sẽ giữ lại gì đó.

Hà Thụ lại hỏi một lần: “Có quy củ này thật sao?”

Tô Mạch nở nụ cười một chút, do dự nói: “Có thể. Với việc quy củ của công ty, tôi cũng không biết rõ ràng.” Tô Mạch cũng không biết vì cái gì lại không vạch trần. Có lẽ y cũng không có thói quen, lúc người khác bị ức hiếp, bản thân sẽ ra tay. Tâm huyết gì đó, cũng theo năm đó biến thành tro tàn, chỉ có chuyện mơ hồ mới thuận lợi, bưng bít mới có thể không dọa mình.

Hà Thụ nghe xem lời này, đáp một tiếng, hấn là tin, xoay người tìm đồng tìm tây một trận, tìm ra một cái hộp chữ nhật làm bằng nhung, túm trong tay, Tô Mạch nhìn thấy định hỏi, nhưng vẫn áp xuống, chỉ là thúc giục Hà Thụ chuẩn bị hành lý tốt một chút.

Lúc Hà Thụ ra cửa, một bên bị Tô Mạch kéo, một bên giãy dụa nhìn thoáng trong phòng, ở đây sáu năm, mỗi cái miếng gạch đều có thể lưu lại kỷ niệm, nhưng không nói lời nào, nên đi thì đi, nên ở liền ở, nghĩ đến công nhân khác sẽ tới phòng này ở, cũng không vui vẻ, còn có chút oán giận, phòng ở lâu như vậy, dù sao cũng che đỡ cho Hà Thụ nắng mưa bão táp.

Cánh cửa vang ầm một tiếng bị Tô Mạch khép lại, không còn nhìn thấy bố trí trong phòng nữa. Hà Thụ cảm thấy phải bỏ đi đồ này đồ nọ, làm cho hấn đi không được, nghiêng ngả lão đảo, không thể quay đầu nhìn, thời khắc Tô Mạch xuất hiện phá vỡ, hấn thay đổi tâm trạng tốt lên, phải đi nhanh về phía trước.

Hà Thụ cảm thấy có chút mệt, Tô Mạch đi quá nhanh làm hấn luôn theo không kịp, cũng rất cực khổ. May mà Tô Mạch luôn quay đầu lại, túm hấn kéo đi, mặc dù có chút hung hăng nhưng không làm cho hấn sợ hãi.

Hắn cùng Tô Mạch chính là khác biệt như vậy. Tô Mạch có thể thoả mái đuổi kịp hắn, có thể dễ dàng tìm hắn về, hắn lại đi rất chậm, làm thế nào người nam nhân phía trước cũng không quay đầu lại, hắn lại cố gắng truy đuổi, người với người trong lúc đó, từ trước đến nay vương hầu luôn khác, luôn khác một trời một vực.

Hà Thụ theo Tô Mạch lên xe, Tô Mạch chạy xe nhanh như chớp, nhưng luôn tuân thủ quy tắc, gặp đèn xanh thì chạy đèn đỏ thì dừng. Tay lái chuyển nhanh điêu luyện, thành thạo đi đường cái như đi chậm trong sân vắng. Hà Thụ cùng lúc có chút sợ hãi lại hâm mộ. Hắn hâm mộ khả năng điều khiển xe phóng túng cùng khắc chế của Tô Mạch, hắn hâm mộ cái bắt thả đúng lúc, khéo mức đưa đẩy. Hắn biết mình không thể nào học được như vậy, đây cũng là một loại thiên hướng. Hà Thụ có chút ngốc, làm cái gì cũng một lòng một dạ, một đường đi đến ngõ sâu. Không xa lánh thì là ý lại. Làm việc như thế, kết bạn như thế, mà cảm tình cũng như thế. Hoặc là thắng được cả núi vàng bạc, hoặc là thua tán gia bại sản.

Tới phòng ở của Tô Mạch, Tô Mạch đem số quần áo ít ỏi của Hà Thụ bỏ vào trong tủ quần áo, bởi vì chính là thêm đồ, dù tủ của Tô Mạch luôn rực rỡ sắc màu, nhưng không thể chịu được nặng, cũng miễn cưỡng nhét vào. Tô Mạch nhìn cái túi du lịch ba màu trắng hồng xanh kia của Hà Thụ quá nhỏ, thế là đem nó bỏ vào thùng rác, Hà Thụ tự nhiên không nói lời nào, chỉ là túm chặt hòm bằng nhung trong tay. Tô Mạch cảm thấy có chút quen mắt, hầu như từng thấy nó, cuối cùng không nhịn được tò mò hỏi một câu: “Trên tay cầm thứ gì?”

Hà Thụ có chút nhúc nhát nói: “Kèn ác-mô-ni-ca. Bọn họ nói... Phải biểu diễn tiết mục, tôi chỉ có cái này, chỉ có thể biểu diễn nó... Những thứ khác, thật sự là, không được.”

Tô Mạch nga một tiếng, nhìn Hà Thụ ngồi vào ghế sa lon, hai chân khép lại, tay cẩn thận cầm chiếc ác-mô-ni-ca, sờ soạng chơi. Bộ dáng thật lâu không thổi, ngón tay gầy lớn cầm trên nó, môi thổi ra những âm thanh nhỏ đơn độc.

Từng bước thổi thành tiếng, lúc cao lúc thấp, lúc Hà Thụ thổi thực sự dùng sức, ngón tay vì thế mà trở nên cứng ngắc trắng bệch, trên trán đều là mồ hôi, cả người đều đáng thương cố chấp, giống như đang một lòng một dạ hỏi phải thổi thế nào, thế là toàn tâm toàn ý thổi, giống như đang trong một trận quyết đấu sinh tử. Từng tiếng đơn âm tiến vào tai Tô Mạch, ép y đến cơ hồ muốn nổi điên, cuối cùng lộ vẻ giả ngu, tùy tiện tìm lý do, chạy trốn chết tìm đường ra cửa.

Tô Mạch ở trên đường cái thở hổn hển bước nhanh, đi xa mới có chút thở hổn hển ngừng lại, trong lồng ngực có chút nghẹn ngào khó chịu. Y cảm thấy mình bị âm thanh ngu ngốc kia bức điên rồi, trước mắt đều là bóng dáng Hà Thụ một màn khủng khiếp vừa rồi, ngốc, buồn cười, chuyên chú, xuất thần, vất vả, đáng thương, quai hàm bởi vì dùng sức nâng cao lên, trán đầy mồ hôi từ trên gương mặt gầy yếu chảy xuống. Ngón tay ngu ngốc đại ra, lại ương ngạnh di chuyển.

Làm Tô Mạch bức điên không phải kỹ xảo hoặc âm sắc khó nghe, mà là sự xuất thần cố chấp của Hà Thụ. Trong lòng Tô Mạch rõ ràng biết Hà Thụ biểu diễn nhất định không phải tiết mục chiếm được tán thưởng. Những người đó đều là những người thích quấy rối, lời đời hỗn trướng, làm sao dễ dàng mà buông tha cho kẻ đáng thương này thổi một khúc kèn ác-mô-ni-ca đơn giản như vậy liền buông tha?

Tô Mạch cảm thấy trong lòng có chút đổ vỡ, cảm giác đồng tình luôn thừa thải trong suy nghĩ của y, nhưng lại bị nam nhân yếu đuối kia làm cho trở nên sống lại. Cảm giác đau lòng chạy trong xương tủy, làm cho

y không dám trở về phòng khách nữa. Hắn cố gắng như vậy, chỉ là muốn làm tốt tiết mục chia tay, để lại hình ảnh cho đồng sự sáu năm cùng làm việc.

Nếu bởi vì câu nói của mình đây là một cái bẫy, liệu hắn sẽ tin sao.

Tô Mạch khó chịu ôm đầu.

Người kia ngu ngốc, không biết ai là thủ phạm cùng đồng lõa.

27. Chương 25

Tô Mạch ở bên ngoài hóng gió cả một buổi tối, ngày hôm sau lúc trở về, Hà Thụ đã đi tới công ty, lưu lại bữa sáng ở trên bàn, trên cái đĩa có vài món ăn, nhắc lên có thể thấy vẫn còn hơi nóng.

Lúc lái xe đến công ty, Tô Mạch hiếm thấy thả chậm tốc độ, đem cửa kính xe hạ xuống, nhìn phong cảnh bên ngoài đang lướt qua, phải bình tĩnh. Nhóc con mang giày xăng-đan, cưỡi chiếc xe đạp đã gỉ sét, ở bên kia đường dựng cái liều bằng plastic, quần áo đủ loại kiểu dáng, thời điểm lúc xe chạy qua áo sơ mi màu trắng đơn bạc phát phơ, bị gió thổi không ngừng phấp phới.

Tô Mạch lại nghĩ tới Hà Thụ lúc đáng thương ở trong phòng kia. Hắn không phủ nhận chuyện người nghèo có cái khoái hoạt của người nghèo, mà người giàu có cái khổ của nhà giàu. Nhưng nam nhân đáng thương kia, ở trong đám người như miếng băng mỏng, giống như dân tị nạn mà co lại bả vai, thoát nhìn cực kỳ gầy yếu. Y không thể nghĩ rằng kẻ đáng thương như thế dưới bầu trời của mình, mới có thể cười đến xán lạn. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không ra được chuyện gì. Tô Mạch đem thân hình đang đau nhức của mình dựa vào lưng ghế dựa, đem cửa kính xe đóng lại.

Dừng xe lại, Tô Mạch không tốn nhiều thời gian liền tìm được Hà Thụ, hắn dựa vào cửa thoát hiểm cách văn phòng không xa, hai tay khấn trương nắm chặt kèn ác-mô-ni-ca, nhìn thấy Tô Mạch đến, lộ ra mỉm cười đầy gian nan yếu ớt. Hà Thụ nói một câu: “Anh nói thử một chút... Nhìn thấy thế nào? Tôi thật sự là... Không dám đi vào.”

Tô Mạch vốn muốn cự tuyệt, y sợ nhìn thấy cảnh ngón tay tái nhợt cùng mồ hôi chảy ròng ròng trên trán của hắn, chính là do dự đến cùng, vẫn là nhẹ giọng đáp ứng. Tô Mạch buồn rầu phát hiện, y trước mặt người này ngày càng không thể cự tuyệt – Người nọ gian nan mới dám đưa một thỉnh cầu, Tô Mạch không thể tưởng tượng lúc Hà Thụ thỉnh cầu ấy lấy hết bao nhiêu dũng khí mới dám nói ra.

Hà Thụ thở dài nhẹ nhõm, đem kèn ác-mô-ni-ca để ở bên môi. Tô Mạch so với còn muốn khấn trương hơn, vội vàng nhắm mắt lại, giây tiếp theo, một khúc nhạc nhẹ nhàng truyền vào tai của y. Tô Mạch ngày hôm qua mới biết được nốt nhạc này thuộc bài “Hồng Hà cốc”, trên thực tế thủ khúc này cũng tương tự như “Trường đình tống biệt”, nghe qua có chút xa lạ mà buồn cười... Chính là giai điệu cổ chấp lâu dài này làm cho Tô Mạch cảm thấy có chút cảm động. Quả thực có một số khúc nhạc rất hợp dùng kèn ác-mô-ni-ca để thổi, giống như trời chiều ở sa mạc, thô ráp và tinh tế cùng tồn tại, ở dưới ánh mặt trời màu đỏ lộ ra ánh

vàng hoa mắt.

Tô Mạch mở to mắt, Hà Thụ ở nơi cách y vài thước, cúi đầu, chăm chú thổi, lúc gương mặt cúi xuống, lông mi khẽ run động, tạo ra một loại cảm giác khờ dại. Tô Mạch nhìn miệng Hà Thụ khẽ mở, đột nhiên muốn hôn hân một chút, hôn lên cái trán, hoặc là ánh mắt.

Đợi cho Hà Thụ thổi xong rồi, Tô Mạch tận lực khoa trương tỏ vẻ đồng ý, thời điểm y mạnh mẽ gật đầu dựng thẳng ngón cái, kỳ thật cảm giác được động tác của mình có chút ngu ngốc. Nhưng Hà Thụ lại cả, giác như được ủng hộ. Vì thế Tô Mạch cảm thấy mình thật dũng cảm diễn đến khoa trương, Hà Thụ thổi khúc nào cũng thế, điệu nhạc dù có ra sao, y cũng sẽ dựng thẳng hai ngón cái, rồi mới sứt sẹ hô to: GOOD! VERY GOOD!!!

Kẻ đáng thương kia nghe được sự cổ vũ liên vui vẻ, như thế là đủ rồi.

Hà Thụ giống như có chút tự tin, xoay người vào văn phòng. Tô Mạch đứng ở trước cửa cách đó không xa, thấy bên trong đầy người, khuôn mặt lộ ra đủ loại tươi cười. Có người mắt sắc, liếc mắt một cái nhìn thấy Tô Mạch, có chút hí hửng hô to: “Tổng tài, người ta biểu diễn chương trình đây, ngài cũng đến xem đi!”

Tô Mạch theo bản năng nhìn Hà Thụ, Hà Thụ đưa lưng về phía y, đứng ở giữa văn phòng, tựa hồ rất khẩn trương, cũng không xoay người lại. Vì thế Tô Mạch cũng đi vào, có người đưa y cái ghế, y liền an vị. Tô Mạch cảm thấy đủ loại khuôn mặt tươi cười, chính mình so với Hà Thụ còn muốn khẩn trương hơn. Y cảm thấy mình điên rồi mới đi vào đây, phải nhìn toàn bộ trò khôi hài này, nhìn người ngu xuẩn làm mình đau lòng bị người bên cạnh tận tình nhục nhã,

Mà thời điểm y cùng người bên cạnh chào hỏi, cũng không đủ tư cách rời đi, bị bắt trở thành quần chúng, nhìn người kia đứng ở dưới ánh đèn, không hiểu rõ tình hình còn đang lưỡng lự chần chờ.

Hà Thụ mờ mịt nhìn qua phía bên này, hắn cũng không biết mình muốn nhìn ai, vì sao lại nhiều người như thế, nét mặt bóng nhoáng, môi đỏ thắm mặt đầy phấn nhìn dưới ánh đèn đều là trắng xóa một mảnh, lúc ẩn lúc hiện không ngừng, tất cả mọi người đang cười, cúi đầu, ngẩng mặt, còn có nghẹn tiếng cười trong cổ họng, có người áp chế không nổi cả thân đều run rẩy cười. Hà Thụ không biết bọn họ cười cái gì, nhưng hắn vẫn tiếp tục: “Tôi... Tôi có chuẩn bị một tiết mục, tôi...” Hắn nói xong liền lấy kèn ác-mô-ni-ác ra: “Tôi thổi một khúc nhạc cho mọi người...”

Lời nói của Hà Thụ bị chặn lại, chủ nhiệm đứng đây, lớn tiếng nói: “Cái kia, tiểu Hà à! Tụi này đã giúp cậu chuẩn bị, cậu chỉ cần diễn là tốt rồi!”

Hà Thụ nghe thế hoảng sợ, chính là theo tiềm thức lắc đầu nói: “Không, tôi, những thứ khác tôi sẽ không... Sẽ không..”

Chủ nhiệm khoa trương cười, thịt béo trên mặt run lên: “Không cần lo lắng, chính là, ... cái kia, đọc một đoạn là tốt rồi, ừ? Đây là ngày cuối cùng, cũng đừng làm mất hứng thú của mọi người a?”

Hà Thụ hỏi một câu: “Thơ... Gì?”

Lúc này, tiếng cười trộm vốn thấp lại chậm rãi vang lên. Chủ nhiệm nói: “Ha ha, cái này là, bọn họ vào tháng trước tìm được, gì mà... Lái xe cái gì ấy?”

Hà Thụ nhìn thơ, mặt đột nhiên trắng bệch, nói: “Tôi không đọc.”

Chủ nhiệm kia lại cười ha ha, nói: “Tốt, cậu có thể ở trong đây hỏi bất kỳ người nào, không! Cậu hỏi tổng tài một chút, nếu ngài ấy đồng ý, cậu sẽ không cần đọc!”

Hà Thụ giống như rơm rạ, cầu xin nhìn chung quanh, rồi đột nhiên thấy Tô Mạch, vì thế dùng ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn y, không tiếng động mà cầu xin. Tất cả chung quanh, rốt cuộc cũng không động đậy nữa, rõ ràng, bình thường, ầm ập, ánh mặt trời chiếu vào, Hà Thụ cố gắng nhìn ánh mắt tối đen cùng đuôi lông mày nhếch lên của người nọ, đột nhiên cảm thấy không cần sợ nữa, hần cơ hồ muốn ưỡn ngực, khoe miệng muốn cười – người này sẽ giúp hắn, bởi vì — người này từng nói với hắn, y thích...

Phía sau, Tô Mạch nhắm mắt lại một lát, gắt gao đóng chặt một chút, rồi mới mở mắt, cũng không nhìn phía trước, có chút mơ hồ nhấn rõ từng chữ, nói: “Vậy đọc đi...”

28. Chương 26

Hà Thụ cảm thấy được thế giới của mình ở giây phút kia sập đổ, phút chốc liên tục, từng mảnh nhỏ bị vỡ tan. Thật vất vả mới đem được cảnh vật đang biến mất tung tích rầm rộ trước mắt đông lại, đầu tiên là một phiên đỏ, lại sau đó là một phiên đen, mở to hai mắt tìm không thấy tín hiệu, nhìn quanh không ai giúp, phòng thủ trống rỗng, sức người không thể theo kịp. Mọi thứ trở nên hoảng loạn, đứng cũng không vững.

Thực tế lẻ loi này đánh sâu vào làm hắn lay động một chút, cho dù ngàn lần không muốn, tri giác vẫn là từ từ hồi phục, đầu tiên là tiếng động, thì ra bên tai đều là tiếng sóng biển đánh mạnh, tiếng gió đang gào thét, tiếng âm vang điên cuồng từ từ rút đi, cùng với đó là một loại hò hét khác — đồng nghiệp làm chung đã sáu năm gần bó giờ phút này phóng túng cười hô to: “Đọc! Đọc! Đọc a! — Ha —”

Tầm mắt của Hà Thụ càng mơ hồ, thân ảnh chìm vào giữa đám người, cố gắng nhìn chữ trong tay, từng bước từng bước nói ra với bọn họ, chỉ có chữ không hề có câu, ngay cả câu cũng không được sao, chữ nằm trên tờ giấy như muốn nhảy ra cắn người, cắn từng miếng thịt, một lần cắn là một lần chảy máu. Hà Thụ cảm thấy giờ phút này mình phải cố gắng kiên cường một chút, hắn từng xin giúp đỡ từ người khác, tầm mắt chung quanh bắt đầu giống y chang nhau, thì ra bọn họ mới cùng một phe. Cảm giác lạnh như băng từ ly rượu kia từ trên đầu đổ xuống, mơ hồ khác trong trí nhớ thế nào cũng không rõ.

Hà Thụ dưới ngọn đèn nhỏ giọng đọc, tiếng đọc từ từ trong cổ họng phát ra, cảm thấy nơi này vốn không thuộc về mình, tiếng cười to ầm ỉ của bọn người chung quanh bao lấy không trung, chờ một khắc kia ừn ừ kéo đi, giống như muốn nện vào mặt và cổ hắn — không muốn nói, nhưng phải nói, nói là thua, không nói

cũng à thu — hẳn giống như vở kịch cho người khác mà mơ hồ đau xót, không thể đi cũng không thể khóc.

Một vở hài kịch ở dưới ánh đèn rực rỡ bắt đầu, mọi người chăm chú nhìn, cười vui như sấm, bỏ qua khuôn mặt đầy thuốc màu, khăn cả giọng khóc?

Hắn có trách nhiệm phải diễn, không thể làm cụt hứng. Thế là Hà Thụ đọc, chỉ một đoạn chữ ngắn ngủn, đọc qua toàn thiên sơn vạn thủy, người quay đầu đi: “Nếu các người nguyện ý — Tôi có thể biến thành người vì nhục dục mà phát cuồng, — thay đổi giọng nói bản thân, giống bầu trời khi trong lành khi âm u, — nếu các người nguyện ý — tôi có thể biến thành người hiền dịu không thể chỉ trích, không phải nam nhân, mà mặc quần xuyên thấu...”

Hà Thụ đọc xong, hốt hoảng nhìn chung quanh bỗng im lặng, không dừng lại, tiếp tục đọc thêm một câu: “Không phải nam nhân, mà là mặc quần xuyên thấu.” Hẳn nhớ tới khách qua đường tên Q gặp thoáng qua, nói: “Cái gì cũng được, nhưng nhất định là C.”

Hắn suýt nữa đã quên, mình là Sissy. Hẳn không nên xem sự nhiệt tình của người khác làm niềm vui, tin mọi người sẽ đến tiễn hắn đi, nói không chừng điều đó sẽ tốt cho mình. Như vậy, mình không cần ở trong này, vừa cười vừa cảm ơn, rồi cúi đầu, bị đẩy lên sân khấu...

Hà Thụ nghĩ, hơi cúi người, rồi cố gắng đứng thẳng lưng, đầu hơi ngẩng, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Hắn là C, gặp chuyện gì cũng khóc, bị người khác khi dễ thì cắn chần khóc, hai bả vai run rẩy khóc, ở trong lòng không ngừng khóc nức nở, lại chưa từng thử im lặng khóc như vậy. Không biết tuyệt vọng thế nào mới có thể làm cho hắn lẳng lặng rơi lệ, nước mắt trên mặt, lướt qua má, lẳng lặng chảy xuống. Không biết phải chịu đau như thế nào, mới có thể làm trong một cõi hoang vu, chỉ có thể im lặng khóc.

Rồi hắn nghe thấy tiếng cười, so với lúc trước còn mệnh mông hơn, cơ hồ muốn đem hắn ném đi, hắn ở giữa tiếng cười, chạy như trời chết.

29. Chương 27

Thời điểm Hà Thụ âm thầm bỏ đi Tô Mạch liền bình tĩnh, đựng ngã ghế dựa, đựng ngã cái bàn, y mở cửa, nghiêng ngã lao đảo đuổi theo. Y cũng không biết vì sao muốn đi tìm, không biết vì sao bản thân lại khổ sở, vì cái gì đau đến không thể hô hấp. Nam nhân kia đứng dưới ánh đèn, khóc ra hai hàng nước mắt dưới ánh đèn càng trở nên trong suốt, bản thân cảm thấy máu vì âu sầu mà liền đông cứng lại. Trong lòng có vật gì đó sụp đổ, vụn vụn, linh hồn gãy dựa, đều muốn từ mỗi chân lông tràn ra ngoài, ý thức được rằng nếu có thể chui ra, bọn chúng sẽ trở thành siêu nhân che mặt đầy chính nghĩa che trước mặt người kia — mỗi tên siêu nhân che mặt sẽ hô to một câu: “Cậu ấy là người của tôi! Không được bắt nạt cậu ấy!” Thế là trong lòng y cũng hò hét hàng vạn câu, nhưng chân lúc đó lại không thể động đậy.

Y không có dũng khí bảo vệ bất kỳ người nào.

Người khác không thể hiểu, nhưng y lại rõ ràng hiểu thấu — Đến cuối cùng cái gì mới có thể thật lòng? Tiền? Quyền lợi? Bạn bè? Tri kỷ? Vợ? Tình nhân? Rốt cuộc hiện ra ngoài chân thật được bao nhiêu? Nếu có người có thể hoàn toàn gào thét không suy nghĩ, thì chỉ có là người mẹ từ ái ở nhà. Còn mỗi tên công nhân trong phòng làm việc kia, y đều biết — bọn họ không phải là người xấu.

Bởi vì không phải là người xấu, mới càng thêm trào phúng. Chủ nhiệm béo phì kia, là một lão già hài hước lo việc nhà, bọn con gái thì cảnh xuân tươi đẹp, vì người thân ở nhà mà dồn hết tất cả tâm sức. Công việc hoàn thành xuất sắc, đối với người khác hiền lành lễ phép — nếu không phải vì người kia, bọn họ ai nấy đều là công dân gương mẫu đạo đức đứng đầu — đều đối với y tôn kính, vì công ty chịu một nhọc, tín nhiệm, kính trọng —

Y không thể trước mặt người tín nhiệm mình, hô to một tiếng: “Đủ rồi... Dừng tay... Dừng tay... Đồ cặn bã!” Đúng vậy, y căn bản không mở miệng được, y không chịu được ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, chịu không được tiếng vỗ nạt của những người tín nhiệm mình. Có lẽ, bọn họ vốn cùng một phe. Vì cái gì phải — làm cho hấn đau lòng, vì cái gì phải chà đạp người đáng thương kia?

Người kia thật vất vả lấy đủ dũng khí tín nhiệm y, y lại vì cái tín nhiệm khác, phản bội tín nhiệm của hấn. Y chưa từng hối hận như thế, cảm giác khó chịu, hoảng loạn, dù cho đang đến gần, y vẫn như cũ tay chân luống cuống, không biết phải lựa chọn thế nào.

Đuổi theo, nhưng có thể nói cái gì đây?

Y nguyện ý đem kẻ đáng thương kia nuôi ở nhà, nguyện ý không keo kiệt sự ôn nhu với hấn, tuy y không thể cho người nọ hứa hẹn làm bạn cả đời, nhưng khi y có vợ, có một đám tình nhân thay đổi liên tục, chỉ cần người kia không đi, y vẫn sẽ giữ hấn lại.

Mặc dù hấn vừa bình thường vừa nhát gan, dù cho hấn trở nên tồi tệ.

Tô Mạch không biết Hà Thụ có thể đồng ý điều đó không — hấn là sẽ đi, người nhút nhát kia, chỉ cần cho hấn chút ôn nhu liền trở nên vui vẻ, hấn phải mang ơn mới đúng lẽ.

Tô Mạch vừa nghĩ vừa đuổi theo.

Hà Thụ lần đầu tiên chạy trốn như vậy, gió thổi phàn phật tạt qua mặt, hai tay dùng sức đóng cửa, hai chân từng bước một bước về phía trước, tiếng bước chân lạch tạch vang trên mặt đất, trong đầu dần trống rỗng, một mảnh trắng xóa, hấn cái gì cũng không có, không có việc làm, không có bạn bè, không có nhà, không có người yêu — thế là không có gì ràng buộc, tựa hồ chịu qua thương tổn, mới có thể trở nên kim cương. Nhưng thương tổn này của hấn, làm cho hấn bị ném đi rất xa, không muốn gặp nữa, sẽ không còn thương tổn nữa.

Không biết vì sao, hấn chạy đông chạy tây liên tục đến phố dân thường gần ký túc xá của mình, hấn dùng toàn lực mà chạy, lần đầu tiên cảm nhận được mình có thể chạy nhanh như vậy, chưa từng chạy nhanh như thế, hấn im lặng chui vào một xó hẻo lánh, lại không biết mình có thể chạy trốn nhanh như vậy. Bên đường có vài đứa nhỏ liều mạng chạy xe đạp, thời điểm chạy qua thường tò mò quay đầu lại nhìn hấn một cái.

Nước mắt đã bị gió làm khô, chỉ còn để lại một chút ngứa, không biết là trên mặt ngứa hay là nơi khác.

Ánh mặt trời lên cao, chiếu xuống hắt những tia nắng ấm áp, quần áo phơi nắng, có mùi hương bột giặt từ trong gió theo những hài tử đang dùng sức chạy lan tỏa trong gió. Biến thành Hà Thụ đang trong tình trạng kiệt sức vẫn muốn run rẩy đuổi theo, cuối cùng làm chính mình cũng không biết chạy làm gì, thế là ngây ngô cười dừng lại. Tóc trên đầu rối tung, toàn thân đầy mồ hôi, lại mang tới cảm giác thoải mái, bị gió thổi vào người, cảm thấy những chuyện không vui đều đã quên, tất cả mọi việc đều bị ném ra khỏi đầu.

Chạy thế này một lúc, mình liền trở nên có tinh thần. Như là người tài vừa được thăng cấp, nhìn thấy mọi nơi đều là nhỏ nhoi. Hà Thụ ngây ngô dựa tường cười, không ngừng cười, giống như trong lòng thật sự vui vẻ, bên kia đường, có một người đàn bà trung niên mập mạp, một tay ôm con mèo nhỏ, một tay cầm dây xích con chó lớn, Hà Thụ có chút ngạc nhiên tiêu sái đi qua, nhìn người kia không phản đối, liền ngồi xổm xuống bên cạnh con chó.

Hà Thụ thử vươn tay sờ đầu con chó một chút, con chó kia ngây ngốc không phản ứng. Ngược lại con mèo nhỏ đưa đầu qua, dùng đầu lưỡi phớt hồng liếm tay Hà Thụ. Hà Thụ thực vui vẻ, thế là ha hả cười, người phụ nữ kia cũng cười theo. Không biết vì cái gì, có lẽ giây phút này thật sự ấm áp.

Đột nhiên bên kia truyền đến một tiếng rống to: “Hà Thụ!!” Hà Thụ hoảng sợ vội vàng đứng lên, Tô Mạch đang giương cung bạt kiếm đứng ở đầu bên kia, tóc bị mồ hôi thấm ướt một chút, lông mi cao cao giương lên, chạy đến thở hổn hển, tựa hồ có chút cảm giác thẹn quá thành giận. Tô Mạch thực không biết Hà Thụ có thể chạy nhanh như vậy, y chang một con thỏ, sợ hãi một chút liền chạy thật xa, y xa xa theo, cơ hồ vì nam nhân kia mà muốn bay ra ngoài, chạy lên tới không trung, chạy ra khỏi mặt trăng cũng không đuổi kịp, thế là càng đuổi càng khó thở, bao nhiêu lần nghĩ rằng đuổi theo kịp sẽ đề hấn ra đánh, ai có thể mang giày da mà chạy nhanh thanh gia thể vận hội Ô-lym-pic? Nay không phải gây sức ép chết người sao!

Tô Mạch là sốt ruột, Hà Thụ là hoảng sợ. Tâm tình vừa rồi đã trở nên tốt hơn, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy Tô Mạch, toàn bộ không gian trở nên sụp đổ, không chỉ... mây đen dày đặc, mà còn mưa lớn tầm tã. Vừa rồi tính toán muốn quên đi tất cả, lúc nhìn thấy người này lại y như người si nói mộng không còn sót lại gì, hấn đến tột cùng đã làm gì sai, thiếu nợ y cái gì!

Nước mắt chật vật chảy xuống, Hà Thụ hô to một câu: “Không cần lại đây!” Trong lòng Tô Mạch phần nộ, nam nhân trước giờ luôn khúm núm với y lại dám nói như thế, nhưng y vẫn đề xuống tính tífgh, âm thanh nhẹ nhàng nói: “Ngoan, Hà Thụ... Lại đây...”

Hà Thụ bị buộc đến đường cùng, cả người mơ hồ không nhìn thấy rõ chung quanh, phía sau là đường quốc lộ, Tô Mạch từng bước một đi tới, giống như muốn đem người phá hỏng, mắt thấy tay Tô Mạch đưa qua. Không chút nghĩ ngợi, liền hướng dưới cái phóng đi.

Bên kia đường một chiếc xe đang chạy ngang qua, gặp phải Hà Thụ, tiếng kèn cùng phanh đẩy tạp âm chói tai, gần như dưới ánh mặt trời, Hà Thụ bị xe xô ra ngoài, vắng tới không trung, lại hung hăng đụng mạnh xuống mặt đất, cách nơi ấy mấy thước, bất động.

30. Chương 28

Hà Thụ kỳ thật hôn mê không lâu, buổi tối trên giường bệnh đã tỉnh lại. Hắn nhìn trần nhà trắng xóa, có cảm giác không tìm được phương hướng, rồi cảm giác toàn thân bị nghiền nát đem thần trí trở về, làm hắn hơi nhú mảy. Trên từng tĩnh mạch đều quẩn lại, từng giọt nước biến cố gắng tiến vào trong cơ thể, mạch máu yếu ớt có một loại cảm giác đau đến phát cuồng.

Hộ sĩ kiểm tra phòng phát hiện Hà Thụ tỉnh lại, rất nhanh tìm tới bác sĩ phụ trách, người kia tuổi thực trẻ, mang kính mắt gọng vàng, áo blouse trắng dài khoác trên người cũng giảm đi một chút vị đạo tiêu sái. Người kia lấy bản bệnh án, nói một loạt để Hà Thụ nghe: “Gãy một khúc xương sườn, hệ thống mô liên kết da bị tổn thương, này có lẽ do người lái xe chạy không nhanh, mà anh lại may mắn bị trúng ngực bụng thôi. Xương sườn gãy cũng không bị lệch vị trí, nói tóm lại không gặp vấn đề gì lớn, nhưng dù sao vết thương này cần một trăm ngày không hoạt động gân cốt, cố gắng tu dưỡng. Dù sao việc phiến toái nhất là thân thể trường kỳ không đầy đủ dinh dưỡng, bị thiếu máu làm thân thể yếu đi, liền trong trong thời gian này bồi bổ, biết chưa, a?”

Hà Thụ im lặng nghe, cũng không phát biểu gì, thật lâu sau mới nói: “Ai đưa tôi tới, người nọ hiện tại ở đâu...?”

Bác sĩ kia cười cười, nói: “Là anh của anh đi, thời điểm mang anh tới, dường như do chạy mà đứt hơi, sau khi kiểm tra xong tôi còn hỏi anh ta vì sao không kêu xe tới, anh ta lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra lúc đó ôm chạy quỳnh lên, sắc mặt đều trắng toát như người chết, anh có chuyện gì xảy ra, anh của anh còn không khóc ngất...”

Hà Thụ nghe xong lời này, sửng sốt một chút, rồi mới lấy tay ra sức xoắn nệ, đợi cho cổ khó chịu trong ngực tán đi mới nói: “Ai đưa tôi tới... Người đó hiện tại ở đâu?”

Bác sĩ nói: “Mới vừa còn ở đây, sau đó nghe điện thoại, dường như nói ai đã trở lại, rồi sau đó đi ra ngoài.”

Lúc vừa tới thành phố này, kỳ thật tồn tại một ít suy nghĩ không thực tế. Cũng không mong chuyện gì lắm, chỉ là một lòng một dạ muốn học chút bản lĩnh. Người thân ở quê nhà, cha mất sớm, mẹ cũng không phải người được đi học, suốt ngày trên núi tìm chút xa tiền tử, cây xạ cúc (1) gì đó, ở bên đường bán trà mát, năm đồng một chén lớn. Sống thực vất vả, hắn sống cũng rất vất vả, nhớ lúc đi học, một đường đến đều phải qua sông mấp mô, đi hơn mười dặm, lúc xuất phát, bầu trời còn lại chấm nhỏ, qua nghĩa địa, đi trên sông còn thấy ma trôi ven đường, liễu mạng khóc, gió thổi qua, lửa kia còn phiêu theo hắn, lúc ấy chỉ biết khóc chạy về nhà, mẹ lấy roi ra sức đánh, rồi mới đem hắn đuổi ra cửa, chuyện quá khứ vụn vặt đều mơ hồ trong trí nhớ, đến bây giờ ngược lại chỉ nhớ hoa cúc lộ ở khe hở trên tầng đá, nở một đường dài.

Hắn liễu mạng thi vào trường cao đẳng trong thành phố, thi đậu mới biết được đại học có bao nhiêu cao quý, hắn trở mắt nhìn mẹ đập nồi bán sắt, bán gà bán heo, nhưng bất quá chỉ là số lẻ, vì thế mượn, mượn một nhà lại một nhà, rồi mang hắn đập đầu cảm ơn từng nơi. Hắn khi đó cảm thấy người có mặt, cây có lớp, liễu mạng đứng dậy, nhưng mẹ lại kiên quyết đè hắn xuống, gõ! Vì thế liền gõ hắn từ đầu thôn đến cuối thôn, tiền mượn được rồi, đầu cũng không đổ ít máu, kết quả chỉ có thể ôm chặt mẹ, khóc, dùng hết sức lực mà khóc. Khóc xong rồi mang chân mới bao gối mới áo bông mới giấy vải mới đi đến trường.

Đồ vẫn còn mới, lại có thể chi gì? Lần đầu tiên, người chung phòng chê bao gối hắn có hình mẫu đơn, cách

ăn mặc nhà quê, phát âm mơ hồ không rõ ràng. Từ đó về sau, cười hần phát âm sứt sẹo, viết xấu, xài bút máy rỉ mực, còn chê tính tình hần ẻo lả. Hần dùng thời gian một năm mới biết mọi người cười hần chuyện gì, rồi dùng tiếp thời gian một năm sửa đổi, liều mạng bên ngoài rửa chén bát làm thân, mua áo lông cùng giấy mới, mua một chút tôn nghiêm cho bản thân. Cùng lúc đó, trường học bảo hần vô năng, hóa ra có rất nhiều cố gắng không làm được, bẩm sinh không thông minh, tính cách cũng không vui vẻ, không hợp với bạn học, lão sư cũng không cố sức nhớ một tên như vậy. Lúc đó hần chịu đựng không nổi nữa, mẹ liền thường xuyên vác túi lớn tới tìm hần, cho hần một chút chè trà dầu: ở nhà lấy hạt thóc hạt mè,, nghiền nát, thời điểm ăn chấm với nước đường, một hơi, thơm mát không chịu được. Trời mùa đông lạnh lẽo, vào một chút, ăn hết một chén, ở một góc im lặng uống, hơi nước vọt tới mắt, không biết vì sao rất muốn khóc.

Đoạn trí nhớ này cũng không rõ ràng lắm, chính là sự tự ti cùng khiếp nhược giống như vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm. Sau đó đi làm việc, hần hy vọng có thể ở trước mặt các hương thân phụ lão đứng thẳng thắt lưng, chính là đợi đến khi bọn họ tìm hần nương tựa, hần lại chỉ có thể phùng má giả làm người mập mạp mời khách ăn cơm. Những người xuất hiện, là, người đồng hương. Nhưng hần chung quy không thể thoải mái sống giữa xã hội, bị kẹp ở giữa, bên kia cũng không thể chứa, vì thế thống khổ. Đại học bốn năm, làm việc sáu năm, nếu tính sơ, đã qua mười năm, bên trong nhân sinh, lại ít hơn cái mười năm. Mười năm sau, tất cả trong trí nhớ nhạt đi, mất đi dấy vết. Hần rốt cuộc có thể nói chuẩn tiếng phổ thông, giặt sạch lại mặt, cũng có thể chọn quần áo hợp thời, thời điểm đi trên đường, rốt cuộc cũng không làm người khác chú ý tới, hần rốt cuộc trở thành một sinh mệnh im lặng, rời xa mọi lời đồn đãi, rời xa thương tổn bị sỉ nhục, im lặng sinh tồn, im lặng chết đi. Lại sau đó, hần đã quên sự im lặng đáng ngưỡng mộ, chọn một loại dũng khí buồn cười.

Rồi mới bị một người từ trong im lặng kéo ra, lời đồn đãi cùng thương tổn lại xuất hiện. So với lúc trước còn đau, đau hơn nhiều, không biết vì cái gì lại muốn khóc.

Phùng Lạc ngày hôm sau tới nhìn hần, cậu chỉ nói một câu: “Thật có lỗi, đây là tiền thôi việc của cậu.” Lúc Hà Thụ nhận phong thư thật dày kia, cũng không nhiều lời. Kỳ thật rất tốt, hần có lẽ cả đời cũng không thể kiếm được nhiều tiền như thế. Hần thậm chí cố cười một cái, hần là rất khó xem, bởi vì Phùng Lạc hơi nghiêng ánh mắt.

Phùng Lạc lại nói một câu: “Thật có lỗi.”

Hà Thụ nghĩ, cũng không phải lỗi của anh. Cũng không phải lỗi của người kia. Là tôi sai lầm.

Hần biết Tô Mạch vì cái gì chưa tới, bác sĩ đã nói với hần, Tô Mạch đi sân bay đón một người bằng hữu, tựa hồ kêu Thủy Thủy.

Hà Thụ cười nghĩ, vở hài kịch này nên chấm dứt, hần chung quy không thể gánh vác.

Là thời điểm phải nói lời cảm ơn.

Thời điểm phòng bệnh trở nên im lặng như cũ, hần từ trên giường giấy giụa đứng lên, thay bộ quần áo dính vết máu, che vết bẩn kia, mở cửa, đi ra ngoài.

31. Chương 29

Hà Thụ không mục đích đi trên đường. Xương sườn truyền tới từng đợt đau đớn, buông tay, vết máu lớn kia liền để lộ trước mặt người khác, mà Hà Thụ lúc này như tảng đá lớn vô tình rơi xuống sông, bình tĩnh chết lặng. Hắn nhận thấy được bộ dáng bản thân vô cùng chật vật, cơ thể chưa khử trùng, xương sườn bị gãy như thấu kính bị nghiền nát, vết máu tức cười, nhưng trên thực tế, hắn so với dĩ vãng càng thêm ung dung, bất kể thế nào, trong tay hắn hiện tại có một số tiền lớn.

Nói là chi phí thôi việc, không bằng nói là chi phí chu cấp.

Mấy tháng trước mình cũng từng rời đi một lần, khi đó hoảng sợ như chó chết chủ, hiện giờ thất bại thảm hại, cũng chỉ là tao nhã nói lời cảm ơn. Hắn nhớ tới một câu thơ kia — “Tôi lặng lẽ ra đi”(2). Hắn không nhẹ nhàng đến, hắn dùng cách không tôn nghiêm xâm nhập vào tầm nhìn của y, nhiều lần vinh nhục, thân xác và tinh thần đều mệt mỏi, rốt cuộc chỉ có thể ung dung đi ra.

Người kia rất giao hoạt. Y đầu tiên triệt để khi dễ hắn, rồi lại bố thí chút ôn nhu. Như là một cái lưới tinh tế, chỗ nào cũng có, ùn ùn kéo đến, muốn tránh cũng không được, vì thế hắn liên tiếp tháo chạy, thúc thủ chịu trời. Hắn nghĩ phải tin tưởng, hắn đã tin tưởng, người bất trị như thế, cũng có lúc sẽ nguyện ý quý trọng mình. Mỗi một lần chuyển hướng đều ra đường lớn khang trang, phía sau mỗi núi đều là bãi cỏ ngàn dặm, phía sau mỗi bụi gai đều có nhiều loại cây cỏ, mỗi một lần chờ đợi đều là dân thường về quê.

Hắn từng không sợ chờ đợi. Hắn cũng từng không sợ thương tổn, hắn không sợ mình lại đau đớn lần nữa, người hai bàn tay trắng còn sợ gì nữa, sau phát hiện mình quá sai lầm. Hà Thụ cứ thế nghĩ, nếu mình không đi, ở lại tiếp tục tiền duyên với Tô Mạch, y cũng sẽ không vứt bỏ mình, đại khái sẽ cấp cho mình một ngôi nhà, như là để vương hậu cung ba nghìn giai nhân, ngẩng đầu nhìn mà đợi, suốt ngày chờ đợi, chậm thì ba bốn ngày, lâu thì một hai năm, nói không chừng phải lấy hết tâm của mình mà trả giá, được cưng chiều liền quên đi hổ thẹn, còn phải từng ngày đợi Tô Mạch hồi tâm chuyển ý, sợ đến khi ấy bằng ở bắc cực cũng đã tan thành nước. Năm tháng chờ đợi ngóng nhìn, cũng có thể nhìn sao băng thâu đêm, ưng thuận thề nguyện.

Đáng tiếc hắn cuối cùng vẫn làm không được. Hà Thụ cơ hồ vui sướng phát hiện: thì ra bản thân cũng không hề tiện đến vậy.

Người cuối cùng vẫn không có cách nào, không quý trọng mình. Tôn nghiêm có thể không đáng giá đồng tiền, lại làm không được, một chút cũng không có giá trị. Hà Thụ nghĩ: nếu tình yêu một trời một vực khác, vẫn là không cần đi. Mọi người thường thích truyền xướng chuyện xưa chim sẻ bay lên cảnh cao, một khi cá chép lướt mình qua cửa rồng, qua bao nhiêu ngày rằm, lọt vào máu xanh của quyền quý, cũng không phải chuyện may mắn. Chim ưng vỗ cánh bay lên trời cao, cá bay lượn, trời đất xa vời, như thế nào có chuyện yêu thương giữa cá và chim.

Mà hắn cùng Tô Mạch, thân phận địa vị, cách biệt chính là thiên sơn vạn thủy, rõ ràng là, trời đất xa nhau, mây trôi không ngừng. Hắn lúc trước vì sao lại ngốc nghếch đi hy vọng? Thật sự là — triệt để ngu xuẩn. Khoảng cách nào chờ đợi bao lâu mới bằng phẳng? Bất quá chờ đợi ở đây chỉ là hy vọng xa vời cùng ngu xuẩn. Giữa lúc chờ đợi, không ai có thể khóc ngập Vạn Lý Trường Thành, không ai có thể lướt qua ngàn

hà, nhưng đó là chuyện xưa, kính hoa thủy nguyệt (3), hư vô mờ mịt, trên đời còn nhiều chuyện người xưa khóc người nay cười, ít ai có thể đi tới đâu bạc răng long. Người từng có cũng không thể vẫn hồi tâm người đã mất, huống chi cũng chưa từng có.

Hà Thụ nghĩ, mình từng... mình từng am hiểu nhất là chờ đợi. Hiện tại mới biết được bản thân — việc mình không am hiểu nhất, mới là... chờ đợi.

Hà Thụ đi mệt, phải dựa vào ven đường buông điện thoại nghỉ ngơi một hồi, trên người toàn chất lỏng, không phải là mồ hôi hay là máu loãng, ướt sũng dính trên người. Hà Thụ đột nhiên nhớ lại muốn gọi một cuộc, sờ sờ bên người không có gì, vì thế liền do dự lấy chiếc di động LG kia ra, nhìn thấy trên màn hình điện thoại có hai mươi mấy cuộc chưa nghe, đó là dãy số duy nhất bên trong điện thoại hần. Hần sờ sờ một hồi, mới do dự không chú ý, gọi một cú điện thoại cho mẹ, nhớ từng dãy số trong lòng, ấn xuống từng phím. Rồi kết nối tới.

“Con là A Thụ.” Hà Thụ nói với bên kia, cẩn thận từng bước nói từng câu: “Mẹ, ký túc xá của con... Có công nhân mới tới công ty, công ty bên kia muốn cho con một phòng mới, muốn đem phòng kia nhường lại — vâng, đúng vậy, phòng mới còn trang hoàng, phải qua một khoảng thời gian — con muốn hỏi — bên này, con nhớ không lầm là có một người thân thích phải không? Con muốn hỏi, có thể giúp con liên hệ một chút được không, ở nhờ — vài ngày?”

Mẹ Hà Thụ chưa bao giờ nghĩ Hà Thụ có thể nói dối, chính là oán giận vài tiếng tượng trưng, rồi mới vì đứa con được phân phòng mới mà cao hứng không thôi. Như vậy cũng tốt, Hà Thụ nghĩ, bà không phát hiện, việc dọn phòng không thể trong một ngày, đầu tiên phải ký hợp đồng khoảng một tuần, tiền nhiều hơn cũng vô dụng — à, tất cả hành lý đều mất, phải tìm đồ giống vậy mua lần nữa. Hần hiện tại cố tiền, rốt cuộc cũng có tiền.

Thì ra dừng cảm một lần có thể đổi đến nhiều tiền như vậy. Người giống như tôi, vô dụng như vậy, có phải như thế là lời rồi không? Có phải gặp may mắn hay không? Hà Thụ một bên nghĩ như vậy, một bên đem địa chỉ mẹ đưa lưu lại trong trí nhớ. Mẹ hần ở bên kia không ngừng lải nhải, từ hôn sự đến vợ, công việc đến bằng cấp, rồi mới nói: “Người đó à, là anh họ con, trong nhà cũng có tiền, chúng ta cũng chưa gặp, sau đó phá sản, tóm lại người kia, không thích đọc sách, chơi.... Nghệ thuật gì đó, bây giờ còn không phải giống chúng ta sao — thành thành thật thật mà sống à? Cho nên nói — con người à —”

Hà Thụ quên mẹ đã nói bao lâu, sau khi cúp điện thoại sững sốt hồi lâu. Rốt cuộc bấm gọi số điện thoại kia.

“Này...?”

“Hà Thụ! Con mẹ nó cậu đi đâu! Cậu đàn độn quá phải không, lập tức cúp trở về đây cho tôi!” Chính là mới vừa nói một chữ, bên kia đã liên tiếp oanh tạc, lời nói xấu xa đầy thô tục, vô cùng không kiên nhẫn, cực đoan — lo âu?

“Tôi hiện tại rất tốt...”

“Khá lắm cái rắm! Xương sườn của cậu bị gãy có biết không, cậu ở nơi nào, lập tức trở về! Không! Cậu nói cho tôi biết, tôi đi đón cậu, a?” Tô Mạch bên kia tự nói, nếu không ngắt lời, có lẽ y sẽ nói tiếp. Hà Thụ đột nhiên có điểm muốn cười, thì ra y cùng mẹ giống nhau, đều là người thích lải nhải.

“Tôi sẽ không trở về.” Hà Thụ bình tĩnh nói cho y biết chuyện này là sự thật.

Điện thoại bên kia dừng thật lâu, đột nhiên rống lên như tiếng sấm: “Không đúng!! Tôi bảo cậu trở về có nghe thấy không, tôi trở về không thấy cậu, mẹ nó tìm cậu biết bao lâu có biết không!! Cậu lúc làm việc không dùng đại não a!! Ai cho phép cậu hồ nháo như vậy!”

“Tôi không có hồ nháo, tôi không có hồ đồ như thế. Tôi.... Đã suy nghĩ cẩn thận.” Hà Thụ nghĩ nghĩ, còn nghiêm túc nói. Hắn hiện tại thực cao hứng — thật tốt, rốt cuộc có thể nói ra, nói cho y biết ý kiến của mình, không cần tiếp tục bị chèn ép gắt gao dưới khí thế của người kia, có thể ngang hàng nói chuyện, có thể cự tuyệt — không hề lấp bắp, thật tốt, cảm giác tốt như vậy. “Tô Mạch. Tôi chỉ muốn báo cho anh biết một tiếng, tôi... sẽ không tiếp tục triển miên với anh. Tôi... Cũng là người... cũng biết... bị thương.”

Tôi có thể chịu đau một lần, hai lần, ba lượt, không thêm để ý. Nhưng cuối cùng vẫn không thể chịu đau mười lần, trăm lần. Tôi cũng là người, không thể nào tiếp tục yếu đuối, vô dụng như vậy, tôi cũng là người, C thì như thế nào, C bị tổn thương nặng nề, đau sẽ càng sâu.

“Không cho phép! Tôi nói không cho phép!” Bên kia lại rống to một tiếng, lại tạm dừng một chút, thở dốc từng hơi, như muốn dẹp loạn lửa giận trong lòng, rồi mới nói nhẹ nhàng, “Hà Thụ, thời gian có đôi khi đối với cậu không tốt, chính là cậu quên rồi sao? Thời gian trước đó, cậu nấu cơm, tôi đi mua muối, rửa chén, cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn, cậu trở về, tôi sẽ không khi dễ cậu nữa... Chúng ta tiếp tục như quá khứ.”

“Thực xin lỗi.” Hà Thụ thành thực giải thích, rồi mới nói: “Chính là, tôi không thể lừa gạt mình... Tôi đã, không tin anh. Ừm, chúc anh cùng... Thủy Thủy... Ừm, chúc phúc. Tôi không nói nữa, cúp điện thoại đây.”

Hà Thụ nói, tay nhanh chóng đưa xa lỗ tai, đầu bên dừng vài giây rồi liên tiếp phát ra tiếng rít gào, so với lần trước còn to hơn: “Hỗn trướng! Đồ hỗn trướng! Éo lả! Nhu nhược! Cậu gì cũng không biết, chỉ biết chạy trốn! Lần trước cũng như thế! Lần này cũng thế! Cậu cái gì cũng không biết! Mạc danh kỳ diệu biến mất như thế, chỉ biết trốn! Cậu chỉ biết trốn! Cậu chưa bao giờ nghe lý do của tôi —”

Tách. Tắt điện thoại. Hà Thụ chăm chú nhìn điện thoại một hồi, rồi mới đau khổ cười lên tiếng. Hắn nghĩ, tôi biết a, tôi biết mình éo lả, tôi là người nhu nhược... Tôi đã sớm biết, vì cái gì không gặp lần nữa, còn ở thời điểm cuối cùng, phải nghe người kia sỉ nhục như vậy.

Hà Thụ gạt người, co thành một đồng, qua lâu sau, mới chậm rãi đứng lên, đi đến địa chỉ xa lạ.

Cách biệt xa vời kia, chỉ bằng quên đi.

32. Chương 30

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Uống nước đi.” Hà Thụ ngồi đối diện nam nhân kia, người đó bắt chuyện trước, cũng không có biểu tình gì khác thường, đem một ly nước lên bàn trà được làm bằng những thùng cũ.

Đây là một phòng ở rất lớn, phòng bếp cùng phòng khách thông nhau, phòng khách rộng ít nhất hơn trăm thước vuông, nhìn qua vô cùng trống trải, cả phòng không có tí ánh sáng, hỗn độn u ám như bãi đậu xe hoang, nhất là ánh đèn mờ nhạt, đang lắc lư trên đầu.

“Chính như anh biết, ba của tôi sau khi phá sản, tất cả tài sản cá nhân đều bị đóng băng, may là còn để lại một gian phòng ở. Không có phở xá sầm uất, tôi thích sự tĩnh lặng của nó. Nó có một tầng hầm rất lớn, ở đó là phòng vẽ tranh của tôi, tôi luôn ở đó, còn gian trên này, mua thêm vật dụng trong nhà, đèn đuốc hay tăng thêm bức màn, anh tùy ý.”

Hà Thụ sững sốt một chút, lắc lắc đầu, nam nhân đối diện kia nói là anh họ, có lẽ còn trẻ hơn hẳn vài tuổi, tóc nhuộm trắng, tựa hồ đã lâu không giải quyết, tóc màu đen đã lốm chốm xuất hiện, một sợi rồi một sợi, lộ ra giữa những sợi tóc màu bạc, nhưng lại không giống màu, trán cùng lô đỉnh tóc nhếch lên, tóc mái rất dài che cả hai mắt đầy mệt mỏi. Khuôn mặt gầy yếu như được dao khắc, sâu sắc mà mệt mỏi. Sắc mặt cũng tái nhợt, từ xương gò má kéo dài tới lông mày, cơ hồ trắng toát đến nhợt nhạt, môi cũng tái nhợt, phát ra chút ánh sáng như hạt châu, chỉ có đôi môi đó mới có một chút huyết sắc. Vài sợi tóc rũ xuống che lấy đôi tai, hiện ra màu bạc ảm đạm.

Hà Thụ dời ánh mắt, nhìn tay gầy lớn của người kia, ngón tay rất dài, im lặng đặt trên đầu gối. Cả người không chút để ý dựa vào tường, ngồi dưới đất, áo T-shirt bông màu tối, trên góc áo dính đủ màu nước, nhưng tay lại sạch sẽ. Gầy yếu mà tái nhợt. Hà Thụ nhìn chân người kia, ngón chân cũng rất dài, ngón thứ hai so với ngón cái cũng dài hơn một xíu. Hà Thụ nhớ mẹ từng nói, người như vậy rất thông minh.

Dù nghèo túng, dù cô độc, lại có một loại khí chất kiệt ngạo bất tuân. Có đôi khi khí chất so với diện mạo còn quan trọng hơn, huống chi người này cũng không xấu, Hà Thụ không phải thích nhìn bề ngoài người khác, nhưng hẳn bị ánh mắt giống màu sơn nước im lặng thâm thúy chăm chú nhìn, hô hấp có chút vội vàng. Hà Thụ nhớ tới mình từng không quen cách ăn mặc của Tô Mạch, nút áo thường không cài ba bốn cái, nhìn qua có chút cảm giác lưu manh. Hiện tại so sánh, tóc giống ổ quạ của Tô Mạch, thật sự có vẻ đứng đắn hơn.

“Anh họ Mộ Thương, đại khái phải quá rầy anh vài ngày, mong được chiếu cố.” Hà Thụ mở miệng, trước mặt người này lộ ra một chút mỉm cười.

“Anh cũng đã ba mươi đi. Kêu tên họ đi, không cần giống đàn bà.” Nam nhân hơi hơi nhíu mày, tinh thần của người này tựa hồ không tốt lắm, tái nhợt, gầy yếu, bộ dạng cao lớn cơ hồ toàn xương khô. Hà Thụ khẽ gật đầu, nói: “Thế, Thích Mộ Thương, quá rầy.”

Bắt đầu từ ngày đó, Hà Thụ cảm thấy quỹ đạo sống của mình lệch đi một góc tù, khỏi cuộc sống quỹ đạo vốn có. Phòng Thích Mộ Thương ở, theo như cậu ấy nói, im lặng, tồn tại ở một khu phố yên tĩnh, chỉ có nắng sớm chiếu vào phòng cũ này mới đem lại chút không khí cùng sắc thái. Không cần dậy sớm, không cần thức đêm, rời xa tiếng động lớn ầm ỉ, rời xa phở xá sầm uất. Điện thoại tắt nguồn cũng không thể kêu lên. Hà Thụ tốn một ít thời gian để quen với thói quen này, lúc bắt đầu ngủ một giấc trời tờ mờ sáng liền lúng túng hoảng hốt đứng dậy, mặc xong quần áo giống như cũ, thời điểm vọt tới cửa liền tỉnh ngộ, chậm rì rì quay trở về, đem áo khoác cởi, nằm xuống một hồi, cẩn thận nhớ lại, nghĩ mình vì cái gì ở đây, rồi sau đó lại lặng lẽ lau khô nước mắt.

Lúc này nơi nơi đã ngập tràn ánh sáng, vì thế lại tiếp tục đến, lấy một cái túi ra ngoài mua đồ ăn, mua một chút rau xanh cùng trứng... lại mua chút muối cùng dầu ăn để nấu ăn, lúc này đặt trong tủ lạnh, rồi mới bắt đầu quét rác, lau nhà. Phòng khách so với trong tưởng tượng còn muốn bữa hơn, thời điểm lần đầu tiên quét dọn, tất cả đều là giấy vụn, rác cùng túi nhựa, thậm chí còn có vài mảnh thủy tinh bị vỡ, góc sáng sửa lại còn có quần lót màu đen cùng đủ thứ quần áo quảng tùm lum, cảm giác giống như mới đi tham quan ở

một ký túc xá nam, lúc dọn sạch sẽ xong, cơm đại khái đã gần xong, vì thế di chuyển đến giữa phòng, quỳ trên sàn nhà, gõ cửa sắt tầng hầm, đại khái gõ một lát, từ bên trong sẽ kéo kẹt đẩy ra.

Thích Mộ Thương vẫn mặc bộ quần áo kia, bất quá màu nước đã dày lên một lớp. Chuyện đầu tiên cậu ấy làm, chính là rửa tay, sau đó đi tắm, rồi mới miễn cưỡng ăn vài muống cơm, không nhiều lắm, chỉ có vài muống. Ngón tay gầy yếu mà thon dài cầm chiếc đũa thực là một cảnh đẹp, lúc ăn cơm mặt nhăn mày cau lại như đang tự hỏi một vấn đề triết học liên quan đến vũ trụ nhân sinh. Có lẽ loại khí chất vừa lãng mạn vừa ưu thương này tồn tại lúc chuyển tới thành phố. Sau khi để đũa xuống, lại đi xuống nơi kia. Hà Thụ mỗi lần đều nghĩ, nếu hắn không tới đi, Thích Mộ Thương đại khái không có tâm tư dùng cơm đi. Hắn nhớ tới lúc người này sắp mọc cánh thành tiên, cắt đứt ngũ cốc lương thực, cũng bộ dáng kiệt ngạo bất tuân này, không để gì vào mắt.

Hầu như mỗi buổi chiều, Hà Thụ đều không có gì làm. Nơi hắn ngủ là cái giường gấp đặt trong phòng khách, lúc xoay người luôn tạo ra tiếng kéo kẹt không ngừng, thời điểm không có việc gì làm, Hà Thụ luôn ngồi trên đó, ngồi rất ngay ngắn, trong đầu không nghĩ gì, chỉ ngồi đến gần người, hắn cơ hồ nghĩ rằng tế bào não bình thường của mình đã muốn chết đi, chết hoàn toàn. Đầu trống rỗng, ở giữa chỗ trống ấy từng mảng từng mảng bong ra, nát thê thảm, tất cả đều cố tình giữa lúc yên tĩnh mà thông thả tiến hành, hắn đôi khi thậm chí không biết mình nghĩ cái gì, bong ra từng mảng là sao, chờ đợi cái gì, rơi nước mắt vì cái gì.

Sự ngây ngốc cứ thế phát sinh rất nhiều ngày, cứ như vật rời từ từ ngẩn người. Có một lần Thích Mộ Thương chủ động từ tầng hầm đi ra, nhìn Hà Thụ ánh mắt mở to ngồi trên giường, sưng sốt một hồi, mới đánh thức hắn, hỏi hắn có phải vì nhầm chám không. Hà Thụ cũng không biết vì sao mình ngẩn người, vì thế lắc đầu. Thích Mộ Thương nhìn Hà Thụ một hồi lâu, rồi xoay người lại đi ra cửa.

Thời điểm hắn trở về ôm đến một ti vi màu nhỏ, phòng chừng mua trên xe ba gác chuyên thu mua đồ cũ, để trước mặt Hà Thụ, gắn dây ăn-ten, thu tín hiệu, mở đài lên. Lúc hình ảnh xuất hiện, hắn đem điều khiển để trong tay Hà Thụ. Rồi xoay người lại, giống như du hồn đi vào tầng hầm.

Hà Thụ qua một hồi mới kịp phản ứng, rồi giống như đối nhìn chăm chăm màn hình, nghe âm thanh quảng cáo, nhìn quảng cáo phong phú cùng dự báo thời tiết. Hắn khi đó mới biết mình thì ra không chịu được tịch mịch.

Hắn đã bắt đầu sợ hãi sự tịch mịch. Cùng Thích Mộ Thương ở chung đã lâu, càng là không nói gì. Hà Thụ không biết người có khuynh hướng làm nghệ thuật phải có sự u buồn tự ngược, sự u buồn đến điên cuồng, ở bên trong hang động chính là ngọn lửa lạnh như băng, lúc nào cũng khắc khắc muốn nhảy ra, đem tất cả thiêu rụi. Hà Thụ cảm thấy mình đang dần nổi điên, cùng Thích Mộ Thương đứng chung, cảm thấy sự tịch mịch cùng cô độc che giấu trong lòng ngày càng ẩn không chịu nổi. Hắn đôi khi im lặng nhìn lại mình, cảm thấy sống luôn thống khổ, muốn khóc, khóc đến chết đi, lại phải chết lặng mà sống. Không nói đến cảm giác điên cuồng tịch mịch, một bên im lặng lên án, một bên điên cuồng tức giận mắng. Tịch mịch đang không ngừng cắn xé xương máu của mình, lớn tiếng kêu gào, lớn tiếng khóc. Như là người lữ hành không tìm thấy ốc đảo, trái tim cô đơn tịch mịch đang ở giữa hoang mạc dày xé không ngừng, vừa chảy nước mắt thổ dài, nói, thật khổ.

Nhìn TV, Hà Thụ rốt cuộc đối với phòng khách tịch mịch không khác gì tử vong này, im lặng rơi lệ.

Thì ra, chỉ cần... Hạnh phúc một lần. Chỉ cần một lần, sẽ không thể quên được.

Cho đến sau đó, Hà Thụ một tay nấu cơm, một tay mở màn hình TV. Đổi vài kênh, rồi mới mở kênh tin tức, âm thanh phụ nữ ngọt ngào cầm bản thảo đọc: “Thiên tài kinh doanh Tô Mạch ngày hôm nay chính thức tiếp quản tất cả nghiệp vụ của tập đoàn Tô Thị. Tập đoàn Tô Thị ba mươi năm trước, từ một bãi gia công nhỏ phát triển đến bây giờ, đã có...”

Hà Thụ sưng sốt một chút, rồi mới nhìn chăm chú tin tức, khuôn mặt tươi cười của người kia, vừa thực vừa ảo, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ nói không nên lời. Từ lúc hoạn nạn cho đến cuối cùng, vẫn không gặp lại dù chỉ nhìn thoáng qua. Hiện tại nhớ tới, sau khi qua rồi, tất cả chỉ như một hồi tưởng hoang đường đáng chê cười.

Thích Mộ Thương ngồi ăn cơm mặt nhăn lại nhìn khuôn mặt mơ hồ không rõ của Tô Mạch trên TV nhỏ, cúi đầu mắng vài tiếng, nói: “Mẹ nó, người cận bã, chán.”

=====

(1):

Xa tiền tử

Cây xạ cúc

(2) Tôi lặng lẽ ra đi: Bài thơ “Tái biệt Khang Kiều”. Muốn xem thêm truy cập vào

(3) Kính hoa thủy nguyệt: thành ngữ, hoa trong gương, trăng trong nước, đây là mượn cảnh để diễn tả tâm sự, diễn tả một điều gì đó rất hư ảo, từ này xuất xứ từ nhà thơ Bùi Hư đời Đường “Tranh vành đồng lương, nhất đán nhi tồi, thủy nguyệt kính tượng, vô tâm khứ lai”



33. Chương 31

Hà Thụ nghe xong lời này, do dự một chút, mới hỏi: “Sao lại nói vậy?” Thích Mộ Thương cúi đầu ăn vài hớp cơm, rầu rĩ nói: “Sao cái gì, kẻ có tiền đều không phải thứ tốt.”

Hà Thụ hiển nhiên không biết hắn sẽ trả lời như vậy, chỉ cảm thấy quá mức độc đoán, bèn hỏi: “Tôi nghe nói... Nhà các người trước kia cũng... Có tiền?” Thích Mộ Thương không chút do dự nói: “Tôi khi đó cũng không phải thứ tốt lành gì.”

“Nhưng...” Thích Mộ Thương nói, chiếc đũa cầm trong tay buông xuống, ánh mắt màu đen nhìn chăm chú Hà Thụ: “Nghèo giống anh bây giờ. Bởi vì trước kia có tiền, liền chà đạp người khác, giờ phá hư bản thân, ai cũng không ngăn cản, cho nên tôi hiện tại...”

“Là thứ tốt?” Hà Thụ lẳng lẳng nói tiếp. Thích Mộ Thương dừng một chút, mới mặt nhăn mày trứ phản bác, nói: “Phải! Tôi con mẹ nói mới không phải cái gì... Đồ này đồ nọ? Không, tôi là đồ Là... Đồ bị anh làm cho hồ đồ. Tóm lại, kẻ có tiền đều không xem người khác là người, tôi đã trải qua, không lừa anh.”

Thích Mộ Thương một bên nói như vậy, một bên hơi cười khở, đuôi lông mày buông xuống, bên trong tươi cười có một loại hương vị mệ mệ, hắn hỏi Hà Thụ: “Anh không biết, thời điểm anh có tiền, mỗi người trên trán đều dán một cái băng giá. Anh cảm thấy giá trị của mình là bao nhiêu tiền?”

Hà Thụ nếu mình bán tôn nghiêm sẽ được bao nhiêu, thành thành thật thật trả lời: “Khoảng hơn mười vạn đi.”

Thích Mộ Thương nói: “Cao.”

Hà Thụ sững sốt một chút, rồi bắt đầu cười khở, nói: “Tôi không đáng giá...”

Thích Mộ Thương còn thật sự nhìn hắn, rồi dùng tay đỡ cái trán nói: “Tôi không biết anh có đáng giá hay không, nhưng... So với một người phụ nữ tốt hơn anh gấp trăm lần, tôi bỏ một trăm vạn, cô ta liền nguyện ý theo tôi.”

Thích Mộ Thương nói xong, đứng lên, dùng sức vò tóc mình, dùng tươi cười như sắp khóc nói với hắn: “Tôi khinh thường tiền, từ trước đã thế. Người phụ nữ kia tôi đào hết tim can ra cho cô ấy, cô ấy lại không chịu. Sau đó đến đường cùng, nói tiền với cô ấy, cô ấy lại đồng ý thử. Anh có biết cảm giác đó ra sao không? Sau đó tôi mới phát hiện mình không đủ với cô ấy, có lẽ trong đôi mắt ấy, tôi vĩnh viễn là một kẻ có tiền đầy khốn nạn. Tôi đến cuối cùng, bị tiền làm cho ra nông nổi này, tới lúc này, cả ngày lẫn đêm, vẫn muốn nói với cô ấy, tôi thật sự.... Đối với cô ấy...”

“Đau lòng đến thế này, Hà Thụ, đau đến muốn liều mạng phá hư mình, đem mình chính đến chết đi sống lại... Tôi chưa từng nói với ai khác, hôm nay nói với anh, tôi lần đầu tiên nhìn thấy anh, cảm thấy anh sẽ hiểu... Tôi cảm thấy từ ngày hôm đó sống đã không còn ý nghĩa. Quên đi, không nói, mẹ anh biết sẽ mắng tôi dạy hư anh...”

Hà Thụ yên lặng thật lâu, mới nhỏ giọng nói: “Tôi hiểu.”

Hắn cũng đứng lên, thu dọn chén bát, nói: “Tôi hiểu.... Bọn họ đại khái để tôi rời đi, im lặng, rời đi. Là cuộc sống khoái hoạt, so với cuộc sống trước kia tốt hơn trăm ngàn lần...”

Hà Thụ nói, thở dốc dữ dội, nhìn ánh mặt Thích Mộ Thương mang theo một ít cầu cứu, ở trong lòng vết thương cũ đau xót, không thể trị hết, cứ mưng mủ chảy máu. Người khác căn bản không thể hiểu nỗi thống khổ này, muốn dùng dao lóc từng miếng da xuống, muốn đem tìm móc ra, lấy móng tay liều mạng cào làn da, niết, nhéo, chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt đau đớn! Đau đến sắp chết, đau đến muốn chết.

“Người kia cho tôi biết tại sao phải sống. Tôi đã hạ quyết tâm, phải theo anh ấy, chỉ cần một mình anh ấy, chưa từng có cảm giác ấy với ai, kỳ thật trong lòng đã quyết định xong. Nhưng người kia lại làm cho tôi biết mình rất cuộc giá trị bao nhiêu tiền, giá trị thật sự của mình. Kỳ thật tôi luôn nghĩ, mình trốn đến đây, căn bản không muốn... căn bản không muốn nhớ tới hay giận anh ấy. Mà tôi không nghĩ mình có thể bên cạnh, anh ấy vĩ đại như vậy, có nhiều nữ nhân yêu thích... Đối với tôi hết lần này đến lần khác... Tôi hy vọng anh ấy chỉ có mình tôi... Tôi hy vọng anh ấy có thể giúp tôi, lúc mọi người trên thế giới cười tôi chỉ có hai bàn tay trắng — tôi kỳ thực không nghĩ tới — mình lại người vô dụng như vậy — tôi...”

“Nhưng a... Anh có biết. Tôi căn bản không đáng giá đồng xu các bạc nào, người kia cho tôi tiền nhiều như thế, nhưng như thế đối với tôi còn chưa đủ. Tôi nhất định chỉ có thể như vậy, nhưng tôi căn bản không có tư cách bảo anh ấy giữ mình lại, tôi nhất định không chiếm được anh ấy...”

Hèn mọn như vậy, dễ tiện như vậy.

Hắn một bên nhỏ giọng nói, một bên ngẩng đầu: “Tôi kém cỏi như thế, nhất định không chiếm được anh ấy. Anh bảo tôi sao lại không chán ghét mình, tôi cuối cùng nghĩ, tôi như vậy, còn sống để làm gì... Tại sao không dứt khoát chết đi?... Anh vừa mới nói... Đau đến muốn liều mạng phá hư mình... Tôi hiểu... Anh họ Mộ Thương, tôi hiểu...”

Thích Mộ Thương chưa bao giờ thấy Hà Thụ nói nhiều như vậy, tuy rằng câu lặp lại, ý nghĩa mơ hồ không rõ, cũng để lộ ra nhiều điều ngoài ý muốn của Hà Thụ. Thích Mộ Thương dừng thật lâu, mới xoay người lại, chụp vai Hà Thụ, hắn kỳ thật cũng không biết phải an ủi người khác thế nào. Qua lâu sau, mới nói: “Sao lại nói thế... Ha, chúng ta xem như “Cùng là người lưu lạc tới thiên nhai” sao?... Ha!” Hắn tựa hồ cũng hiểu mình làm trò cười này thật không cười nổi, thế là dừng lại.

Lại qua thật lâu sau, hắn mới nói: “Anh nói người kia — rất được con gái thích — người kia là nam sao?”

Hà Thụ lần này nhẹ nhàng cười nhạo hỏi lại: “Điều ấy quan trọng sao?”

Thích Mộ Thương ngừng một lát, rồi mới nhẹ nhàng nói: “Không quan trọng đi. Tình yêu... Sở dĩ vĩ đại, bởi vì nó không có phân biệt... Tôi muốn nói... Tôi không muốn sống, cũng không có tư cách khuyên anh — nhưng, tôi còn là... Hy vọng anh có thể tự lo lắng một chút, có lẽ — không có gì là quá đáng lo...”

Hắn nói: “Nếu không, tôi dẫn anh đi xem phòng vẽ tranh của tôi...”

34. Chương 32

Đó là lần đầu tiên Hà Thụ nhìn thấy phòng vẽ tranh của Thích Mộ Thương, cho dù sau này hắn nhìn rất nhiều lần, vẫn không thể nào quên được cảm giác lần đầu tiên.

Thích Mộ Thương đi phía trước, rồi quỳ gối trên cửa sắt thông với tầng hầm, cố sức đem cửa sắt từ dưới mở lên, phát ra liên tiếp tiếng tạp âm kim loại đầy chói tai. Gần như là lúc đó, ánh sáng nhạt từ phòng tranh xuyên thấu lộ lên trên, Hà Thụ nhìn khuôn mặt tái nhợt gầy yếu của Thích Mộ Thương, bị ngọn đèn chiếu sáng lên, mỗi tia ánh sáng như muốn âu yếm mỗi góc cạnh, khắc sâu, lõm xuống, khuôn mặt giống như giáo đồ gấp giáo chủ, giống như dao khắc, yên lặng mà khắc sâu. Màu trắng phát ra dưới ánh đèn mờ hồ như chuyển thành màu vàng, chiều rọi bụi bặm nhưng là hình phản chiếu của bãi cát, không thể nhớ lại. Khóe miệng hắn như đang nói ra vài điều luật, xứng cùng đôi mắt trầm đen kia, khuôn mặt ấy làm trong lòng Hà Thụ nổi lên sự bi thương cùng áp lực vô tận.

“Xuống đây đi.” Thích Mộ Thương một bên giẫm lên chiếc cầu thang bằng sắt đã rỉ, từng bước từng bước giẫm lên cầu thang đầy gập ghềnh, tay Thích Mộ Thương dưới ánh đèn đầy nhợt nhạt, gần như thấy rõ mạch máu xanh nhạt dưới làn da, cái tay kia gầy yếu chỉ còn lại xương cốt, bên trong cánh tay trái là mười mấy vết đỏ như máu, như là lỗ kim đâm chập chập không thể khép lại. Hà Thụ ở phía sau lên tiếng, thật cẩn thận theo phía sau xuống dưới, cúi người vì sợ bị đụng vào đầu, mỗi lần bước xuống cầu thang như truyền đến tiếng vang kỳ dị, như là yếu không chịu nổi gió, lung lay sắp đổ.

Phòng vẽ tranh so với tưởng tượng còn lớn hơn, cao hơn ba thước, diện tích khoảng mấy trăm thước, toàn bộ đều thông nhau. Dựa vào bên cạnh cầu thang là giá vẽ, trên đó là tác phẩm đã hoàn thành. Hà Thụ không tự chủ được dừng bước lại, nhìn chăm chú bức tranh. Bút phút này nói lên được sự tùy hứng của tuổi trẻ, màu sắc thay đổi khác nhau khiến người khác khâm phục vì độ mạnh yếu của tay. Có bức tranh vẽ lên cảnh tượng đồng rúc bị lửa đốt, bụi mù màu đen, cột khói bên cạnh cùng nhả ra khí thải cùng túi nhựa bay giữa không trung. Có bức tranh vẽ phần lớn lần là hoa màu trắng được thả trôi ngoài biển lớn, ở trong nước trầm lặng lướt đi, trải rộng ra toàn mặt biển. Nhìn qua viền bức tranh, càng đi sau, màu sắc lại càng tối, càng thiên về màu đen xám cùng đỏ, đa số đều là tranh sơn dầu, phần lớn tranh đều là người, chỉ có cố gắng nhìn mới có thể miễn cưỡng nhận ra khuôn mặt hơi vắn vẹo, giống như sơn dương trong mưa đang chờ được cứu giúp chuộc tội. Hà Thụ cũng không thể hiểu những thứ này, lại lập tức cảm thấy được nhan sắc kia rất khác lạ, bức tranh sơn dầu vẽ người kia bên ngoài nhìn vào có vẻ tĩnh lặng, nhưng lại mang tới một cảm giác, phải kêu lên thật lớn, giấy dựa gập gềnh. Như là dùng chùy lớn gõ mạnh trong lòng. Như là sinh mệnh không thể cảm nhận được sự tồn tại của mình.

Thích Mộ Thương ở phía trước nói một câu: “Này đều là trước kia. Không có ý gì, giả vờ giả vịt, anh lại đây.” Hà Thụ thật vất vả từ trong cảm xúc với bức tranh giấy dựa ra, rồi đi về phía trước, lại đi thêm vài bước, rồi mới sững sờ dừng lại, phía sau Thích Mộ Thương có bảy bức tranh, đều dùng vải vẽ tranh sơn dầu bịt kín, chỉ để lại một bức tranh thật lớn, tác phẩm chưa hoàn thành xong, ở lại nơi đó. Trên bức tranh sơn dầu có một thân ảnh mơ hồ, đứng ở nơi đó, phía sau có một bóng dáng nặng nề được ánh sáng chiếu tới, từng tia ánh sáng làm khắp nơi như bịt kín màu vàng, có cánh chim đầy trong suốt.

Hà Thụ gần như đứng ngốc ở nơi đó, bức tranh đó mang lại cảm giác hắn không thể hình dung. Chính là nó lại làm cho hắn rung động, cảm giác làm cho người ta sống lại. Thích Mộ Thương ở trên bức tranh tạo nên nhiều sắc thái bằng độ mạnh yếu trong tay rất nhuần nhuyễn, lộ ra tia nắng màu vàng sáng rọi chiếu vào tận xương cốt, cái cảm giác thanh khiết cao cao tại thượng này, cuối cùng làm cho mắt cá chân trắng tinh khiết của thiên thần nguyện ý bước xuống nhân gian. Liếc mắt nhìn qua, quả thực ngay cả hô hấp đều không có, cá cảm giác chờ đợi đến đại ra khiến tĩnh mạch như hòa chảy khắp nơi, ở trong máu lắng đọng một ánh sáng rực rỡ được giấu vào tay áo, hô hấp bắt đầu lấy lại, khiến người ta thở dốc, che lại trái tim,

từng hơi mà thở dốc.

Bất kể như thế nào cũng không thể đem sự kích thích này làm cho trấn an bình ổn.

“Nó rất đẹp, đúng không?...” Thích Mộ Thương hỏi hần.

Nhìn Hà Thụ gần như hôn vía lên mây gập đầu. Khóe miệng Thích Mộ Thương lộ ra một cái tươi cười đầy mệt mỏi. “Tôi cũng thường xuyên nghĩ như vậy. Nhưng là... Anh nhìn nó, liền sẽ hiểu rõ. Cả đời này, đều không hơn gì thế này. Tôi nói, cả đời này của tôi, đều không có khả năng lại vẽ ra được tác phẩm tốt như thế lần nữa.” Thích Mộ Thương nói: “Đời người bất quá cũng như thế. Sau khi hoàn thành bức tranh, tôi đã nghĩ như vậy. Cả đời này, tôi đã hưởng thụ đủ rồi, muốn lưu lại gì đó, mà thứ có thể lưu lại — cũng chỉ có thể, để tất cả mọi người nhìn tới.”

Thích Mộ Thương có phần nghiêm túc nhìn Hà Thụ: “Tôi nói.... Có người nguyện ý lo liệu cho tôi việc triển lãm tranh, tôi đem phiếu của tôi cho anh, anh có nguyện ý đi xem không?”

“Triển lãm tranh?” Hà Thụ hỏi, hần biết Thích Mộ Thương là một người lợi hại, hần biết người này rất lợi hại, nhưng không thể nghĩ tới còn có thể mở một cuộc triển lãm tranh cá nhân, “Tôi nguyện ý... Đúng vậy, tôi rất vinh hạnh.” Hần chân tay luống cuống nắm góc áo mình, nghĩ nghĩ lại tiếp tục bổ sung, nói: “Chúc mừng anh. Chân thành.”

Lần này Thích Mộ Thương cũng không cười từ ngữ giao tiếp đầy sứt sẹo của hần, trời cũng có thể thấu, cùng một người không chịu nói chuyện ở chung, tịch mịch cùng do dự chỉ có thể dùng tiếng TV lớn để che giấu thống khổ, ai có thể dễ dàng biểu lộ nội tâm? Ngay cả nói cũng không chịu nói. Càng ở lúc dưới ánh đèn dầu liếc nhìn nhau một cái, hai người im lặng chứa đựng đầy vết thương chỉ có thể rơi vào tĩnh mịch.

“Ừ.” Thích Mộ Thương lên tiếng, do dự giơ tay lên, dùng sức xoa tóc Hà Thụ, rồi mới nhìn bức tranh trong phòng, chỉ cửa, nói: “Tôi muốn đem nó ra phòng. Rồi sau đó —” Hần chỉ lên mấy bức tranh sơn dầu, nói: “Bây biện mấy bức tranh này bên cạnh.” Hần nói, chạm vào mặt Hà Thụ, đem tất cả vải vẽ tranh sơn dầu kéo xuống.

Mỗi một bức tranh, đều vẽ ra chiếc ghế sofa.

Vàng sáng bốc hơi, bên trong góc sáng sửa chỉ có một chiếc sofa im lặng chờ đợi.

Thích Mộ Thương nói: “Thứ lỗi. Những thứ này đều là lúc tôi oán giận nhàm chán. Anh phải biết rằng, cái cô bé kia, thích nhất dựa vào tôi đọc sách, cô ấy nói dựa vào tôi thật thoải mái, nói tôi là ghế sofa của cô ấy.”

Ngày đó Hà Thụ ở trong phòng vẽ tranh ngầy người thật lâu, thời điểm trời gần tối Thích Mộ Thương đột nhiên chạy ra, người nọ gì cũng không nói, chính là khuôn mặt đột nhiên vắn vẹo, cả người chảy mồ hôi, khuôn mặt tái nhợt, hần dùng sức đem Hà Thụ đẩy lên, ở phía sau đóng cửa sắt nhỏ lại, một bên đóng cửa một bên rống to: “Anh đi ra ngoài trước, không nên nhìn tôi... Đi ra ngoài...!”

Hà Thụ đầu tiên là lấp bấp kinh hãi, rồi mới ngạc nhiên nghi ngờ dùng sức chụp cửa lại, lớn tiếng hô to: “Anh họ Mộ Thương, anh có khỏe không! Anh họ! Xảy ra chuyện gì...”

Bởi vì hắn rất gần cửa sắt, động tĩnh bên trong truyền qua cánh cửa tới tai hắn, hắn mơ hồ nghe được Thích Mộ Thương ở trên sàn nhà ôm đầu lẫn lộn, âm thanh đục ngầu lẫn khắp nơi, bùm bùm, giống như phá hư, hắn mơ hồ còn nghe được tiếng khàn giọng cùng rên rỉ mỏng manh của người kia. Thế là càng kinh hồn táng đảm, dùng sức đẩy cửa, gõ cửa, phá cửa, như con thỏ sắp phát điên, ánh mắt đỏ lên, dùng sức rồi lại dùng sức, đem cửa sắt từ bên ngoài phá ra, rồi mới lao đảo từ trên cầu thang lẫn xuống, nhanh đứng dậy vọt tới bên người Thích Mộ Thương, muốn đem người kia từ sàn nhà lạnh lẽo nâng dậy.

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!!” Mặt người kia đều đỏ lên, rồi sau đó trở nên càng như nén sáp. Trên trán đều là mồ hôi, hắn tựa hồ muốn giãy dụa, đột nhiên lại mềm nhũn cả người, suy yếu đến khôn cùng: “Giúp tôi... Không, anh giúp tôi, Hà Thụ, giúp tôi đem đồ vậy... Đồ vật kia lấy lại đây!”

“Gì? Đồ gì...!” Hà Thụ gần như bị dọa đến phát khóc, chân tay luống cuống đỡ hắn, đồng thời nghe được chỉ lệnh bộ dáng đầy khẩn trương: “Bên kia, ngăn kéo... Cái tủ kia... Ngăn thứ ba...” Hà Thụ nghe câu như thế, vội vàng chạy tới, luống cuống tay chân mở ngăn kéo, thấy bên trong trống không, hoảng sợ, vội vàng mở mấy ngăn còn lại, cũng trống không, mới dùng âm thanh khóc nức nở nói: “Anh họ, anh họ... Không có...”

Thích Mộ Thương bộ dáng đầy thống khổ ôm đầu cuộn thành một đống, tay chân co rút run rẩy, bên trong quần áo không bao lâu đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt đầm. Hắn nhỏ giọng nức nở nói: “Sao... Sao lại không có... Dùng hết rồi sao... Sao lại không có...” Rồi như mất đi yếu tố thần kinh bình thường, như người bị bệnh tâm thần rống to: “Giúp tôi đi mua! Anh có tiền đúng không... Trước ứng... Mua giúp tôi!”

Hà Thụ liên tục gật đầu, một bên liều mạng ghi nhớ địa chỉ Thích Mộ Thương nói ra, ra bên ngoài, thật lâu sau, hắn nghĩ, ngay cả khóc cũng không thể khóc. Đột nhiên cắn chặt răng, rồi mới xông lên, dùng dây thừng buộc giá vẽ buộc Thích Mộ Thương vào đầu giường bằng sắt trong phòng vẽ tranh, lớn tiếng hô: “Anh họ, tôi lập tức đi mua! Anh... Anh trước... Chịu đựng!”

Hắn nói xong, bỏ đi gào thét ở bên kia, rồi mới vọt lên, cầm tiền, tìm xem nơi đó ở đâu, chạy ra phòng ở đây u ám kia.

Hắn có lẽ nên sớm biết, anh họ Mộ Thương gầy như vậy, gầy như vậy, cả người cùng mặt tái nhợt, như là gió thổi qua liền gục, Thích Mộ Thương có gương mặt gầy yếu tái nhợt, thời điểm Hà Thụ chạy đi, có một vật ở trước mặt lúc ẩn lúc hiện. Thời điểm trong phòng vẽ, trên cánh tay kia đầy vết kim tiêm đầy khác lạ.... Khác lạ đến chói mắt.

Chân dùng sức chạy, giẫm lên sàn nhà, một chút rồi một chút, mệt như vậy, đau như vậy. Tại sao mỗi lần chạy đều sẽ có ảo giác? — Mà hiện tại, thân thể này, lại mệt mỏi như vậy, trầm lắng như vậy. Lại chạy nhanh chút đi, chạy nhanh chút đi!

Hà Thụ nhớ tới anh họ Mộ Thương từng có nói qua những lời kia.

Hắn hỏi mình: “Hà Thụ, anh có từng thử qua, đau... Muốn đem mình chính đến chết đi...?”

Hắn đối với mình nói: “Hà Thụ, hiện tại, tôi chỉ muốn phá hư mình.”

35. Chương 33

Hà Thụ có tật xấu là hay say xe, chính là sau khi lên xe, đầu sẽ mơ màng trầm trầm đau. Chạy xe nhiều vòng, hỏi vài con đường, cuối cùng ngồi trong một ngôi nhà trệt bình thường, nói tên Thích Mộ Thương ra, uống trà thiết Quan Âm trong cái ly nhựa, cẩn thận uống, sợ uống một hơi sẽ hết sạch chỉ còn lá trà.

Người phụ nữ trung niên có chút mập mạp tùy ý ngồi trên ghế sa lon, cả thân mặc chiếc váy màu xanh nhạt, tay béo cẩn thận lấy thứ trong bao nhựa ra. Hà Thụ im lặng nhìn bà thuần thực lấy thứ bột màu trắng đổ vào giấy thiếc cuộn lại rồi bỏ ống hút trong suốt, dùng bật lửa đóng chặt kín hai đầu, chuẩn bị tốt để trên bàn một đồng nhỏ, chờ tất cả xong xuôi. Người đàn bà kia từ cái mâm thủy tinh lấy một con dao phẫu thuật, đem quả chuối tiêu vàng óng ánh được nhập khẩu chế ra, đem thứ bột màu trắng ấy nhét vào trong thịt quả cho đến ngọn, mới lấy một cái khác từ cái từng cái làm.

Bà làm rất điêu luyện, sau khi chuẩn bị xong chuối tiêu, bên trong vững chắc như không có chuyện gì xảy ra. Người phụ nữ kia lộ ra nụ cười đầy ung dung phúc hậu, khẩu âm mang một cổ đậm đặc tiếng Thượng Hải, giọng mềm mại, cơ hồ nghe không rõ, bà nói: “Không phải A Lạp nói anh, anh nếu là họ hàng, hãy trông coi kỹ cậu ta, ngày tháng về sau còn dài, A Lạp là người làm ăn cùng là người có lương tâm, mua một lần nhiều như vậy thực quá không cần thiết.”

Hà Thụ tốn một ít thời gian mới hiểu bà nói gì, bà là kỳ quái sao Hà Thụ lại mua nhiều như thế — nhiều, đủ cho hai kẻ nghiện xì trong một tháng. Hắn chính mơ hồ không rõ cười, lấy cái giỏ đựng mấy quả chuối tiêu đi ra ngoài, có lẽ sau này sẽ cùng người phụ nữ này còn gặp lại đi.

Nhưng tổn tâm tư đi quan tâm người buôn thuốc phiện này làm gì, không bằng tốn chút tinh lực lo lắng một chút, thời điểm tiến vào trại kiểm soát phải làm thế nào, tận lực cầm chuối tiêu này khi định thần nhìn qua cảnh sát.

Hà Thụ lúc trở về, Thích Mộ Thương gần như chỉ còn lại một hơi, khuôn mặt chảy đầy mồ hôi cơ hồ không hiện rõ ra được ngũ quan, miệng phát ra tiếng thở dốc đầy suy yếu, ánh mắt lặng yên như nước khi thấy Hà Thụ đến đột nhiên như bị ngọn lửa thiêu đốt mở ra, “Mau, mau giúp tôi... Giúp tôi rời ra...” Giọng Thích Mộ Thương khàn khàn hô to. Dây thừng buộc lại nếu không phải do hắn thật sự quá suy yếu, sớm đã bị đứt ra, ngay cả như thế, dây thừng vài hôm này vẫn như cũ dù cho hắn có giãy dụa, mà trở nên chặt lên buộc lấy thân mình Thích Mộ Thương, làm cho Hà Thụ tốn thời gian rất lâu mới cởi bỏ được.

Hà Thụ đem hắn nâng dậy, để hắn dựa vào tường, lấy thứ bột trắng ở trong giấy thiếc ra dưới ngọn lửa đốt lên, hóa thành một cổ khói. Ánh lửa làm cho mặt của Thích Mộ Thương phát sáng. Khuôn mặt đầy góc cạnh dưới ánh lửa, nhất thời trở nên vụn vặt, có chút yên tĩnh xen kẽ với sự diêm tĩnh quỷ dị. Thích Mộ Thương dựa vào tường hưởng thụ thứ kia, hắn cố gắng đem đầu cúi xuống, này làm cho thân mình càng xuống, Hà Thụ không biết thất lưng khom vậy có thể gây hay không.

Giờ khắc này trong phòng im lặng đến đáng sợ, Hà Thụ không ngờ vẫn bình tĩnh im lặng nhìn Thích Mộ Thương nuốt vào phun ra đám khói kia, toàn bộ phòng đều tối tăm, nữ thần kia biến mất trong bóng tối, ánh sáng chiếu lên chỉ có chút ánh lửa từ nơi kia, ánh sáng đại biểu cho tội ác, sa đọa tội cùng, vẫn có thể cứu giúp chuộc tội sao?

Hà Thụ không biết, cũng không muốn biết. Cách một khoảng nhìn Thích Mộ Thương, mặt của hắn vô cùng trắng, nhưng lại cảm thấy vô cùng u ám, ánh sáng chiếu lên bóng hắn như một bóng ma to lớn, môi vốn tái nhợt không một tia máu vào giờ khắc này lại đỏ tươi một cách dị thường, tay không hề phát run, tâm không hề cô độc, vết thương không hề đau đớn.

Giờ khắc này, mọi sự yêu thương đau khổ mang theo đều không còn gì, Hà Thụ thậm chí nghe được mỗi khoảng cách hô hấp của hắn đều kì lạ không được phát ra sự tán thưởng. Như vậy được sao? Hà Thụ nghĩ. Dưới tác dụng của thứ thuốc kia, giờ khắc này có giống như vườn địa đàng đang nở hoa hay không, trái cấm có ngọt ngào như trước hay không, trên lưng rắn có mọc ra hai cánh không. Nhân loại hiểu được liêm sỉ, lá cây bẻ đi không còn giá trị, thông minh, rồi mới, hiểu được yêu. Rồi sau đó mới, rời xa khỏi thiên đường.

Trong thế giới này, sẽ không có mục sư nguyện ý vì những con cừu đen tối lạc đường. Không có hai chiếc thuyền của Noah nguyện vì nhân loại mà dừng lại. Ngay cả nếu Sodom và Gomorrah có bị gột rửa diệt sạch, sẽ có Abraham nguyện ý vì nó mà cầu xin, tại sao lại không có tiên tri cùng thánh hèn nào nguyện ý lần nữa cầu nguyện cho phạm phu tục tử, tại sao không muốn cho chúng ta lại làm một người được ở trên hai chiếc thuyền song song kia — (1)

Moses có thể dùng gậy chống tách biển đỏ ra làm đôi, chúng ta cũng đã tuyệt vọng vào tình trạng này. (2) Chỉ có thể ở mặt trên tranh sơn dầu vẽ nên sự hy vọng ấy. Nếu có một ngày, đã tuyệt vọng vào tình trạng này, chúng ta bị bắt đắc dĩ, bắt đắc dĩ buông tha cho chính mình. Như vậy sau khi chết, có thể đi tới thiên đàng sao?

Hà Thụ không biết, cái gì cũng không muốn biết. Nếu có lúc buông tha cho sinh mệnh này, ai còn chú ý tới chuyện cũ của sinh mệnh ấy. Hắn không hề nhìn anh họ của mình, hắn phát hiện lúc này mình không có rơi lệ, hắn rời khỏi phòng vẽ tranh, đi lên lầu, khép lại cửa sắt, tiếng xèo xèo oa oa vang lên, hắn nằm trên cửa sắt, thử cảm giác người kia cảm thụ khi giam mình bên trong bóng tối kia — nam nhân giống hắn mang đầy thương tích.

Trong tay nắm lấy cái bật lửa, ở trong hắc ám trông trải châm lửa, tắt, rồi lại, châm. Người đàn bà kia từng nói: “Mua một lần nhiều như vậy thực quá không cần thiết.” Đúng vậy, mua cái kia, hắn kiếm được rất nhiều tiền, có lẽ cứ như thế mà xài, rất nhanh sẽ xài hết, nói xem, hắn sao lại phải mua nhiều như thế?

Hà Thụ mệt mỏi cười, rồi mới trở mình, tìm đường, đem cả thân dựa vào, từ trong túi quần lấy ra một cây ống hút, đem bột phấn trong gói thiếc lấy ra, học theo bộ dáng của Thích Mộ Thương, dùng cái bật lửa châm lên. Ở dưới mùi kích thích, hắn nhỏ giọng ho khan, rồi mới im lặng khom người, càng thêm tiến vào ánh lửa mỏng manh kia.

Không được nghiêm khắc — hung hăng tổn thương mình, làm đau mình, buông tha cho bản thân —

Các người có thử qua loại đau này hay chưa...

Các người có thể hiểu loại đau này hay sao?

=====

(1) Noah: là con thuyền được nhắc đến ở chương 6 đến chương 9 của Sách sáng thế trong Kinh Thánh. Văn bản đó mô tả việc ông Nô-ê đóng con tàu này theo ý Chúa là để cứu ông và gia đình cùng các loài động vật nhằm khỏi bị diệt vong bởi trận trừng phạt đại hồng thủy của Thiên Chúa. Xem thêm tại đây

Abraham: theo Do Thái giáo, Cơ Đốc giáo và Hồi giáo, là tổ phụ của người Do Thái và người Ả Rập. Abraham được Thiên Chúa kêu gọi rời bỏ quê hương ở thành Ur để đến vùng đất mới Canaan. Hành động này được xem là sự chấp nhận một giao ước với Thiên Chúa. Xem thêm tại đây.

(2) Moses: lãnh tụ tôn giáo, người công bố luật pháp, nhà tiên tri, nhà chỉ huy quân sự và sử gia. Ông cũng được xem là người chép kinh Torah. Xem thêm tại đây.

36. Chương 34

Phát hiện Thích Mộ Thương trốn đi là vào giữa trưa ngày hôm sau, khi đó Hà Thụ vừa mới tỉnh ngủ, cả người trầm trầm mơ màng, giống như trong nồi lẩu bị xoay vài vòng rồi vớt ra, mỗi tế bào thần kinh đều đau đốn kêu gào, mỗi một nơi trên cơ thể đều trở nên rất đau, đầu đau như muốn nứt ra, trong lòng không hiểu sao lại rơi vào tình cảnh nóng nảy đầy cực đoan.

Thích Mộ Thương để lại tờ ghi chú cách đó không xa, trên đó viết: Thật xin lỗi, để anh thấy tôi như vậy. Chữ viết mảnh khảnh, mấy chữ ghi trên đó chậm rãi cách nhau, giống như lệ rơi tích tụ. Bên cạnh còn có vẽ ghi thời gian khai mạc triển lãm tranh, thời gian cách bây giờ còn nửa tháng.

Hà Thụ không biết Thích Mộ Thương đang có tâm trạng thế nào, một lần nữa cố gắng thanh tỉnh nhớ lại chuyện ngày hôm qua, hẳn cũng không biết có phải mình có thói quen thường hay tự liếm miệng vết thương, ở lúc không kịp đề phòng bại lộ trước mặt người khác, sẽ đau đến nổi máu chảy đầm đìa. Thích Mộ Thương kiêu ngạo như vậy, Hà Thụ không biết người kia từng kiêu ngạo hơn bây giờ như thế nào, người kia có một khuôn mặt xuất chúng, gia cảnh giàu có, người đầy tài hoa, khi người kia thất bại thảm hại trước tình yêu, thời điểm hai bàn tay trắng không nơi nào không sợ hãi, sự kiêu ngạo ngấm sâu trong xương cốt ấy, lại nhảy ra, cắn người kia một cái.

Hà Thụ không biết mình có phải ngày hôm qua không nên vọt vào, dù cho Thích Mộ Thương đang đau đến quay cuồng trong phòng vẽ, khuôn mặt đầy vụn vẹo.

Bởi vì, dù sao, sa đoạ là lựa chọn của người kia. Không phải vì giành được đồng cảm, cũng không phải chỉ đơn thuần cam chịu, chính là không còn đường để đi, tuyệt vọng, thật sự tuyệt vọng, vốn là như vậy, chỉ có

thể như vậy.

Không phải vì đồng cảm, cũng không hy vọng người khác biết. Không cần người khác biết mình đã từng đau khổ thế nào, thống khổ bao nhiêu, chính là có thói quen tự mình yên lặng chấp nhận, chẳng sợ người nọ hoàn toàn không phát hiện. Đó là lựa chọn của bản thân.

Hà Thụ không biết Thích Mộ Thương có suy nghĩ giống mình không. Lý do khiến hắn tuyệt vọng rất đơn giản, hắn biết tình yêu trên thế giới này đều đầy hư vô mờ mịt, thời điểm vừa lên đại học, liền bình tĩnh hiểu được vì sao nữ sinh lại thích đọc tiểu thuyết ngôn tình. Rất buồn cười a, yêu một lần liền đã nghĩ đến chuyện kinh thiên động địa, thất tình một lần liền giống như từng trải, nhiều hơn vài lần liền hiểu rõ hồng trần có bao nhiêu hư ảo. Chuyện xưa người ngoài một bên nhìn, một bên không thể ngăn cười, chỉ có người trong câu chuyện ấy mới lệ rơi đầy mặt, lại không ai có thể hiểu.

Thật sự, thử qua rồi mới biết. Hiểu được hắn vì sao chỉ đem theo tôn nghiêm mà đi, vì sao lúc rời đi lại tự mình yên lặng, lúc đứng ở trên đường, đột nhiên đứng dựa vào tường, quỳ xuống, khóc đến nước mắt rơi đầy mặt. Đây đều là chuyện tình không mâu thuẫn, có người sẽ nghĩ câu chuyện đầy màu hồng, cùng đối tượng khác nhau chơi đùa, có người lại chỉ có từng trải, từng trải, nên sẽ không sợ bên người quá nhiều chuyện, lại chỉ có thể như vậy, dù là chuyện tình yêu xưa cũ kia bây giờ chỉ là một người buồn cười phối hợp diễn.

Hà Thụ che ngực nghĩ, không có biện pháp a, mình chính là không có tiền đồ như vậy. Hắn đột nhiên nhớ tới Tô Mạch từng mắng trong điện thoại, y mắng: “Cậu cái gì cũng không biết! Chỉ biết chạy trốn!” Tô Mạch lại mắng hắn: “Cậu là đồ nhu nhược, ẻo lả!”

Lúc trước trên Q kia, có người từng nói thế này: “Dạng sao cũng được, nhưng đừng là C, tôi chịu không nổi loại người này.” Hà Thụ nghĩ, tôi chính là C a, tôi chính là người không có tiền đồ như vậy, tôi chính là như vậy... Người như vậy, từ nhỏ đến lớn đều là như vậy.

Tại sao có vài người sau khi thất tình có thể tiêu sái vẫy tay, tại sao có người có sau khi vẫy tay chào xong còn có thể tìm người mới, tại sao có người có người sau khi tìm được người mới rồi có thể nắm tay người ấy, kiêu ngạo chạy đến mặt người yêu cũ mặc sức khoe ra? Có ai nói thử xem, tại sao bọn họ có thể như vậy, nhưng hắn chỉ có thể ra đi, rất không có cốt khí mà ra đi, rồi mới không có cốt khí sau khi ra đi liền trốn một chỗ mà khóc... Rồi mới — chà đạp chính mình, phá hư bản thân như vậy.

Hắn cái gì cũng không hiểu phải nói thế nào, ngay cả câu đầy đáng thương như “Tôi thích anh”, nói ra, đều là lấp ba lấp bắp, hắn buồn cái gì đều để ở trong bụng, không hiểu phải thể hiện thế nào, sẽ không nói ra.

Nhưng, có người sẽ có thể hiểu đi, tình cảm đầy yếu ớt mà kiên trì như vậy.

Triển lãm tranh ngày đó, Hà Thụ cố gắng đem tâm trạng mình chỉnh đốn lại một chút, giống ngày không biết bao lâu trước đó, vào buổi tối sinh nhật lúc hắn ba mươi tuổi. Hắn cố gắng rửa mặt, thậm chí chùi mắt kính, cái kiếng nhựa màu đỏ đầy tâm thương, lau khuôn mặt vàng như nến, miệng tái nhợt, mặt gầy yếu đi rất nhiều, thân mình cũng suy yếu đến nỗi đáng thương, rõ ràng trước đây không giống như thế, quần áo bình thường giống như bị nhánh cây kéo, hắn đành phải đem gương úp ngược trên mặt đất, rồi mới dùng tay niết đỏ mặt mình, mang tiền cùng chìa khóa, thậm chí lần nữa khởi động di động đã lâu không dùng

tới.

Nắm vé vào cửa, ra ngoài. Nửa tháng, Thích Mộ Thương vẫn chưa trở về.

Triển lãm tranh quy mô rất lớn, được mở ở ngã tư đường ở nơi náo nhiệt nhất thành phố này, bởi vì là ngày triển lãm đầu tiên nên giá vào cửa được rao với giá trên trời, xuất hiện đều là một số người được thừa hưởng một nền giáo dục tốt đẹp. Lúc Hà Thụ đưa vé ra, yên lặng chịu đựng vài tia ánh mắt nhìn tới, rồi im lặng đi vào.

Hà Thụ không biết tâm trạng của Thích Mộ Thương lúc rời đi, hắn cũng không biết Thích Mộ Thương hiện tại đang ở nơi nào, hắn không dám nghĩ. Triển lãm tranh quả nhiên y theo bố trí của Thích Mộ Thương, khoảng dài trước hành lang, Thích Mộ Thương dùng màu tối, bức tranh mang bút pháp điên cuồng bị gồng cùm xiềng xích trói lại sau mặt thủy tinh, gương nanh múa vuốt trước mặt mỗi người xem nó, càng đi về sau, màu bức tranh càng sáng hơn, thanh thoát, khinh đạm. Đi qua trước hành lang, chính là sảnh chính hình tròn, hành lang dài âm u đối diện với một bức tranh khổ lớn, từng hành ra như là thoát ra khỏi địa ngục, còn chưa thở được một hơi, liền nhìn thấy trước mặt, nơi kia có một bộ mặt không rõ ràng như nữ thần, cánh màu vàng xinh đẹp, tùy theo góc nhìn của người xem mà giống như nữ thần đang lao xuống, liền nhìn như vậy, nhìn sự thống khổ tội cùng mà người trần đã trải qua. Không có gương mặt, chỉ có màu sắc trắng vàng xn kẽ, lại ôn nhu giống như nước, khoan dung cho ta, an ủi ta.

Hà Thụ nghe được người bên cạnh nhỏ giọng thở dài, rồi mới lú lú nói: “Quả thực, như là được sống lại.” Hắn nghe xong mở trừng hai mắt, rồi mới khẽ cười suy nghĩ, đúng là sắp đặt tài tình, cừu đen bị vút bỏ, không có nữ thần giúp đỡ, chẳng sợ giấy dựa nhiều hơn nữa, chung quy không có cách nào sống lại.

Hắn mở lớn hai mắt, tiếp tục đi về phía trước, bên trong phòng triển lãm rất nhỏ, sáu bức tranh vẽ ghé sô pha của Thích Mộ Thương đặt ở nơi đó, vàng sáng phủ độ, bụi bậm bốc hơi, sáu bức vẽ sô pha cổ xưa im lặng ở một góc chờ đợi, cái gì cũng không thể nói, cái gì cũng không nói, liền im lặng chờ đợi như thế. Rõ ràng bức tranh vẽ sô pha rất bình thường, rõ ràng màu ấm mang sắc thái tình cảm. Nhưng không biết tại sao, nhìn rất muốn khóc.

Hà Thụ đứng ở cửa nhìn một hồi, trong đại sảnh có hai người, đứng ở trước bức tranh im lặng nhìn, một cô gái xinh đẹp giống như pha lê, một người khác hắn từng rất quen thuộc. Tim Hà Thụ như muốn nhảy ra, rồi mới xoay người bỏ chạy, không nghĩ tới giày da đạp trên sàn gỗ lại phát ra âm thanh vang dội như vậy, làm cho hai người kia quay lại nhìn hắn, lúc Hà Thụ chạy trốn, sợ hãi nhìn lướt qua, nhìn thấy gương mặt cổ bé kia im lặng rơi nước mắt, còn thấy được vết nứt trên khuôn mặt tuần mỹ của người kia.

Hà Thụ nghĩ, xong rồi, y đuổi tới rồi.

Hà Thụ biết mình hơn mọi người rằng bây giờ bản thân suy yếu đến nỗi chạy không nhanh. Rất chậm chạp, vốn có thể bay chạy bình thường, rồi đến chạy mệt mỏi trầm nặng, mà bây giờ lại chỉ có thể nghiêng ngã lảo đảo chạy, bất quá cũng chỉ cách nhau là mấy tháng. Hắn chạy qua sảnh triển lãm, chạy ra khỏi đó, lợi dụng đám người rộn ràng nhón nháo, vẫy vùng chạy trốn khắp các ngõ nhỏ, gió thổi phần phật qua, nhưng ngoài lạnh rung đến tận xương, chỉ còn lại tịch mịch hiu quạnh, cuối cùng mồ hôi lạnh thi nhau đổ xuống ướt đầm người, thở hồng hộc, không thể tiếp tục nữa, ngay cả chút khí lực cuối cùng cũng đều không còn, rồi mới dựa lưng vào tường, ngã ngồi xuống, mỗi hơi thuận theo khoeo mắt chảy xuống mắt, cùng nước mắt lạnh giống như băng lại mặn chát. Thoát rồi sao? Trốn thoát rồi sao? Hà Thụ không thể nghĩ.

Tiếng bước chân theo sát phía sau lúc hấn chạy trốn tiến vào ngõ nhỏ bắt đầu do dự, người kia đại khái không biết phải hướng theo đường nào để đuổi theo đi... Hà Thụ nghĩ, yên tâm, người kia sẽ tìm không ra. Rồi sau đó hấn cảm thấy di động trong túi quần bắt đầu rung, bài hát không ngừng vang lên, trong ngõ nhỏ trống trải vang lên vô cùng vang dội.

Không biết trước kia bao lâu, có một người đem di động này cho hấn, nói với hấn: “Cầm. Bài nhạc là, Withorchid.” Đó là chuyện xưa bao lâu rồi? Trong điện thoại kia chỉ có một dãy số di động, hấn giống như bảo bối tiếp nhận, cho dù thế nào cũng không thể bỏ.

37. Chương 35

Hà Thụ phải tốn thời gian rất dài để quên bài nhạc này, thẳng đến khi nghe tiếng bước chân không thể gần hơn nữa, hấn mới hiểu được cái gì, rồi mới luống cuống tay chân tìm cách tắt đi, đợi đến lúc tiếng nhạc im bật, cước bộ cũng ngừng lại, Hà Thụ ngơ ngác nhìn đôi giày trước mặt kia, sững sốt một hồi, rồi mới khom người, bưng kín mặt.

Ở một khoảng thời gian rất dài, Hà Thụ vẫn giữ vững tư thế kia, phía sau là tường lạnh như băng, ngồi ở trên mặt xi măng lạnh như băng, mặt trời chiếu không tới góc đang lẻ loi, tiếng khóc róc rách xen kẽ trong gió. Ngay cả xương cốt đều cảm thấy sự bất lực cùng bi thương vô cùng sâu đậm kia, Hà Thụ cảm thấy cổ áo mình bị người khác túm lên, xương cốt toàn thân đều lạnh đến không còn sức, rồi mới cong vẹo ở trong lòng người kia. Y nhìn Hà Thụ, đột nhiên thở dài một tiếng, rồi mới dùng một bàn tay dùng sức cầm hai tay Hà Thụ, ý đồ làm cho nó ấm lên một tí, tay còn lại đỡ thắt lưng Hà Thụ, chặn lại thân thể chỉ còn lại xương cốt của hấn.

“Cậu sao lại gây thành thế này.” Tô Mạch im lặng một hồi, buông tay Hà Thụ ra, thuận tiện đem lưng hấn hướng về phía trước, đem đầu của hấn đặt trên hõm vai của mình, chỉ chốc lát, vài nơi ấy liền trở nên ướt đầm.

Hà Thụ nức nở nói: “Tôi lát nữa sẽ đi... Tôi sẽ nhanh chóng đi.” Hà Thụ cũng không biết mình vì sao lại nóng đến thế, ánh mắt đột nhiên chua xót, hấn chính là sâu sắc vô cùng hiểu được một việc, nam nhân này đối với hấn, giống như xà bầy tất, đuôi chim diều, chạm một cái liền đau nhức. Hấn biết là mình phải đi, hấn đến nước này đã không còn hy vọng một tiếng than thở kéo dài, hoặc là sờ đầu an ủi, hấn không cần người khác đồng tình hấn, đáng thương hấn, sợ dĩ hấn phải đi, nhất định phải đi. Cho dù bị người kia đụng vào sẽ không còn muốn chạy.

Tô Mạch nghe xong những lời này của hấn, thế nhưng lại không tức giận, nói cũng là nhẹ nhàng nói ra, y nhẹ nhàng nói: “Nghĩ cũng không được nghĩ.” Mới vừa nói xong, liền cảm nhận được người đang trong lòng bỗng cứng người, y cũng không thêm để ý, tiếp tục nói: “Tôi tìm rất lâu... Cả thành phố đều lật vài lần, vẫn là không tìm thấy... Cậu đi đâu?”

Hà Thụ rầu rĩ cứng ngắt đứng yên, cũng không trả lời, rồi bắt đầu chậm rãi giãy dụa, Tô Mạch lúc hấn dùng sức muốn tránh ra, mạnh mẽ dùng sức, dùng lực đem hấn đè xuống, lần này đến lần khác. Hà Thụ liên tiếp bị phá hỏng rất muốn hô to mắng người, lúc ngẩng đầu đột nhiên không dám la, trên mặt Tô Mạch bình tĩnh một chút biểu tình cũng không có. Hấn từng thấy bộ dạng tức giận của Tô Mạch, ánh

mắt giống như phát ra lửa, lông mi cũng dựng thẳng đứng, cả người giống như hung thần ác ma muốn giết người, xem chỉ thấy sợ, nhưng chưa bao giờ thấy giống như bây giờ.

Hắn đột nhiên hiểu được Tô Mạch lúc này mới thật sự nổi giận, có lẽ hắn chưa từng thấy qua Tô Mạch tức giận là như thế nào, giống như thủy triều lên xuống, tới vô cùng yên ắng, thẳng đến khi biển ùn ùn kéo đến, bị nước biển dữ dội tấn công, mới biết thế nào là lửa giận kiềm chế ẩn nhẫn. Hà Thụ không biết vì sao Tô Mạch lại tức giận, chính là đợi Tô Mạch đem mặt chuyển đến, ánh mắt chăm chú nhìn mình, hắn lại kịch liệt sợ hãi, Tô Mạch dùng sức như vậy, ngon tay đều móc trên da thikht hắn.

Tô Mạch đại khái cũng biết hắn sợ rồi, phần nộ lắng yên như vậy nhìn một hồi lâu, cuối cùng chậm lỏng sức mạnh ở tay, Tô Mạch lại thở dài một hơi, hỏi hắn: “Cậu rốt cuộc đi đâu?”

“Tôi đi tìm... Một người họ hàng.” Hà Thụ nhỏ giọng trả lời.

Tô Mạch lại hỏi: “Sao lại gây thành thế này.”

Hà Thụ há miệng thở dốc, rồi mới cúi đầu, nói: “Tôi, tôi không đói bụng, không muốn ăn nhiều cơm.”

Tô Mạch a một tiếng, Hà Thụ lập tức cảm giác bàn tay đỡ mình... độ ấm của nó, hắn nghe Tô Mạch nói: “Kia sao lại bỏ đi? Sao lại không chịu cố ăn cơm?”

Hắn chưa kịp đem loại cảm giác chua xót cùng cảm động thỉnh linh xuất hiện này lắng đọng đến nơi sâu nhất, cũng cảm giác được bàn tay ấm áp kia lại dùng sức nắm lấy hắn, Tô Mạch lặp lại nói: “Nhất định phải cố ăn cơm thật ngon.”

Hà Thụ vào lúc này, nghe được linh hồn mình tách làm hai mảnh, một nửa mặc sức khóc, một nửa tùy tiện hát ca. Hắn không thể cảm nhận được lời dặn dò này rốt cuộc có bao nhiêu chân tình giả ý, lúc lý trí nhận ra, cảm giác đã vô cùng bất lực, đem toàn thân bao vây trong nơi không rõ đầu đuôi. Tất cả khiếp nhược cùng vô năng trong giờ khắc này, giống như được nước biển chảy vào mà quay cuồng nảy lên.

Hà Thụ một bên bị Tô Mạch kéo đi, một bên chột ngoan cố chống lại nói: “Tôi muốn đi bây giờ... Tôi nhất định phải đi rồi.”

Tô Mạch giống như không nghe, tựa hồ tất cả chống cự đều xem như gió mát thổi vào mặt, toàn bộ đều không quan tâm, chính là sau mỗi lần Hà Thụ nói một câu, sẽ cho một lời bình đầy cứng rắn.

Tô Mạch nói: “Cho dù nghĩ cũng không thể làm.”

Hai người cứ như vậy một người phía trước kéo người phía sau đi, Hà Thụ không khỏi nhớ tới đêm hôm đó sinh nhật của Tô Mạch, hai người cũng như thế này đi ăn lẩu, chính là hiện tại một đường này lại có tiếng huyền não khác thường. Hà Thụ ở phía sau cúi thấp đầu, một bên ngoan ngoãn theo Tô Mạch, một bên nhỏ giọng nói: “Tôi nhất định phải đi.”

Cứ như vậy đi một đường, nói một đường, tất cả đều bị Tô Mạch bác bỏ. Hiện tại ngấm lại, khi đó hầu hết người qua đường đều nhìn thấy cảnh này, đại khái sẽ cảm thấy rất buồn cười đi.

Kỳ thật cũng không đáng cười cho lắm.

38. Chương 36

Hà Thụ bị Tô Mạch mang về nhà kia, hắn ở cùng Thích Mộ Thương tại nơi đó lâu như vậy, sớm đã thành thói quen sống trong ánh đèn đầy u ám, hoặc là trong bóng đêm yên tĩnh sờ soạng, nhìn ánh đèn trắng từ tầng hầm đen tối xuyên qua từ khe hở của cửa sắt, sống yên ổn với nhau. Hiện tại lại một lần nữa trở về với không gian đầy ánh đèn, cảm thấy dường như đã qua mấy đời, loại cảm giác này không phối hợp với cảm giác mỗi góc ngách thân thể đều bị đèn chiếu khắp, mang chút cảm giác đầy xấu hổ. May mắn Tô Mạch kéo tay hắn, vẫn không buông ra, thế nhưng lại không buông ra như thế.

Hà Thụ không nhớ rõ sao mình bị kéo về đây, thời khắc lý trí một lần nữa bị thân thể chi phối, hắn đã đứng ở nơi này, hắn ngửa mặt nhìn sườn mặt của Tô Mạch, cái này càng làm khuôn mặt này càng thêm tuần mỹ, hắn nghĩ mình đã muốn mơ hồ, kết quả thời điểm một lần nữa xuất hiện, mới phát hiện khuôn mặt kia sớm đã khắc cốt ghi tâm. Thời gian mấy tháng trời, năm tháng bề gây nghiện nát, thời gian vật đổi sao dời, thế sự xoay vần, chỉ có người kia vẫn tuần mỹ như trước.

Tô Mạch mặt không chút thay đổi hỏi hắn: “Đói bụng không? Cậu muốn ăn cái gì?” Lúc y hỏi câu này, thân mình hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt chăm chú nhìn Hà Thụ, tư thế này làm cho Hà Thụ có một chút mất tự nhiên, mới ừ ừ nói: “Tôi không đói bụng.”

Tô Mạch nói: “Không có khả năng không đói bụng.” Hà Thụ sửng sốt một chút, mới nói: “Tôi thật sự không đói bụng, thật sự.” Hắn đã không còn biết loại cảm giác này, rốt cuộc là có đói hay không. Cảm giác thân thể hoàn toàn suy nhược, sống một mình đã lâu, hắn không tự chủ được nhớ tới Thích Mộ Thương, nghĩ người kia có thể hay không từng giống mình, lúc phát hiện không thể dọn dẹp đồ đạc, phát hiện mình không thể ăn nổi một chút đồ ăn, chán nản thất vọng, Nói không nên lời sau đó không hồi hận, chính là không biết nên đi con đường nào.

Tô Mạch lại lặp lại: “Không có khả năng.” Hà Thụ cảm thấy hình thức bọn họ ở chung giờ khắc này, thật sự rất buồn cười. Thế nhưng lại đem hai câu nói chỉ nói có một câu, nhưng cái sau còn cổ chấp hơn cái trước, thời điểm hai người đối mặt, đại khái đều cảm thấy không kiên nhẫn đi. Nhưng giờ phút này, cứ lần này đến lần khác lặp lại, một lần lại một lần kiên trì, không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở.

Ánh mắt Hà Thụ đỏ lên, hắn nói: “Tôi thật sự không đói bụng.”

Cảm nhận sự ôm ấp của Tô Mạch, vài giây sau chuyện đó, Hà Thụ cũng không cự tuyệt gì, hắn có chút khó chịu, mặc kệ bản thân chấp nhận sự ấm áp này. Lúc Tô Mạch ôm hắn, hỏi: “Hà Thụ, chúng ta sao lại trở thành như vậy?”

Hà Thụ không biết nên trả lời y thế nào, hần kỳ thật cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chính là mấy tháng, qua mấy tháng, cùng Tô Mạch gương vỡ lại lành, mà mình từ trước tới nay là người luôn tránh xa khói thuốc rượu bia, nay lại thành một người hút thuốc phiện bất trị. Tại sao, chúng ta lại trở thành như vậy?

Tô Mạch tiếp tục hỏi, dùng âm thanh không lớn cũng không nhỏ, Hà Thụ cũng không biết y rốt cuộc đang hỏi bản thân hay hỏi mình, Tô Mạch hỏi: “Hà Thụ, sao lại như vậy, tôi rõ ràng rất cố gắng đi tìm cậu a?”

Hà Thụ đột nhiên cảm thấy mình không thể trả lời vấn đề này, hần đột nhiên nói: “Anh cũng nói qua anh thích tôi.”

Hà Thụ nói: “Tôi đã nghĩ rất lâu rồi, anh chưa bao giờ lừa gạt tôi, sợ dĩ tôi tin, bởi vì tôi lúc ấy thật sự rất vui vẻ. Hiếm tại ngẫm lại, anh vốn không gạt tôi, nhưng... Thích của anh, đại khái là yêu mến đi.”

Tô Mạch yên lặng nhìn hần, qua hồi lâu mới nói: “Cậu muốn cái gì, yêu sao?”

Hà Thụ dường như hiểu được một chút, đại khái là bởi vì mình thích nhiều hơn, so sánh liền thấy bản thân vốn chịu thiệt. Hần tự an mình: Mình sẽ đi, mình rất nhanh sẽ rời đi.

Thế là Hà Thụ lại nói: “Anh biết không, tôi từng nghĩ thế này, nếu anh có thể yêu tôi, tôi người thế này — bất kể làm chuyện gì, tôi đều nguyện ý.”

Tô Mạch rầu rĩ nói: “Nhưng thích — như thế không tốt sao?”

Hà Thụ dừng một chút, hít vào một hơi, thay đổi thành một loại khẩu khí đầy tự giễu: “Anh đại khái là yêu nữ nhân kia hết mức đi... Tôi có nên chúc anh gương vỡ lại lành không?”

Tô Mạch tựa hồ phải tốn một ít thời gian mới hiểu Hà Thụ đang nói gì, ngữ khí của y đột nhiên tăng lên, y lớn tiếng nói: “Con mẹ nó cậu đang nói cái gì!”

Hai người cứ tư thế ôm nhau kia mà trừng mắt giận giữ, qua hồi lâu, mới buông lỏng tay đang ôm ra, chậm rãi cách nhau ra một chút khoảng cách. Hai người đều trầm mặc không lên tiếng, một bộ dáng gương cung bạt kiếm.

Tô Mạch nổi nóng phát hiện sau mấy tháng, Hà Thụ dường như càng yếu đuối hơn nữa, lại có chút không chịu nổi lý, phát hiện tính tình Hà Thụ bắt đầu nhạy cảm nóng nảy, Tô Mạch dường như rất kiềm chế, mới miễn cưỡng lửa giận đang mặc danh kỳ diệu xuất hiện trong lòng, y vẫn cho rằng Hà Thụ đã không còn bộ dáng nghe lời không nhiều chuyện, cả đời cũng sẽ không thay đổi, mà cũng không phải người cãi nhau ồn ào trong quán bar, vẻ mặt của hần đầy đồ kị, người này và hần trong trí nhớ một chút cũng không giống.

Tô Mạch cuối cùng tìm cách, nói một câu: “Quên đi, cậu đi tắm rửa đi, quần áo vẫn như cũ đặt ở trong tủ.”

Hà Thụ cũng không nói nhiều, rất nhanh có thể tìm thấy quần áo, vọt vào WC. Chỉ có hấn mới biết mình vì sao đột nhiên lơ lửng như vậy, chỉ có hấn mới biết được nôn nóng cùng cảm giác nôn nóng từ não toát ra không thể ngăn lại là như thế nào. Hấn đem sự phiền muộn kia khép lại sau cánh cửa kính, tay đem giá treo quần áo đặt sau cánh cửa. Hấn sợ Tô Mạch đến lúc đó nhìn thấy bồn tắm lớn không ướt, nhìn ra được hấn không tắm rửa, dù sao hấn lúc này cũng không sạch sẽ, thế là đem vòi nước vặn đến mức lớn nhất, làm cho nước ấm nháy mắt lướt qua bồn tắm lớn, mà hấn lại bắt đầu run rẩy cởi quần áo, lộ ra thân mình chỉ toàn xương sườn, đợi cho nước tràn đầy bồn tắm, mới dùng tay run rẩy tắt vòi nước, rồi từ trong túi quần lấy ra cái bọc nhỏ kia, bên trong là mấy gói đầy bạch phiến, đến lúc này. Hấn cơ hồ toàn thân đều đứng không vững, thời điểm cho một chân vào bồn tắm còn thiếu nữa trượt chân. Thẳng đến khi đem toàn thân ngâm vào trong nước ấm, hấn mới dùng cái lửa châm cuốn thuốc, ngâm trong miệng, một chút rồi một chút dùng sức phun ra nuốt vào, một hồi lâu, mới cảm thấy sự nôn nóng của thần kinh từ tận xương tủy, cuối cùng bắt đầu bình tĩnh lại.

Thế là hấn bắt đầu thả chậm tốc độ hút, một bên cố gắng để chất khí màu xanh nhạt kia hướng sâu vào trong thân thể khí quản, một bên bắt đầu đánh giá thân thể đầy thê thảm của mình. Hấn lại nghĩ tới Thích Mộ Thương, hấn không biết Thích Mộ Thương có thường xuyên giống hấn như thế này hay không, nhìn tay mình gầy chỉ da bọc xương, nhìn tầng trắng bệch dưới da, rõ ràng có thể thấy mạch máu, thậm chí sờ xương sườn của mình, lảng lảng nhìn mình ở trong nước, ngay cả mình còn không thể nhìn ra khuôn mặt.

Hà Thụ cảm thấy có chút sợ hãi, loại sợ hãi này thời điểm mình sống một mình còn chưa rõ ràng, bởi vì thời điểm kia, căn bản không có ai cùng làm việc và nghỉ ngơi, không cần ăn uống, thậm chí hút thuốc phiện cùng ngủ, cũng sẽ không làm mình cảm thấy bản thân không bình thường. Nhưng vừa rồi thốt ra một câu ki, cho hấn biết mình hiện tại có bao nhiêu không bình thường.

Trời biết, hấn tuyệt đối không muốn nói chuyện như thế với người kia. Không phải không có thể, mà là không muốn. Từ trong xương cốt, thật sự là không muốn! Hấn từ trước đến nay không muốn. Cho dù cũng sẽ ghen tị, nhưng tuyệt đối nguyện không để người kia biết, hấn cũng sẽ không có gương mặt ghen tị đầy ghê tởm như thế.

Hấn cuối cùng có chút sợ hãi chấp nhận sự thật này, hiện tại hấn không thể thiếu vật này nọ kia, hấn vốn nghĩ chính là nó làm ăn mòn cơ thể, có lẽ cũng đem tinh thần hấn ăn mòn. Hấn không nếu như vậy, hấn sợ, hấn sợ cảm giác hoàn toàn bất lực không thể khống chế được lý trí, cảm giác khống chế cảm giác cực kỳ kém, hấn cực kỳ sợ.

Hà Thụ dùng tay phải lấy điều cuốn, có chút mất hồn mất vía nhỏ ra vật kia, một bên tiếp tục, lại một lần nữa thề: Mình phải đi, mình nhất định phải đi!

Đang lúc Hà Thụ nghĩ như vậy, bên kia cánh cửa đột nhiên không có dấu hiệu bị người khác đẩy ra, cùng với âm thanh giá sắt ngã ầm xuống đất, Tô Mạch vào lấy sữa tắm, y tựa hồ không kịp phản ứng. Y lập tức nhăn mày nhăn mặt tức giận rống lớn một tiếng: “Con mẹ nó cậu rốt cuộc đang làm cái...!”

Y nói đến đây, liền thấy được Hà Thụ, kẻ đáng thương chỉ còn xương cốt kia, chuyện hấn đang muốn cố gắng che giấu kia đột nhiên bị bại lộ, y nhìn thấy Hà Thụ ngâm mình trong bồn tắm lớn, cả người ướt sũng, miệng ngâm cái gì, một bộ dạng không sống không chết, rồi lúc lần nữa nhìn hấn, đột nhiên trừng lớn hai mắt.

Tô Mạch há miệng thở dốc, lại há miệng thở dốc, đã lâu mới tìm được tiếng nói của mình về, y hỏi: “Câu rốt cuộc đang làm cái gì?”

39. Chương 37

Hà Thụ bị dọa nói không ra lời, chỉ muốn đem vật kia vứt ra, kết quả Tô Mạch đi về phía trước vài bước, nhìn trước gương có cái bọc nhỏ đang mở kia, đem giấy cuộn nhặt lên, nhìn bột phấn màu trắng ở đầu ngón tay, sắc mặt xanh lại trắng, trắng lại xanh, một hồi lâu, y nổi giận gầm lên một tiếng, xách Hà Thụ đang nằm trong bồn tắm ra, Hà Thụ nhìn gói thuốc trong tay rớt xuống mặt nước, trong chốc lát liền thấm nước vào, chậm rãi chìm xuống, một câu cũng không nói ra được, thân mình bị bắt rời khỏi nước ấm, bị gió lạnh thổi qua, nổi lên một tầng da gà, không ngừng run rẩy. Hắn một chút cũng không dám nhìn Tô Mạch, chính là khớp hàm bị lạnh làm cho đung nhau, trong đầu một mảnh hỗn loạn, sau sét đánh giữa trời quang chính là một trận hoang vu, cái gì cũng đều mơ hồ, một bên liều mạng nghĩ: xong rồi, xong rồi. Một bên ủy khuất nghĩ: tôi muốn đi, là anh không cho. Hắn còn chưa rõ hai loại cảm xúc trong tận xương tủy kia rốt cuộc cái nào chiếm thể thượng phong, cơ thể đột nhiên lại cảm thấy một trận đau đớn.

Đó là Tô Mạch dùng lực ném hắn xuống sàn nhà bằng gạch men, Hà Thụ vừa mới kêu lên một tiếng đau đớn, nắm tay Tô Mạch liền hạ xuống, Hà Thụ cảm thấy mình ở trước cường độ kia không ngừng bị hạ xuống bắn lên, đau đớn không chịu nổi một cú, chính là chỉ biết không ngừng rên rỉ rơi lệ đầy mặt, cố gắng bảo vệ khuôn mặt, thân mình ở trên vách tường bị đánh ngã xuống lại bị xách lên, lần này đến lần khác, nắm tay cứ lặp lại mang lại đau đớn khác biệt.

Hà Thụ đau không nhịn nổi, bắt đầu khóc cầu xin tha thứ, Tô Mạch căn bản mặc kệ hắn, quyền sau so với quyền trước càng thêm hung ác hơn, Hà Thụ đau đến khóc lớn, hô to nói: “Tôi sai rồi, không cần đánh! Tô Mạch, đau quá! Đau quá!” Tô Mạch nghe xong, toàn thân run rẩy không ngừng, cuối cùng hung hăng đá Hà Thụ một cước, rồi mới dùng lực đẩy hắn ra xa, mà bản thân thì vô lực ngã dựa vào một góc trong phòng tắm.

Toàn thân Hà Thụ chỉ toàn vết bầm xanh tím, trên mặt đất nứt nở thật lâu, rồi mới từ tức giận tĩnh lại, liền hướng nơi của Tô Mạch quỳ tới, thử lấy tay đụng y, Tô Mạch liền hung hăng đẩy ra, Hà Thụ cũng không bỏ cuộc, trên mặt nước mắt chưa khô, vẻ mặt đáng thương đem tay mình đặt ở trên đầu gối Tô Mạch.

Một khắc kia, Hà Thụ kỳ thật cũng không rõ vì sao mình làm thế, chính là biết mình sợ hãi, cảm giác sợ hãi còn lớn hơn cảm giác đau đớn trên cơ thể, chỉ phớt tắt cả hành vi của hắn. Hà Thụ mơ mơ hồ hồ nhớ lại cảnh mẹ trước đây đánh hắn, thường là một bên đánh một bên khóc. Mẹ thương tâm như vậy, cho nên không ai oán hận nắm đấm của mẹ. Hà Thụ mơ hồ nghĩ, may mắn Tô Mạch còn đuổi theo đánh hắn, nếu Tô Mạch trực tiếp quay đầu bước đi, hắn phải làm thế nào đây?

Thế là, giờ khắc này, một lần nữa nhớ lại cảm giác trước đây bị đánh. Thì ra nắm đấm đánh xuống, thật sự sẽ đau, tầng tác da thịt cùng xương cốt bị đánh, thật sự sẽ đau, thời điểm bị xé rách cùng chảy máu, thật sự sẽ đau. Người đánh hắn, tay y, cũng sẽ đau.

Chính mình có bao nhiêu đau đớn, tay y cũng sẽ có bấy nhiêu đau. Hà Thụ cẩn thận đem tay lạnh như

bằng của mình đặt trên đầu gối Tô Mạch, tóc của Tô Mạch so với trước còn dài hơn, cúi thấp đầu như vậy, biểu tình gì cũng không thể thấy, thế là Hà Thụ thật cẩn thận, cố gắng gọi y: “Tô Mạch, Tô Mạch...”

Tô Mạch không để ý tới hắn, Thế là Hà Thụ đem tay kia của mình cẩn thận để xuống, tiếp tục nhỏ giọng kêu: “Tô Mạch...” Thẳng đến khi người kia vươn tay, đem toàn thân lạnh như băng, trên làn da đầy vết ứ ngân màu xanh tím, chậm rãi ôm vào ngực.

Hơi thở Tô Mạch lạnh như băng, giọng nói của Tô Mạch, nghe tựa hồ có chút mệt mỏi, y hỏi: “Cậu có biết mình đang làm gì không, tại sao lại phá hư bản thân như vậy?”

Hà Thụ nghĩ, đại khái bản thân rất vô dụng đi, lại đi chọn con đường không thể quay đầu.

Nhưng hắn không dám nói như vậy, hắn biết Tô Mạch ghét nhất nam nhân không có cốt khí, hắn lần đầu tiên gặp Tô Mạch đã biết như thế, thế là hắn chỉ có thể nói: “Tôi không phải cố ý.”

Tô Mạch tựa hồ không nghe, y chỉ hỏi: “Sao lại biến thành như vậy, tôi rõ ràng cố gắng đi tìm cậu a. Tôi rõ ràng... Đuổi theo cậu, tôi rõ ràng... Dùng sức ôm chặt cậu như thế. Tại sao, đột nhiên trong lúc đó, liền biến thành như vậy?”

Hà Thụ cứng họng sững sờ ở nơi đó, hắn thậm chí không biết giờ khắc này, rốt cuộc ai thương tâm hơn ai, hắn không nghĩ tới tình huống này, hắn chỉ muốn buông tha bản thân, nhưng — hắn không biết Tô Mạch sẽ không vui. Hắn vốn còn muốn chạy, vốn nghĩ trốn đến nơi không ai biết đến, tại sao, lại biến thành như vậy? —

Tô Mạch ôm thân thể lạnh như băng của Hà Thụ, nhẹ nhàng hỏi: “Tôi không rõ, tôi rõ ràng cố gắng như vậy — tại sao chúng ta lại biến thành thế này?”

Hà Thụ che lỗ tai không dám nghe, hắn run rẩy muốn đứng dậy, muốn mặc vào quần áo, muốn chạy khỏi nơi này, này so với lúc ở trong ngôi nhà âm u của Thích Mộ Thương còn đáng sợ hơn, đáng sợ hơn rất nhiều! Việc này làm lòng hắn giống như dao cắt, khó chịu vì hít thở không thông. Còn chưa đứng lên, Tô Mạch giống như kịp phản ứng, ngược mặt lên, trên mặt đều là ngang ngược trắng trợn.

Tô Mạch cắn răng, một tiếng cũng không phát ra, đem khăn tắm lớn trên giá treo đồ lấy xuống, dùng sức, hung hăng, đem nước trên người Hà Thụ lau sạch, ngay cả làn da đều bị chà cho đỏ lên, nhanh chóng đem quần áo cho hắn mặc vào, Tô Mạch đem Hà Thụ xách lên, đi tới trước giường ném xuống.

Tô Mạch lớn tiếng hỏi hắn: “Vật kia, cậu nghiện phải không!”

Hà Thụ sững sờ gật đầu.

Tô Mạch lớn tiếng oán giận mắng, y mắng: “Chết tiệt! Chết tiệt!” Y nhắm mắt lại, ở bên đường đi tới đi lui, rồi mới di chuyển lại nói: “Cai! Tôi giúp cậu, thứ này sẽ chinh chết cậu, cậu nhất định phải cai!”

Hà Thụ sững sốt thật lâu mới hiểu y rốt cuộc đang nói cái gì, hần đột nhiên thét chói tai, Hà Thụ lớn tiếng la: “Không!!!! Không!!!!!!!!!!!!!!” Hần giãy dựa kịch liệt, từ trên giường nhảy xuống, nghĩ muốn lao ra phòng ở, chẳng sợ bị Tô Mạch ấn trở về.

“Không!!!!” Hà Thụ khóc, lớn tiếng cự tuyệt, dùng sức lắc đầu. Nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, cả người trắng bệch hoảng sợ. Không thể nói cảm giác tuyệt vọng trong chốc lát lại tràn ngập trong lòng. Hần vào giờ khắc này mới hiểu rõ, tại sao thời gian kia, Thích Mộ Thương nhìn thấy mình thấy hần bị phát ghen lại bỏ đi, rốt cuộc là cảm giác như thế nào, xấu hổ tận cùng xương tủy! Hần không cần, hần tuyệt đối không muốn Tô Mạch nhìn hần điên cuồng như vậy, chính mình mất lý trí — miệng sùi bọt mép, miệng đầy mê sảng, không hề có tôn nghiêm! Quyết không! Quyết không!!!! Hần không muốn! Hần quyết không cần. Quan trọng hơn hết: Trời biết, thời điểm kia, chính mình sẽ khàn giọng chỉ biết hy vọng vào thuốc phiện, sẽ làm ra chuyện gì, giống như ngày hôm đó Thích Mộ Thương hoàn toàn mất đi lý trí cầu hần — cái loại si tâm vọng tưởng mất đi lý trí, hần không dám nghĩ tới — chính mình lại làm trò hề gì, phát rồ như thế nào —

Hà Thụ la lớn cự tuyệt, cuối cùng ôm chân Tô Mạch, hần quỳ gối trước mặt Tô Mạch, khóc rống cầu xin y, nói: “Van cầu anh, không cần...”

Hần không biết khi đó trên mặt Tô Mạch có biểu tình gì.

40. Chương 38

Tô Mạch im lặng thật lâu, y dường như có rất nhiều điều muốn nói, đều nghẹn trong cổ họng không nói nên lời, cuối cùng y rít hỏi một câu: “Vì cái gì? Vì cái gì lại phá hư bản thân như vậy?” Tô Mạch chậm rãi khom thắt lưng, thử dùng sức vận bụng tay Hà Thụ ra, y hỏi: “Vì cái gì không quý trọng bản thân?”

Mặt Hà Thụ trắng bệch, cái gì cũng không nói, chính là liều mạng ôm chân Tô Mạch, run nhè nhẹ, môi không có một tia huyết sắc, Tô Mạch đột nhiên mạnh mẽ dùng sức, đem tay Hà Thụ từ trên quần mình vấy xuống, hét lớn một tiếng: “Con mẹ nó cậu đánh thứ không nên đánh như thế! Cậu có thể có một chút tiền đồ không!!!!” Mặt Hà Thụ rơi lệ, hần nói: “Tôi nếu không có tiền đồ, tôi cũng không biết vì cái gì ra như vậy, Tô Mạch, tôi cầu anh không cần lo cho tôi, tôi cũng cầu anh không cần không để ý tới tôi... Tôi không biết mình xảy ra chuyện gì, tôi chỉ biết mình sắp điên rồi... Tô Mạch, giúp giúp tôi, cứu cứu tôi...”

Tô Mạch mặt xanh mét, nói: “Tôi có thể giúp cậu đây! Tôi sao có thể cứ cậu đây!! Cậu nói — Tôi có thể ra sao đây! Cậu muốn tôi quỳ xuống sao, Quỳ xuống van xin cậu, cầu cậu sống có chút tiền đồ! Cậu có gắng làm người! Cầu cậu tự mình cố gắng tự lập?!”

Hà Thụ khóc nói: “Anh không cần như vậy, tôi cũng không muốn. Tôi chỉ là khổ sở trong lòng, trong lòng tôi...” Tô Mạch lui về sau mấy bước, thở dốc hỏi lặp lại hần câu ấy: “Con mẹ nó cậu rốt cuộc cai không hay cai?”

Hà Thụ hoảng sợ lắc đầu, nhỏ giọng, liên tiếp cự tuyệt: “Không, không, tôi cai không được, tôi không được, tôi hết thuốc chữa — tôi không thể cai, đau quá, tôi chịu không nổi...”

Tô Mạch nhắm mắt lại, hung hăng dùng nắm đấm đánh mạnh vào tường, quát: “Cậu cút! Cậu cút cho tôi — tôi không muốn nhìn thấy cậu! Cút!!”

Hà Thụ liều mạng lắc đầu, hấn hướng vài bước về phía Tô Mạch, thấy Tô Mạch không thêm để ý đến hấn, không cam lòng nhỏ giọng kêu vài lần: “Tô Mạch...” Tô Mạch ngó qua chỗ khác, thân mình dựa vào tường, mặt cúi xuống, che lại ánh mắt.

Hà Thụ sững sờ nhìn một hồi, lại tiếp tục nhìn, rồi mới ngơ ngác hướng tới cánh cửa bên kia đi tới, đi vài bước, lại quay về nói cùng Tô Mạch một tiếng: “Tô Mạch, tôi đi...” Tô Mạch không phản ứng gì, vì thế Hà Thụ ngẩn ngơ một lúc, vẫn đi tới cửa, mở cửa ra, lại quay đầu thoáng nhìn qua Tô Mạch, nhỏ giọng nói: “Hẹn gặp lại...” Rồi mới bắt đầu hướng ngoài cửa đi ra, cả người khom xuống, bóng dáng nhìn qua giống một âm hồn chán nản, ra bên ngoài, gió thổi qua liền suy sụp, mưa rơi xuống liền sụp đổ, người khác cười hấn vài câu, mắng hấn vài câu, hấn cũng không biết phải phản kháng thế nào. Yếu đuối, vô năng như thế, ai cũng đều có thể tổn thương hấn, ai cũng có thể khi dễ hấn, không ai đứng che cho hấn, thậm chí là bên người — thời điểm Hà Thụ nhẹ nhàng muốn đem cửa mở ra, Tô Mạch này giờ không nói gì vài bước đã đi tới, hung hăng đem Hà Thụ kéo trở về, dùng sức đóng cửa. Mặt ngoài bình tĩnh giờ khắc này hoàn toàn sụp đổ, Hà Thụ mặt tái nhợt bị Tô Mạch kéo trở về, tay Tô Mạch rất lạnh, Tô Mạch thấp giọng, cắn răng hung hăng nói: “Cậu muốn tôi sao có thể mặc kệ cậu! Cậu muốn tôi sao có thể mặc kệ cậu!”

Hà Thụ nghe xong câu này, co rúm lại một hồi, rồi ủy khuất tận trong xương tủy bùng nổ, hấn oa một tiếng khóc ra, hai tay không ngừng run rẩy, vô cùng vô dụng ôm lấy cổ Tô Mạch, nước mắt không thể ngăn mà chảy xuống, khóc đến toàn thân đều run lên. Ở trong trí nhớ của Tô Mạch, nam nhân vô dụng này, ở phân nửa thời gian ở cùng y, đều khóc, hoặc là nhỏ giọng khóc, hoặc là lệ rơi đầy mặt, y vốn nghĩ mình tuyệt đối sẽ không thể dễ dàng tha thứ cho một người ngay cả xương tủy đều nhu nhược, khúm núm, sống một chút tôn nghiêm cũng không có, nhưng giờ khắc này chỉ có thể bởi người đang không ngừng run rẩy kia, đau lòng muốn chết, lấy tay đập đầu của hấn.

“Tôi sao có thể không quản cậu...” Tô Mạch nói như vậy, hung hăng hít vào một hơi, cắn răng nửa ôm nửa túm kéo Hà Thụ về phòng, một bên dùng sức vỗ đầu, một bên đem các vật có góc nhọn trong phòng đem ra ngoài, rồi mới tìm túi chườm nước đá lau mặt, thậm chí kêu Phùng Lạc đi tìm người quen có thuốc trấn định, Hà Thụ được chiếu cố mà khóc, căn bản không chú ý Tô Mạch vội cái gì, thẳng đến khi Tô Mạch bắt đầu lấy dây thừng buộc tay hấn, vừa buộc vừa hỏi: “Cậu một ngày tái phác mấy lần?”

Hà Thụ sững sốt một chút nói: “Hai lần...”

“Lúc nào, trừ bỏ giữ trưa một lần.... Còn?” Tô Mạch hỏi hấn.

“Buổi tối...” Hà Thụ kinh ngạc khó hiểu trả lời, một bên bắt đầu giãy dụa nói: “Làm gì vậy, buông...”

Tô Mạch cắn răng, dùng sức đem tay buộc lại, buộc đến một khe hở cũng không có, đem tay cố định ở đầu giường, dây thừng còn lại vòng qua người hấn, xuyên qua đáy giường, buộc thực chặt. Hà Thụ sợ vô cùng, cầu xin tha thứ nói: “Không, Tô Mạch... Tôi không được, không cần giỡn, buông... Tôi không được.”

Tô Mạch bạo phát rống một tiếng: “Cậu bảo tôi sao có thể không quản cậu!!!” Hà Thụ nghe xong câu này, nước mắt một bên chảy xuống, một bên khóc nói: “Tô Mạch, tôi không được. Tôi sẽ lộ ra sự thối nát của

mình, tôi tự tìm phiền não, tôi sống, cùng anh một chút quan hệ cũng không có, tôi tự làm tự chịu... Tôi không được, anh tạm tha cho tôi lần này, làm như cái gì cũng không phát hiện.”

Tô Mạch cúi đầu, quỳ trước giường, cúi đầu vùi thật sâu trên giường, Hà Thụ hơi cảm giác được tóc Tô Mạch cọ xát qua chân, không khỏi dừng cầu xin, lo lắng nhìn Tô Mạch, trong miệng la to: “Tô Mạch, Tô Mạch?”

Tô Mạch cứ như vậy đem người vùi thật sâu vào đệm giường, bả vai hơi run rẩy. Hà Thụ nghe được Tô Mạch ở trong chăn rầu rĩ cúi đầu lặp lại một câu.

Y nói: “Cậu bảo tôi sao có thể bỏ mặc cậu...”

41. Chương 39

Độc nghiện của Hà Thụ bắt đầu tái phát là vào buổi tối lúc 9 giờ, trước kia, hắn chưa từng bao giờ thử áp đi dục vọng của mình. Hắn lấy cớ là mình sẽ không giống Thích Mộ Thương lúc đó đau đớn đến thống khổ, sau phát hiện cái này vĩnh viễn giống như lý luận sông đầy buồn cười ngây thơ, khi đau đớn bùng xuống, Hà Thụ rút cuộc hiểu được tất cả ngôn ngữ vào giờ khó này đều trở nên trống rỗng, vốn ý chí kiên cường vào giờ khắc này đều tan rã, Hà Thụ cả người đau đớn run rẩy, nói không thành tiếng cầu xin: “Buông... Buông...”

Tây hắn thử giấy dựa, chính là Tô Mạch buộc rất chặt, hắn thậm chí ngay cả khí lực cử động cũng không có, vẫn như cũ tuyệt vọng dùng sức, giường bị động tác kịch liệt của hắn va chạm mà vang lên kịch liệt, Tô Mạch nhào qua, đem hắn gắt gao ấn xuống. Hà Thụ thống khổ ngưỡng cổ, phát ra tiếng la to khàn khàn, khóc hô: “A — A — Buông ra — Đau — Khó chịu quá!” Từng dây thần kinh run rẩy, toàn thân hỗn loạn đau đớn, từng tắc da thịt bị tổn thương đều không chú ý tới, máu chảy sẽ tự động khép lại, vết thương bị đánh sẽ tê đi, tuyệt đối không giống như lúc ấy, toàn bộ thần kinh trung ương bị khống chế, mỗi tắc trên thân thể đều tràn ngập hi vọng ái ố, lo âu, lúc nóng lúc lạnh, mỗi cảm giác nóng rực giống như bị một cây đao băm ngàn nhát trong xương cốt, mỗi loại giác quan giống như bị cây búa dùng sức đập vào.

Hà Thụ khóc, hô to, dùng sức muốn thoát khỏi trời buộc, thân thể chỉ còn xương cốt bị ghim chặt, xương gò má của hắn vàng như nền, mồ hôi như mưa rơi, sắc mặt trắng một mảnh, cùng với nước mắt rơi xuống, nước mắt rơi xuống cùng mồ hôi chảy ra đầy ghê tởm, nôn mửa, Hà Thụ khàn khàn kêu, hô to, quần áo rất nhanh bị thấm ướt đầm, tóc cũng trở nên ướt sũng, trên mặt gầy yếu trắng bệch, tất cả toàn là nước, đầu tiên là mồ hôi trên trán, lại đến nước mắt chảy xuống mũi, cuối cùng cái gì cũng không rõ ràng, Hà Thụ giấy dựa như người mất nước, tới sau đó lời cầu xin gì cũng nói không nên lời, chính là từ trong cổ họng đứt quãng phát ra “A — A —”, thỉnh thoảng còn có tiếng hút khí.

“Tô Mạch...” Hà Thụ không biết vùng vẫy đã bao lâu, có lẽ là hơn mười phút, nhưng giờ khắc này hắn căn bản không biết mình đã nhịn bao lâu, có khi nói trời chuyển bốn mùa hắn cũng sẽ tin, nói thoáng qua hắn cũng sẽ tin, bởi vì cảm giác của hắn lúc này chỉ là thần kinh toàn thân thể run rẩy, khó chịu, rất đau, rất khó chịu. Âm thanh khàn khàn không rõ ràng của Hà Thụ vẫn gắt gao bám lấy Tô Mạch nói: “Van cầu anh, buông.... Anh bảo tôi làm cái gì cũng được, muốn tôi chúc phúc anh thế nào cũng được — buông, tôi thề, tôi thật sự — thề — thề, tôi thật sự, lần này tôi tuyệt đối sẽ không quấy rối anh — van cầu anh, anh

muốn tôi làm gì cũng được, làm gì cũng được mà — Ô, van cầu anh, van cầu anh.”

Tô Mạch giống như không nghe thấy, chỉ là mạnh mẽ áp lại, y đem mặt chôn ở trong chăn, chỉ có run rẩy, các đốt ngón tay trắng bệch, bại lộ ra tâm trạng lúc này của y. Hà Thụ ở phía dưới y, bất an nôn nóng xoay đầu, lớp da ngoài bị dây thừng cứa vào đổ máu, Hà Thụ cầu ra sao, cầu thế nào, Tô Mạch cũng không nghe, chính là cúi đầu hung hăng chôn trong chăn, áp hấn, cắn răng, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không nghe. Hà Thụ cầu rất lâu, đột nhiên hét lên vài tiếng, không không chế được bắt đầu lớn tiếng mắng, khàn khàn rống giận: “Anh là đồ vương bát đản! Anh hỗn đản!! Anh trước kia chính là như vậy — Anh không phải đồ vật này nọ — Trước kia chính tôi còn chưa đủ sao... Trước kia đùa giỡn tôi còn chưa đủ lắm sao — Anh cảm thấy tôi còn chưa đủ buồn cười phải không! Đều là anh! Đều do anh!! Anh lấy cái gì! Anh lấy cái gì!! Anh buông — Có nghe thấy không — Anh không phải gì đó — tôi sợ dĩ biến thành như vậy nguyên nhân đều do anh — Hỗn đản! Hỗn đản!!!”

Hà Thụ tức giận mắng, nghiêng răng nghiêng lợi mắng. Tô Mạch quỳ gối trước giường, dùng sức nửa người trên áp hấn, liều mạng khống chế, toàn thân hơi hơi run rẩy, Tô Mạch hung hăng cắn môi của mình, cái gì cũng không nói, tâm đau thế nào cũng không nói. Chết cũng không buông, người khác mắng sao cũng không buông.

May mà Hà Thụ vốn không phải là người thích mắng chửi người khác, hấn điên đến mất đi lý trí cũng chỉ lặp lại mấy câu, sau đến Hà Thụ ngay cả khí lực mắng chửi người đều không còn, chỉ có thể cố gắng hút khí, ở trong không gian chật hẹp, khóc, giãy dụa, chẳng sợ kiệt sức. Hà Thụ một bên hút khí một bên nhỏ giọng khóc, nói: “Tô Mạch, Tô Mạch, tôi đau —“

Tô Mạch cắn răng, cái gì cũng không nói. Hai người cứ như thế qua nửa canh giờ, Hà Thụ bắt đầu không giãy dụa, Tô Mạch vẫn cố gắng đè lại, Hà Thụ cũng không hề từ chối, sau đó liền nói với Tô Mạch: “Tô Mạch... Thực xin lỗi, tôi vừa rồi không phải cố ý, hiện tại tốt rồi...”

Tô Mạch phun ra một ngụm khí đục, như là được ân xá ngẩng đầu lên, trên mặt là mệt mỏi cùng một ít thứ gì đó, có lẽ y nói rất giỏi, ở lúc đối mặt với chuyện này, chung quy vẫn có chút miễn cưỡng, có lẽ mỗi người, mặt đối với người thân thiết của mình, thấy một màn như vậy, đều có chút miễn cưỡng. Sắc mặt Tô Mạch tựa hồ có chút vui mừng, y nói: “Sao... Chịu qua rồi sao?”

Hà Thụ nhẹ gật đầu nói: “Hiện tại tốt hơn rồi... Thực xin lỗi... Vừa rồi thật sự rất khó chịu, cho nên mới nói như vậy, anh bỏ qua cho.” Hà Thụ thậm chí miễn cưỡng tươi cười, nhìn qua trắng bệch một mảnh.

Tô Mạch mặt mày bắt đầu có sức sống, nói liên tục vài câu, không có việc gì, không có việc gì, rồi mới cẩn thận xem kỹ từng chút một vết ứ ngán trên tay Hà Thụ, giật mình nói: “Cậu chờ một chút, tôi lập tức giúp cậu cởi ra.”

Hà Thụ cúi đầu, nhỏ giọng đáp ứng, Tô Mạch vội vàng dùng dao nhỏ đem từng sợi dây thừng đang buộc chặt cắt ra, không đợi Tô Mạch cởi bỏ trói buộc xong Hà Thụ lộ ra một cái mỉm cười, y đột nhiên phát hiện trên khuôn mặt khiếp nhược cùng tươi cười của Hà Thụ đồng thời biến mất vô tung vô tích, người kia giống như động vật hoang dã từ trên giường chạy trốn nhảy xuống, vài bước mở khóa, đi vào phòng khách, tay cầm lấy bọc giấy trên bàn, một tay sờ soạng tìm cái bật lửa.

Tô Mạch lúc này mới hiểu mình bị lừa, y nổi giận gầm lên một tiếng, tiến lên, hai người quay thành một đồng đánh nhau, lúc đang đánh nhau Tô Mạch nếu còn có thể tự hỏi nhất định sẽ nhớ tới câu tục ngữ chó cùng rứt giậu, con thỏ cắn người, nguyên nhân vì giờ khắc này, khuôn mặt Hà Thụ vẫn vẹo cùng y đánh nhau, cú đánh của y suýt nữa nhường nhện cầm không xong. Người kia rõ ràng chỉ còn xương cốt, khí lực lại giống như chó điên không biết từ nơi nào mà tới, cắn răng phản kháng, hai người giống như có thù không đội trời chung mà đánh, Hà Thụ mắt thấy bọc giấy kia bị Tô Mạch đoạt đi, lý trí hoàn toàn biến mất, một hơi hung hăng cắn trên đầu vai Tô Mạch, chốc lát vết cắn có thể thấy được máu tươi chảy ra, suýt nữa cắn rớt miếng thịt.

Tô Mạch chịu đau, cắn môi cổ họng không phát ra tiếng nào, trên môi xuất hiện vết máu, y một tiếng cũng không nói, rồi mới dùng sức đẩy, rút cuộc đem Hà Thụ đang mạnh mẽ dùng sức cắn đẩy ra, lúc này mới cướp được bọc giấy, đang muốn đem vật kia ném ra ngoài cửa sổ, Hà Thụ giống như phát điên từ trên mặt đất đứng lên, thuận tay cầm lấy bình sứ trên bàn trà, bộ mặt dữ tợn, hướng đầu Tô Mạch đập lên, thời điểm đập lên, hắn nhìn thấy trong mắt Tô Mạch đều là khiếp sợ không tin nổi, sau đó biến thành một loại cảm giác không nói rõ. Rồi Hà Thụ nhìn thấy Tô Mạch, Tô Mạch chưa bao giờ chấp nhận việc yếu đuối, trong một khắc kia lại khóc.

Hà Thụ sững sờ, rồi mới gắng gượng thu hồi lực, lui về sau mấy bước, bị ảnh hưởng mà té trên mặt đất.

Nhìn nước mắt trên mặt người nọ im lặng chảy xuống, Hà Thụ ngây ngốc nghĩ lúc người kia khóc cũng kiêu ngạo như vậy, vô thanh vô tức. Y khóc, y khóc, Hà Thụ nghĩ, đột nhiên cảm thấy lòng đau đến triệt để, lý trí một lần nữa trở lại, Hà Thụ thì thầm muốn nói gì gì đó, Tô Mạch lại đột nhiên đem bọc giấy ném tới trước mặt Hà Thụ, Tô Mạch nói: “Cậu đi.”

Hà Thụ vội vàng cẩn thận đem bọc giấy nhặt lên, vẻ mặt không ức chế được vui sướng, cẩn thận lấy, nâng lên, đặt ở mũi người hương vị ấy, một chút cũng không biết Tô Mạch nói gì. Hiểu Tô Mạch đẩy hắn, hung hăng đẩy hắn ra ngoài cửa, Hà Thụ không biết rõ vì sao lúc này lại phát ra một tiếng chói tai đầy bi thương, rồi mới hướng ngược lại trong phòng. Tô Mạch nước mắt cũng không lau, chính là cắn răng nói: “Cậu đi, cậu đi!” Hà Thụ oa oa thét chói tai, sợ hãi toàn lực giãy dụa, thẳng đến sau khi hắn thấy rõ ràng biểu tình của Tô Mạch, mới sững sờ ở đó, bị Tô Mạch đẩy ra ngoài, đóng cửa lại.

“A ————— A ————— A —————” Hà Thụ phát ra tiếng thét chói tai, miệng mở lớn, thử gõ cửa. Hắn la to: “Tô Mạch, Tô Mạch — A — Mở cửa mở cửa —————”

Hắn gõ hồi lâu, thẳng đến khi lý trí hoàn toàn biến mất, trong óc đau nhức, hắn mới nằm vật xuống sàn nhà lạnh như băng, bọc giấy lúc Hà Thụ bị Tô Mạch đẩy ra ngoài cửa, tùy ý bị vứt bỏ trên mặt đất, giờ phút này bột phấn màu trắng bay trên thang lầu, Hà Thụ không có bật lửa, đầu đau như vậy, đau đến làm cho hắn còng người, khom thắt lưng, quỳ gối trên cầu thang, đầu lảo đảo, liếm từng chút từng chút. Thẳng đến khi đầu không còn đau đớn, tâm lại trở nên đau, đau đến không chịu nổi.

Rồi sau đó, Hà Thụ nhắm mắt lại, tay run rẩy đứng thẳng người, kết quả lung lay một cái lại ngã xuống. Hà Thụ cứ như vậy bò lại trước nhà, đánh trên cửa sắt lạnh như băng, hai tay đều dán lên.

Hà Thụ không dám gõ cửa, hắn chỉ dám vô thanh vô tức thiếp đi, rồi mới nhỏ giọng, đối diện với bên trong cánh cửa hô to: “Tô Mạch — Tô Mạch — Mở cửa mở cửa.” Nhỏ giọng hô hồi lâu, câu nói đơn giản chỉ có hai chữ, gió lạnh ở trên cầu thang trống trải xuyên qua, Hà Thụ quỳ trên mặt đất đối diện với cánh cửa

kia dùng có la to thế nào Tô Mạch cũng không thể nghe thấy.

Tô Mạch vì hấn mà khóc.

Hà Thụ biết, người kia giờ phút này đang ở bên cánh cửa, không tiếng động rơi lệ.

42. Chương 40

Hà Thụ đã quên mình làm sao rời khỏi tiểu khu kia, gió thổi qua, cả người liền phát run, cả người vừa dính vừa ẩm ướt, thời điểm ngồi ở bên đường, từ nam chí bắc, ngựa xe như nước (1), mơ hồ nhìn thấy ánh mắt của người qua đường, có xem thường có không thềm chú ý tới có đồng tình, hấn biết bộ dáng hấn lúc này rất sa sút, khó tránh không khỏi làm người ta nghĩ đến người này xui rủi vô công rồi nghề, khó tránh làm cho người ta nghĩ đến người đến đường cùng, một.. không... chú ý tới loại nghèo túng này sẽ nhảy lầu, Hà Thụ dùng khuỷu tay hơi sạch của mình chà mặt, rồi mới chậm rãi bắt đầu đi mép đường cái, gió thổi qua lạnh đến thấu xương.

Hấn nhớ tới khởi đầu từng đọc trong một quyển sách: “Gió lạnh như đao, mặt đất như cái thớt gỗ, bá tánh là thịt bò, ngàn dặm tuyết bay, đem trời cao làm hỏa lò, hòa tan vạn vật thành bạc trắng.” Hấn chỉ nghĩ rằng gió mùa đông rất lạnh, hiện giờ bất quá chỉ là cuối thu, không ngờ có thể lạnh thấu xương đến vậy. Trong chớp mắt, thu đi qua người đã già, cổ nhân nay còn đâu.

Những năm trước kia, hấn có thể dùng tưởng tượng của mình dùng một quyển sách để gây dựng thêm sự dũng cảm cho mình, mặc dù không điên cuồng lêu lổng mà thành thật sống: Bao nhiêu năm trước kia, hấn có thể là một người nhàn nhin ở trong công ty, mặc dù thật sự không hòa thuận nhưng vẫn bình an vô sự. Đã qua bao lâu rồi, hấn còn không cẩn thận dùng cái chổi quét rác làm vỡ nát một cái chén, ở trong gió lạnh buổi tối quỳ cả buổi, rồi buổi sáng thụ sủng nhược kinh uống một chén canh nóng.

Hấn nhớ tới nhóm người thi sĩ thường thích nói: Thời gian phóng túng trôi đi. Cỏ cây vô tình, không nhin được cảnh xuân tươi đẹp tung bay, thoáng cái, bốn mùa thay đổi, hấn đột nhiên hy vọng có thể quay về nhưng lúc này chỉ còn đơn độc tịch mịch, tuy rằng không có người yêu mến, nhưng hấn có thể dùng sự yêu mến đến đáng thương này, tất cả dùng để yêu quý bản thân.

Con gái như minh châu, chỉ để mình đặt trên lòng bàn tay mà nâng niu, người khác mới có thể quý trọng hương hoa của nàng. Hà Thụ nghĩ tới mình, hấn đem mình đặt dưới lòng bàn chân rồi đạp lên, rồi lại nhặt lên, quỳ cầu người khác nhặt lấy. Rất buồn cười đúng không? Nhưng hấn đã quen với cái loại ti tiện như vậy, không có cốt khí mà dám cùng Tô Mạch ở chung. Hấn chợt nghĩ, có lẽ có người cũng sẽ quý trọng người quỳ xuống cầu xin mình đi — hấn vốn tưởng rằng đây là ảo tưởng, ảo tưởng khiến cho mình hy vọng.

Tô Mạch vì hấn mà khóc. Hấn nghĩ Tô Mạch đại khái rất hận hấn đi. Hấn nhớ tới Lỗ Tấn từng nói: buồn khổ vì bất hạnh, tức giận vì không thể tranh giành. Chỉ hận rèn sắt không thành thép, bần lũy không thể được tường. Loại hận này của Tô Mạch làm cho hấn từ tận trong xương cốt đều là xấu hổ, hấn dù sao cũng không thể giống A Đầu mặt dày nói vui quên cả trời đất, da mặt hấn so với người khác còn mỏng hơn, hấn đột nhiên cảm thấy rất hối hận — loại hỗn loạn này từ trong lồng ngực lan tràn ra làm cho hối hận

càng thêm tràn đầy.

Vào giờ khắc này, hắn đột nhiên cảm thấy cổ nhân nói những câu thật có lý. Cổ nhân nói, sớm biết như thế, lúc trước làm để làm gì. Cổ nhân cũng từng nói: Quay đầu là bờ. Nhưng hắn lúc này nhìn thấy chỉ là biển khổ không giới hạn, bờ ở nơi nào? Biển khổ vô biên còn có thuyền, buồn cười thay hắn ngay lúc này cả thuyền cũng không có. Không có đường lên trường, xuống đất không có cửa, tự cứu không được, thế là ba hồn khác nhau mà bầy phách lại không đủ, giống như một cái xác không hồn. Rất vô dụng, đúng không? Hắn không thể giống Thích Mộ Thương buông tha hoàn toàn, cũng không có dũng khí can đảm nói không với Tô Mạch. Hà Thụ đi không mục đích tiến về phía trước, một bên ôm ngực mặt nhăn mày nhíu, hắn nhớ tới bức tranh của Thích Mộ Thương, cảnh vật bốn phía đều sinh tồn, hắn vươn tay, nhẹ nhàng hô to với không khí: “Cứu cứu tôi — cứu tôi —“

Bước đi bị lệch, tựa hồ là vừa đá trúng một hòn đá, thế là cả người ngã xuống, bụi dính đầy mặt. Hà Thụ muốn an ủi mình vài câu, nói Khổng Tử còn có biểu hiện như chó chết chủ, nhưng chung quy nói không nên lời, liền như vậy nằm sấp một hồi lâu, lại chậm rãi đứng lên, phát hiện mình bất tri bất giác đi tới phòng trọ trước kia từng ở.

Hắn sưng sốt một hồi, thời điểm đang muốn trở về, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi đứng ở trước cầu thang đi lên phòng trọ, cùng bảo vệ nhỏ giọng, ăn nói khép nép hỏi: “Nó thật sự không trở về đây sao?” Hà Thụ sưng sốt, rồi mới nhìn cả người dính đầy bụi đất của mình, không cần nhìn cũng biết mặt mình như thế nào, nội tâm trong chốc lát vỡ nát, hắn nghĩ bản thân vĩnh viễn có thể chậm chạp thế nhưng trái đột nhiên kịch liệt đập, chạy như điên bỏ mặc mọi thứ.

Người đàn bà kia là mẹ hắn.

Người mẹ lấy chổi đuổi đánh hắn, người mẹ dùng sức gõ đầu hắn, người mẹ mắng hắn không có tiền đồ không có cốt khí, vì hắn từ đầu thôn đến cuối thôn quỳ xin mọi người vay tiền. Người mẹ cả đời hy vọng hắn có thể làm nên tiền đồ. Trí nhớ giống như thủy triều ập tới, đem hắn từ trong đấy ra ngoài, hắn nhớ tới món ăn bình dân đường đỏ cùng đậu nành rang khô, hắn mới tới mẹ mình bé trà lạnh bằng cây xa tiền, xạ cúc, hắn nhớ tới những câu chuyện chính nghĩa, tóc mai đầy phong sương, tấm nệm đầy nước mưa, hắn nghĩ tới mẹ hắn đang nói.

Hắn không có tiền đồ a — Hà Thụ lần đầu tiên biết mình hoàn toàn sai như thế nào — cả ngày toàn tình yêu, cứ cho rằng bản thân đỉnh thiên lập địa không thẹn với trời đất, tự cho rằng cảnh ngày oanh oanh liệt liệt cảm động. Ở trong thành phố tự mình ủy khuất, hận không thể chết đi, lại quên rằng mẹ như thế nào mới có thể đưa mình vào thành phố học đại học —

Hắn nghĩ mình bất hạnh nhất, bất hạnh đến nỗi có thể thấy tháng sáu tuyết bay đầy trời, vui trong xương cốt một vở bi kịch, tình của hắn là thật, khổ của hắn là thật, nhưng hắn thật sự là người vứt đi?

Thì ra hắn tự cho tuyệt vọng cùng phóng túng của mình là đúng, bất quá chỉ là tự mình uống rượu độc gây tổn thương, vừa uống vừa vui vẻ chịu đựng. Hà Thụ đột nhiên hung hăng cắn cổ tay mình, vừa cắn vừa chạy, mới từ trong xương cốt phát ra một tiếng rên rỉ.

Gió đánh tới trên mặt, bộ dáng của mẹ bị để qua sau não. Từ khu nhỏ ấy chạy ra ngoài lâu như một thế

kỷ, từ bên ngoài chạy về chỉ cần vài chục phút, Hà Thụ mặc kệ ánh mắt nghi ngờ của bảo vệ căn rằng hướng vào bên trong, thời điểm vọt tới tầng cao nhất, khí lực không đủ, lập tức ngã vào trước cửa, mồ hôi từ trán tùy ý chảy xuống, Hà Thụ dùng sức gõ cửa, dùng sức đập, một bên đập một bên hô to: “Tô Mạch, mở cửa, mở cửa! Cầu anh — Tô Mạch —”

Thời điểm cánh cửa mở ra, kỳ thật cũng không lâu. Tô Mạch mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó, Hà Thụ tiến lên, khóc, ôm chân y, toàn bộ thân mình run rẩy không ngừng.

Nước mắt của hắn dính vào quần một mảnh lớn — rõ ràng nước mắt rỏ rỏ như vậy, tại sao lại liều mạng chảy, liều mạng chảy, nhìn người, trong lòng vẫn đau mà? Tay Tô Mạch, chậm rãi xoa đầu người kia, y không biết tại sao, đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý niệm.

Nhìn con mình như vậy, người mẹ nào lại không khổ sở, hắn sao có thể quên điều ấy.

Thương tổn người chân thành với mình, ai có đủ nhẫn tâm?

43. Chương 41

Hà Thụ ngày hôm ấy bị gây sức ép đến kiệt sức, sắc trời trở nên tối hắc mọi ánh đèn được giăng lên, sau khi ôm quần Tô Mạch, một bên dẫn dò mẹ mình quần áo màu gì như thế nào diện mạo ra sao đầu tóc kiểu gì một bên khóc, khóc xong liền thiếp đi, nửa đêm, Tô Mạch sợ mẹ Hà Thụ không tìm được nơi nghỉ chân, liền ôm Hà Thụ đặt lên giường, sau đó mở xe đi tìm khắp thành phố, thời điểm tìm được, tình huống cụ thể Hà Thụ không biết, ký ức của Tô Mạch lại còn mới mẽ, nhưng thủ đoạn ngoại giao của y luôn luôn bạo vì tiền mà trót lọt, mọi việc đều thuận lợi khéo léo. Nhưng đụng tới nữ nhân hơn năm mươi tuổi này, trước khi lên sân khấu liền khấn trương đến thất bại thảm hại, sau phải dùng một cỗ khí thế mạnh mẽ mà lên sân.

Y đem chiếc xe ưa thích ngừng ở ven đường, nhìn theo quý bà kia, dùng thư thể phong độ nhất đã luyện bao nhiêu năm của mình xuống xe, lộ ra hàm răng trắng đều, ở nửa đêm phát ra ánh sáng chói lòa, so với răng bạc còn nổi bật hơn, Tô Mạch hơi hơi cúi người, lộ ra tươi cười hòa ái dễ gần không ai sánh bằng, ôn nhu nói: “Dì... Người là mẹ của Hà Thụ đi.”

Người đàn bà kia dừng ở đây, nhìn y một cái. Tô Mạch liền khấn trương thiếu chút nữa quên nói thế nào, cuối cùng Tô Mạch lộ ra nụ cười chống đỡ nói: “Con là bằng hữu của Hà Thụ, cùng đơn vị của Hà Thụ, Hà Thụ cậu ấy đi công tác, ai — ngày mai mới có thể trở về, cậu ấy thường xuyên nhắc đi với con. Nay không, con hôm nay xong xuôi công việc — kết thúc — lưu lại, nay không ngờ nhìn thấy dì, dì sao đột nhiên tới nơi này, cũng không bắt chuyện, nếu không, con đã đưa người đi nhà khách đi?”

Người đàn bà kia liếc mắt nhìn Tô Mạch một cái, chưa nói cái gì, nửa ngày sau mới nói một câu: “Hà Thụ nó không có bạn bè gì.”

Tô Mạch im lặng một hồi, mới nói: “Ngài hẳn là nhớ rõ con đi, khoảng thời gian ngắn lúc trước, con không

phải thường xuyên gọi điện thoại đến hỏi lão gia ngài sao?”

Người đàn bà kia sững sốt một chút, suy nghĩ một hồi, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Nga, thì ra con chính là tiểu gia khỏa thường xuyên gọi điện thoại đến đi! Ta nhớ ra rồi, con khi đó thường xuyên hỏi tiểu Thụ nhà chúng ta có trở về chưa phải không?”

Tô Mạch nở nụ cười một chút, nói: Đúng vậy, Hà Thụ một khoảng thời gian trước được thưởng tiền, cả ngày theo chúng con nói ngài tốt đẹp thế nào. Sau đó bên bọn họ đi công tác, con đã nhiều ngày như thế không gặp cậu ấy, còn tưởng rằng cậu ấy về nhà thăm người. Hà Thụ trở về còn nhờ con tiếp đãi người.”

Thái độ của người đàn bà kia đối với Tô Mạch tốt lên rõ ràng, “Ta mới vừa rồi còn kỳ quái, không ngờ tiểu tử này lá gan nhỏ như vậy, thật đúng là bằng hữu kết giao, tính nó hơi vô dụng, nhưng chưa từng hại ai cả, ai đối tốt với nó nó đều nhớ trong lòng, cũng không dễ dàng quên đi. Con ngàn vạn lần nể mặt dì mà tha thứ cho nó một chút.”

Tô Mạch sững sốt một lát, rồi mới cúi đầu cười nói: “Đó là đương nhiên. Con đưa dì đi nhà khách gần đây, phí người cứ để cho con, đừng lo, con còn thiếu Hà Thụ một bữa cơm mà — chờ ngày mai cậu ấy trở về, con cùng cậu ấy đi đón dì.”

Tô Mạch hơi cúi người, đem người đàn bà tóc đầy hoa râu mời lên xe, rồi bản thân đi nửa vòng mở cửa xe, một bên khởi động xe, một bên nghĩ đến ngày mai còn phải đem Hà Thụ kéo ra, nghĩ đến kẻ đáng thương kia đang lui thành một ổ trên giường khóc đến mệt mỏi, đột nhiên phát hiện việc mình cần giải quyết còn rất nhiều, bản thân lại hơi mệt một chút.

Thời điểm khởi động xe, Tô Mạch đột nhiên nhớ tới người mẹ của mình chết vì tai nạn giao thông. Bà nếu như còn sống, có phải cũng sẽ đối với bằng hữu của mình cười nói: “Tiểu Mạch nhà chúng tôi miệng tuy có chút độc, nhưng trong lòng không xấu, cậu ngàn vạn lần khoan dung cho nó, coi như nể mặt dì.”

Nghĩ như vậy, đột nhiên cảm thấy ánh mắt có chút chua xót, thời điểm chuyển động, đêm đã khuya, sao đầy trời, con đường chung quanh như những hòn đá nhỏ. Xe cứ như vậy thông thả đi về phía trước, đầu mẹ Hà Thụ lệch đi, im lặng nhìn bên ngoài cửa sổ. Bóng đêm như nước, những ngọn đèn muôn nhà, có phải cứ im lặng như vậy lắng đọng trong lòng?

44. Chương 42

Tô Mạch ngày đó về đến nhà, sắc trời đã như mực, phóng khoáng tự nhiên, trên đỉnh đầu loáng thoáng có thể nhìn thấy vầng trăng mỏng lung, lại mơ hồ, biến mất sau tầng mây, tứ chi hần mệt mỏi giống như bị chặt đứt, cười thầm bản thân bây giờ đầy tật xấu, chưa già đã yếu, rất muốn giống như chi ung bay lên trời cao chí khí ngút trời, khoái chí bay lượn, bị vết thương nhiễm máu mà buồn thiu ảm đạm bàng hoàng một mình sầu não. Nhưng tất cả vẫn là lý luận suông, thiếu vài phần cảnh ý, thiếu vài phần khí khái.

Thế là Tô Mạch mệt mỏi, trên mặt đầy nét ảm đạm mệt mỏi, đi đến trước giường, do dự, cúi đầu, ở trên

mặt Hà Thụ nhẹ nhàng huých một chút, rồi mới miễn cưỡng tươi cười một cái, cố gắng đem tất cả yếu đuối giấu đi, nghiêng người nằm ở trên giường, cả người buồn ngủ lâm vào giấc mộng như vực sâu hắc ám.

Ngày hôm sau Hà Thụ trước khi tỉnh lại, mơ hồ đụng phải vật gì đó dưới giường, cái đầu kia hừ một tiếng, ánh mắt Hà Thụ liền mở to nhìn vật thể đang phát ra tiếng, nhìn một hồi, mở trừng hai mắt, lại nhìn một hồi, nhìn thấy đôi mắt đen mở to của Tô Mạch giống như đầm nước nhìn ánh mắt của mình, khóe miệng tựa hồ hiện ra ý cười.

“Ngu ngốc.” Tô Mạch vỗ một cái tát trên đầu Hà Thụ, “Đi rửa mặt, lấy lại tinh thần, đi đón mẹ cậu.”

Hà Thụ sửng sốt một chút, rồi mới mơ mơ màng màng đi về phía WC, đi được vài bước lại quay đầu lại nhìn một chút, nhìn Tô Mạch còn cười với hắn, đột nhiên trái tim cảm thấy có chút lo lắng, mỗi tế bào máu đều lưu thông, toàn thân ấm áp, chính là ánh mắt đột nhiên có chút xót.

Thế là Hà Thụ cố gắng đi thẳng một chút, làm cho mình có thói quen đi thẳng lưng, cứ như vậy đi đến WC rửa mặt, Tô Mạch còn hướng hắn cười một chút. Hà Thụ liệu hiểu được mình không phải đang trong mộng, trời sớm xuyên qua bức màn, Hà Thụ cố gắng ở dưới ánh mặt trời đón nhận nụ cười của Tô Mạch, có một chút không thấy rõ lắm. Mặc dù nhìn thấy khá rõ ràng, nhưng một cơn vô lực sớm đã bị Tô Mạch giấu đi, y lúc này không tiếng động nhìn Hà Thụ cười. Có lẽ y đến lúc này mới hiểu được, có vài người cần dùng gậy đánh, lại có người cần dùng roi bức, nhưng cũng chỉ có người, chỉ có thể lấy tươi cười đối đãi, đối với loại người nhát gan như thế, nên dùng tính tình mềm mại đối đãi.

Không ngừng cười, hoặc là an ủi, hoặc là cổ vũ.

Hà Thụ liền sửng sốt ở đó, rồi mới cẩn thận đi tới phòng bếp, nhỏ giọng nói: “Tôi đi chuẩn bị chút thức ăn.” Tô Mạch lúc này mới thu hồi khuôn mặt bảo trì đến cứng ngắt của mình, dùng một bàn tay che mặt, chắn ánh mặt trời. Rồi mới chậm rãi ngồi xuống giường, tự nói với mình còn rất nhiều chuyện phải bận.

Tô Mạch vì muốn cho dáng vẻ của Hà Thụ nhìn qua có chút thể diện, đã nghiên cứu tìm cách làm sao cho người gầy thế này béo lên, trước nghĩ tới để trong miệng bông gòn, rồi mới trang điểm, thậm chí còn phùng má giả làm người mập, sau cái gì cũng không làm, chỉ có thể nhìn Hà Thụ động thủ cố gắng chà xát làm cho mặt mình đỏ lên một chút. Trước khi ra cửa, Hà Thụ ngồi ở ghế trên, Tô Mạch đứng ở sau hắn giúp hắn nhổ vài cọng tóc bạc.

Hà Thụ sợ đau, nhưng chỉ có thể nhỏ giọng oán giận nói: “Mẹ của tôi trước kia có nói, đầu bạc không thể nhổ, nhổ một cái dài mười cái...”

Tô Mạch không phản ứng gì, lại nhổ một sợi tóc, xả xuống dưới, Hà Thụ nhỏ giọng đau hừ, bả vai đều run lên, thế là Tô Mạch đành phải thở dài, tìm kéo, kiên nhẫn cắt từng cọng xuống. Y không biết tại sao, nhìn Hà Thụ sớm có tóc bạc như thế, liền có vài câu thơ liền xuất hiện trước mắt, một hồi là “Cao đường mình kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết” (1), một hồi là “Túng sử tương phùng ưng bất thức, trần mẫn diện, tấn như sương” (2), sau đó, mỗi một câu thơ đều hóa thành một tiếng ai da.

Nhân sinh luôn có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, đợi đến khi gần hết cơn sóng dữ thì đã già, trông coi quan

tài một bếp đã tắt lửa xuân thu buồn. Một cũng phải nhin, chán cũng phải nhin, chỉ có nhẩn nhin mới có thể quẩn chuyện khác, chỉ có nhẩn mới có thể đem tới hy vọng.

Cắt xong đồng đầu bạc, cắt xong bàng hoàng, hứa hẹn không bỏ lời thề.

“Tốt lắm, đi thôi.” Tô Mạch nhẹ nhàng chường vào trên lưng Hà Thụ, mở cửa.

=====

(1): Cha mẹ soi gương buồn nhìn tóc bạc. Sáng còn xanh mượt, chiều tối đã thành trắng như tuyết. Trích trong bài thơ “Thương tiễn tửu” (Xin mời rượu) của Lý Bạch. Muốn xem thêm xin truy cập tại

(2): Đây là bài từ Ất mao chính nguyệt nhị thập nhật dạ kỳ mộng được Tô Đông Pha viết theo điệu Giang Thanh Từ để tưởng nhớ vọng thê. Muốn xem thêm xin truy cập tại đây

45. Chương 43

Ngày đó Hà Thụ nhìn thấy tình cảnh của lão mẹ, Tô Mạch có lẽ cả đời đều nhớ rõ, khi đối mặt trời chói lọi, một người đứng ở đầu phố, một người đứng ở đầu bên kia, không cử động, chính là nhìn đối phương mà sợ hãi cười. Tô Mạch không khỏi nhớ tới bên trong bá vương biệt cơ, hai người hát hí khúc cũng đứng bất động như thế này, trong ánh mắt là hàng vạn năm, một màn chuyện cũ chậm rãi chảy qua, thẳng đến bên kia mới hô to: “Bá Vương cùng Ngu Cơ nói chuyện sao có thể cách xa một dòng sông?” Rồi hai người mới lôi kéo túm lấy, đứng cạnh nhau.

Tô Mạch cũng như thế vừa túm vừa kéo, để Hà Thụ đứng trước mặt lão mẹ, mặt Hà Thụ tái nhợt từ từ xuất hiện điểm hồng, hấn không nhin được khăn trương, ngay cả xương cốt đều run rẩy, trong ánh mắt chậm rãi khoa trương chảy xuống một chút nước mắt, tràn đầy lông mi. Qua hơn nửa ngày, Tô Mạch mới nghe được Hà Thụ nhỏ giọng kêu một tiếng: “Mẹ...”

Trên trán người đàn bà kia tựa hồ có chút mồ hôi, bộ dáng có chút xa lạ, nhưng tiếng mẹ khiếp nhược thét lên bên tai bà, trong ánh mắt cũng là một mảnh ướt át, cuối cùng tiến tới vỗ lưng Hà Thụ, thuận tay vuốt xuống, bà nói một câu: “Hài tử ngoan, mẹ ở nhà, trong khoảng thời gian này, sợ sệt vô cùng, mẹ lo cho con sống không được tốt.”

Thân mình Hà Thụ lung lay một chút, Tô Mạch chạy nhanh tới đỡ hấn một phen, Hà Thụ đứng vững thân mình, cái mũi hồng hồng kêu một tiếng mẹ, lúc này không ai nói cái gì, chỉ là nhìn nhau, nhìn một hồi ánh mắt lại tự tránh đi, chỉ là dùng ánh mắt lặng lẽ lén nhìn. Tô Mạch đem qua thấy được, nữ nhân này kiên cường thế nào, lúc này đứng trước con mình lại gò bó khăn trương, ngay cả một sự sắc sảo cũng không thấy. Tô Mạch trong lòng mềm nhũn, miễn cưỡng tươi cười, cố gắng là hạ nhiệt không khí, cuối cùng vươn tay, tay trái kéo tay Hà Thụ, tay phải kéo tay bà, đem hai bàn tay hợp làm một chỗ, rồi mới buông ra.

Biểu tình của hai mẹ con này đều là một mực khấn trương, giữ nguyên tư thế dặt tay nhau, Tô Mạch giả bộ không nhìn thấy sự xấu hổ kia, chỉ là đi phía trước dẫn hai người kia đi mua sắm, phía sau hai người đều giữ thói quen im lặng, từ biệt sáu năm, không cần đánh chửi, cũng không biết phải dùng cách nào ở chung, tay chỉ có thể nắm chặt cứng ngắc như thế, rất nhanh lòng bàn tay đều chảy mồ hôi. Hà Thụ thời điểm đi cúi thấp đầu, sờ từng từng vết chai trong lòng bàn tay bà, nhỏ giọng kêu một tiếng: “Mẹ, mấy năm nay, có khỏe không?”

Người đàn bà kia sững sốt một chút, rồi mới đem lòng bàn tay nắm chặt tay kia, vừa khấn trương vừa siết chặt, liên tục nói vài câu: “Tốt, tốt...”

Tô Mạch yên lặng nhìn, chỉ cười cười, ở phía trước dẫn đường.

Mọi người cùng tới con đường buôn bán, Tô Mạch âm thầm đánh giá ánh mắt mẹ Hà Thụ, nữ nhân kia liếc mắt nhìn quần áo trong tủ, liền chạy nhanh xông tới trong quán, kêu người bán hàng lấy ra xem. Bà xem quần áo, chủ yếu đều là loại quần áo dày, không nhiều lắm, lại càng không quý, Tô Mạch luôn cố gắng mặc cả, thẳng đến khi trong mắt người kia không có khác biệt, mới bỏ tiền thanh toán. Lúc trả tiền, trong mắt bà có chút ý tứ xấu hổ, Tô Mạch liền nháy mắt với Hà Thụ, thẳng đến chung quanh điện báo ầm ầm, Hà Thụ rốt cuộc mới thông suốt, nói với mẹ mình một câu: “Mẹ, anh ấy trả trước, đừng lo lắng, trở về con sẽ trả lại, chúng con vốn là thế này.”

Người đàn bà kia lúc này mới yên tâm.

Tới giờ dùng cơm trưa, ba người đi đến nơi ăn uống, nhưng nơi này lớn, sạch sẽ hiếm thấy, đặc biệt là phòng nhỏ tách biệt, hướng nơi kia ngồi xuống, điều hòa thổi tới, duỗi thẳng tay chân, ngồi thực thoải mái. Miệng Tô Mạch cơ hồ chưa dùng, y chưa bao giờ là một người nói nhiều thế này, nhưng lúc này cố gắng cứng rắn nói, vừa nói vừa cười, cố gắng đón nhận mỗi câu nói của người kia, sau cảm thấy da mặt đều rút gân, mới dễ dàng đàm phán tiến vào bữa tiệc, trừ phi là danh sách gì triệu phú hơn ngàn vạn, còn không y chưa bao giờ cố gắng lấy lòng như vậy. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cảm kích của Hà Thụ, lại cảm thấy không vất vả gì.

Y chỉ cảm thấy đau lòng, tươi cười lấy lòng hèn mọn như vậy. Thế là trộm dưới bàn ăn nắm tay Hà Thụ, nắm thật chặt. Tay kia theo lẽ thường gấp một ít rau quả tía hình hoa bỏ vào chén của hai người kia, miệng còn nói một hai câu: “Dì, chúng ta nói đến đâu?”

Hà Thụ cảm thấy được phía sau, tim đập vô cùng lợi hại.

Sau khi dùng cơm được một nửa, khi đó mẹ Hà Thụ mới nói chuyện trong nhà với Hà Thụ, bà nói: “A Thụ, vài năm này trong nhà trôi qua rất tốt, con không cần lo lắng.”

Hà Thụ dạ một tiếng.

Bà còn nói: “Thiếu tiền đều được trả hết, hiện giờ không còn người nào tới cửa đòi tiền nữa, ngày trôi qua rất thư thả.”

Hà Thụ vẫn dạ. Tô Mạch cảm thấy có chút kỳ quái, sau phát hiện trong lòng bàn tay Hà Thụ đều là mồ hôi, lại thấy, trên mặt hấn toàn là mồ hôi, mặt trắng bệch một mảnh, môi gât gao cắn chặt, tay không ngừng run. Trong óc Tô Mạch oanh một tiếng, cơn nghiện của Hà Thụ lại tới.

Y nhớ rõ Hà Thụ từng nói, giữa trưa một lần, buổi tối một lần, Nhưng khuôn mặt y lúc này chỉ cố miễn cưỡng cười, nói chút chuyện, rồi mới nhẹ nhàng vỗ vai Hà Thụ, ý bảo hấn đi toilet rửa mặt.

Hà Thụ che miệng, cúi người một đường chạy thẳng ra khỏi phòng, Tô Mạch giả bộ không có chuyện gì đối mặt với ánh mắt của bà, đánh giá qua vài phút, Tô Mạch liền đứng lên, cười nói: “Dì, Hà Thụ không phải là mất trong WC đi, ngài cứ ăn trước, con đi nhìn cậu ấy.”

Nghe được nữ nhân a một tiếng, vội vàng chạy tới, vọt vào WC, để ở trước cửa tắm bằng “WC đang sửa chữa”, lúc này mới đi vào.

Lúc đi vào, nhìn thấy mặt Hà Thụ trắng bệch, không ngừng dùng nước lạnh rửa mặt, thân mình mềm nhũn, liền chạy nhanh tới ôm lấy. Hà Thụ giống như thấy được cứu tinh cầu y: “Tôi không được, cho tôi một tí, tôi không được rồi, một chút là được, bằng không tôi cái dạng này, không thể ra gặp bà.”

Tô Mạch hung tợn nói với hấn: “Cậu cầu tôi cứu cậu, cậu như vậy tôi sao có thể cứu cậu đây? Tôi cho cậu biết, mẹ cậu ở bên ngoài, cậu ngấm lại đi nếu mình là bà, cậu sao nhẫn tâm hút thứ này!”

Cả người Hà Thụ run lên, sắc mặt trắng bệch, chính là nhìn Tô Mạch nói: “Tô Mạch, tôi khó chịu, thật là khó chịu, cứu tôi, cứu tôi...”

Tô Mạch hung hăng hít vào một hơi, nghĩ muốn thời gian nhanh trôi qua, nữ nhân kia đang lo lắng, lập tức từ trong túi lấy bao đồ kia, đặt ở trong lòng bàn tay, Hà Thụ không dám đụng, chính là đáng thương nhìn Tô Mạch.

Tô Mạch một tay trống rỗng, một tay nắm bọc giấy, vẻ mặt nghiêm túc cùng Hà Thụ nói: “Này, nếu cậu chọn tay này, là bạch phiến, cậu có thể hút, muốn hút bao nhiêu tùy cậu, tôi mặc kệ.”

Tô Mạch giơ tay kia, nói: “Chọn cánh tay này, cậu một chút bạch phiến cũng không thể động tới, sau này cũng không được hút, ngoan ngoãn nghe lời của tôi, tuyệt đối nghe theo tôi mà làm, cậu chọn cái gì?”

Hà Thụ hiển nhiên có chút không hiểu được, hai cái điều kiện kia tựa hồ quá khác biệt, trách Tô Mạch không chịu nói lý. Hà Thụ mặt trắng bệch cố gắng tự hỏi, cuối cùng trong đầu hấn cuối cùng chậm rãi biến thành bao bột phần màu trắng, tay kia thì ở trong đầu hóa thành hai chữ thật to Tô Mạch. Giống như đèn chiếu phim chiếu qua từng khoảng khắc: trước mặt người kia, tất cả đều bị nghiền nát sụp đổ.

Tô Mạch nhìn vẻ mặt tự hỏi “to be or not to be” của Hà Thụ, mở trừng hai mắt, lại mở trừng hai mắt, rồi mới lắc lắc đi tới, chọn tay không có gì, chính là ướm sừng ôm lấy thắt lưng mình, chẳng sợ mồ hôi lạnh trên mặt chảy xống tí tách, ánh mắt ở dưới mồ hôi cố gắng mở, mở thật to, nhìn mình, nói: “Tôi chọn Tô Mạch.”

Tô Mạch sững sốt một chút, rồi mới vươn tay lấy áo lau mồ hôi cho hần, nở nụ cười với hần một chút, đem hần kéo ra ngoài, nói: “Mẹ cậu sẽ lo lắng, chúng ta đi ra ngoài đi.”

Hà Thụ lúc này không biết, bên trong bàn tay trống rỗng kia, thực ra đang nắm một thứ rất đặc biệt.

Tô Mạch từng quyết định không cho ai... Món đồ kia.

46. Chương 44

Biểu hiện ngày đó của Hà Thụ, có lẽ thật sự so với trước kia kiên cường một chút, mồ hôi chảy ra, nước mắt di chuyển trong hốc mắt, thân hình cúi xuống, tay còn run rẩy, nhưng môi gắt gao cắn chặt, một cậu gì cũng không nói, cố gắng theo bọn họ rời đi, thậm chí có thời điểm còn có thể đáp lại vài câu, tuy rằng không có nhận thức mà ngẫu nhiên trả lời, cũng coi như chống đỡ được.

Mẹ hần nhìn thành phố, vừa nhìn vừa bước đi, biết đứa con không có việc gì, lập tức về nhà, buổi chiều đem bà đưa lên xe lửa, thần trí Hà Thụ mơ màng không rõ, chỉ có thể cắn răng tay cố gắng hướng về nữ nhân cẩn thận vẫy tay một chút, bỗng nhiên nhớ tới đồng ký ức, bờ ruộng dọc ngang tung hoành, hoa nở, hạt nảy mầm, một bên hoa nở, một bên dải lúa trải dài.

Tô Mạch đứng ở phía sau Hà Thụ, đứng thẳng, rồi mới nhìn tới người đàn bà kia, sau khi bên tai nghe thấy tiếng bánh xe di chuyển, kéo vai Hà Thụ, đem đôi môi do cắn chặt mà vết máu loang lổ của kẻ đáng thương kia nâng lên, tay đón xe, yêu cầu trở về, đầu óc Hà Thụ lúc này đã không còn thanh tỉnh, thời gian rất lâu vẫn giữ nguyên thế vẫy tay kia, môi hé ra hợp lại hô to mẹ, Tô Mạch nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của người qua đường nhìn mình đang đỡ thất lưng Hà Thụ, đem Hà Thụ che chở gắt gao, rồi mới nhét vào xe, thời điểm lên xe, nhìn thấy bà vai mình bị thấm ướt một mảnh, không biết là nước mắt hay mồ hôi.

Tô Mạch vừa hướng lái xe nói nhanh địa chỉ, một bên nhỏ giọng nói với Hà Thụ: “Này, cậu làm tốt lắm, biểu hiện ngày hôm nay của cậu vô cùng tốt.”

Những lời này chậm rãi bay vào trong tai Hà Thụ, Hà Thụ chớp mắt hồi lâu, tựa hồ cuối cùng nghe thấy được, rồi hốc mắt vàng như nền cùng hai gò má suy yếu cố gắng tươi cười, dưới ánh mặt trời đột nhiên lộ ra, ngay cả tươi cười đều nổi bật lên sự đáng thương, mạng người hấp hối, chạm vào liền tan vỡ, phải ở dưới nhiệt độ bình thường cùng thường xuyên tưới nước cùng bốn phân nuôi dưỡng...

Cũng không biết phải nuôi bao lâu, mới có thể nhìn thấy hần mỗi ngày đều cười như vậy...

Về đến nhà, Hà Thụ nằm ở trên giường, cố gắng hô hấp, đồng tử đều mơ hồ, thân mình hay run rẩy một chút, sau thật sự mệt mỏi, liền nằm ở trên giường mê man một hồi, ánh mắt nửa khép, mũi thở ra khép vào, đại khái là đã lâu không gặp ánh mặt trời, làn da liền trắng như bệnh, gần như có thể thấy mạch máu xanh nhạt dưới làn da, Tô Mạch trông coi ở bên giường, lúc này thực vất vả nhắm mắt, ngủ khoảng nửa tiếng, nghe thấy bên tai có động tĩnh, rất nhanh giật mình tỉnh lại. Nhìn thấy Hà Thụ hơi nghiêng mình, gương mặt có chút vụn vẹo, mặt mày nhẵn gắt gao, trán không ngừng chảy mồ hôi, tóc đều ướt đẫm, dính

vào trên mặt, răng hằn cắn môi dưới, ánh mắt thống khổ mở to, một bàn tay dùng sức nhéo cánh tay còn lại, hung hăng nhéo, nhéo đến chảy máu, hầu kết hơi hơi run.

Tô Mạch khỏ sở trong lòng, đi lên túm lấy hai tay hắn, ôm chặt vào trong ngực, Hà Thụ trong lòng y giấy dựa rất nhỏ, sau lực càng lớn, Tô Mạch không dám buông tay, Hà Thụ ở trong ngực y giấy dựa vài cái, giấy không ra, cũng không có lực, chính là trong mắt chảy xuống nước mắt, từ khuôn mặt im lặng rơi xuống. Hà Thụ nghẹn ngào nói: “Tôi thật sự hỗn trưởng... Đối với anh thật khó chịu... Tô Mạch, tôi chịu không nổi, đau... Đau muốn chết... Tôi chịu không nổi.”

Tô Mạch lẳng lặng nghe, tựa hồ không phản ứng gì, tùy ý để mồ hôi của Hà Thụ chảy xuống người mình, sau đến khi Hà Thụ cúi đầu hô một tiếng, rồi mới há mồm cắn trên vai Tô Mạch, thân hình Tô Mạch cương một chút, rồi mới chậm rãi thả lỏng thân thể, ôm chặt chút, lại mặc hắn cắn, Hà Thụ gần như đau đến mơ hồ, không rõ mạnh nhẹ mà cắn xuống, rất nhanh liền đổ máu, nước mắt không ngừng nhỏ đi, đọng vào miệng vết thương, tất cả chất lỏng chảy vào cơ thể, ngày càng đau hơn, nếu tính đau đớn của cả hai, đều hợp làm một chỗ, đều phân không rõ đau thế nào, ai đau đớn, thẳng đến khi ôm áp lẫn nhau đều dính đầy mồ hôi lạnh, không hề ấm áp, lại không ai buông tay ra.

Không biết qua bao lâu, Hà Thụ nói lỏng mồm, răng dính đầy vết máu, ánh mắt đỏ lên, mặt đầy nước mắt, cũng không biết là đáng thương hay buồn cười, liền như vậy khắc thật sâu trong mắt Tô Mạch, Hà Thụ khóc ở trên giường lui về sau vài bước, nói: “Anh đổ máu, anh... Vẫn là dùng dây thừng đem tôi trói lại đi... Tôi không quản được mình.”

Tô Mạch như là không nghe thấy, quần áo trắng trên nửa bả vai đều nhuộm thành màu đỏ, biểu tình vẫn lẳng lặng, không sợ hãi không bùng nổ, y chậm rãi tươi cười, nói: “Sợ cái gì, cậu có thể chịu, tôi tại sao không được? Thật không có tiền đồ.” Cái tươi cười kia, Hà Thụ thật lâu trước kia đã gặp qua, không phải cái tươi cười đầy ấm áp, cũng không phải loại tự giễu.

Mà là nâng cao mày, độ cong đẹp đẽ, dùng khóe mắt nhìn mình cười, cười lộ ra răng nanh trắng đều dày đặc, cực kỳ kiêu ngạo, cực kỳ đẹp trai.

47. Chương 45

Nhìn nụ cười kia, Hà Thụ liền yên lặng cúi thấp đầu, chậm rãi nằm ngả xuống giường, đem mình cố gắng rụt lại, rụt một hồi, rõ ràng lấy chăn che mặt, lộ ra lỗ tai hồng thắm, nói: “Kể cho tôi nghe chút gì đi...”

Tô Mạch dừng một chút, nụ cười kia chậm rãi phai nhạt đi y hỏi một câu: “Cậu muốn nghe cái gì, chuyện về mối tình đầu của tôi, hay chuyện phần đầu cực khổ?”

Hà Thụ hiển nhiên bị nói trúng tiếng lòng, lấp bắp lộ mặt ra, do dự biện giải nói: “Không, tôi... Không phải...”

Tô Mạch vỗ nhẹ đập đầu của hắn, có chút hờ hững nói: “Chuyện đã qua tại sao phải nói tới, huống chi tôi

không nghĩ tới.”

Hà Thụ nga một tiếng, xấu hổ không biết phải làm sao, Tô Mạch tùy tay cầm lấy khăn lông ướt trên tủ đầu giường lau mặt Hà Thụ, dùng sức lau vài cái, rồi mới nhìn Hà Thụ chật vật chịu không nổi nói: “Mệt mỏi đi, hôm nay cố gắng ngủ một giấc, ngày mai đại khái sẽ càng khó chịu đi.”

Hà Thụ tiếp tục ứng thuận, đang chuẩn bị đem người dời qua một chút, muốn để chỗ cho Tô Mạch, đột nhiên phát hiện Tô Mạch không nằm xuống, lập tức sợ hãi nhìn Tô Mạch, theo bản năng túm lấy góc áo Tô Mạch hỏi: “Anh muốn đi đâu?”

Tô Mạch sững sốt một chút, mới cười nói: “Tôi đi tắm rửa một cái, cậu ngủ trước đi.” Hà Thụ lúc này mới yên lòng lại, chính mình cũng hiểu được bản thân rất buồn cười, lòng nghi ngờ vừa đi, buồn ngủ như thủy triều ập tới, không qua lâu sau liền mơ màng rơi vào trong mộng.

Tô Mạch đứng nhìn hẩn ngủ, mới mở cửa, ra phòng, lại nhẹ nhàng đóng cửa lại. Trong phòng khách, trên bàn trà, di động bị Tô Mạch tắt tiếng có mười ba cuộc điện thoại chưa nghe, Tô Mạch ngồi ở trên ghế sa lon, chậm rãi duỗi thẳng tứ chi, ý đồ đem thân mình mệt mỏi duỗi thẳng vứt ra sau đại não, rồi mới cầm lấy điện thoại, ấn dãy số một mực tìm mình.

“Này, Phùng Lạc...”

“Con mẹ nó, cậu đi đâu! Vài ngày liền không chịu đến công ty, rốt cuộc lo chuyện gì!” Bên kia điện thoại, Phùng Lạc mới vừa được nhận điện thoại bỗng to kêu lên.

“Xuyt, nhỏ giọng chút, có người đang ngủ.” Tô Mạch một bên nói như vậy, một bên nắm chặt máy, tận lực bình tĩnh hỏi: “Bên kia có việc gì?”

“Còn có thể có việc gì...” Tiếng Phùng Lạc rõ ràng dẫn theo một chút mệt mỏi, “Lúc đầu tôi còn thay cậu giấu diếm, nhưng công ty nơi nơi đều có cơ sở ngầm của bá phụ, có thể giấu diếm vài ngày, hôm nay ông gọi điện thoại tìm tôi, hỏi cậu có chuyện gì, tôi nói thân thể cậu không thoải mái... Ai, bằng hữu à, con mẹ nó cậu ngày mai phải đến cho tôi... Mẹ nó công ty một đồng chuyện còn chưa giải quyết đây! Bá phụ là người như thế nào cậu còn không biết?”

Tô Mạch nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Không được, tôi gần đây đi không được.”

“Cậu đang tìm chết sao?” Phùng Lạc giật mình hỏi một câu, “Chúng ta tận lực trong đại học... Khi đó đều phải tự cùng nhau cố gắng đón đầu, sau khi tốt nghiệp liền thành thật cố gắng dốc sức làm việc sao? Cậu không muốn ba cậu một cước đem cậu đá ra khỏi nhà đi... Cho dù mẹ nó cậu có là con cả đi chăng nữa, nhưng Tô gia chưa bao giờ ít người thừa kế gì đó...”

Tô Mạch cười nói: “Tôi đây càng không phải yên tâm mà rời đi sao?”

Đầu điện thoại bên kia vang lên tiếng giật mình của Phùng Lạc, cậu hít dài một hơi, không dám tin nói: “Cậu điên rồi đi... Cậu hẳn là điên rồi... Tôi con mẹ nó nghĩ đến cậu sớm qua cái tuổi bốc đồng, chuyện kia cậu còn chưa đủ điên sao? Cậu thực sự nghĩ mình sành ăn nhiều năm như vậy, có thể chịu khổ ăn thứ gì đó sao? Cậu chọc giận bá phụ, cho dù cậu nguyện ý làm công nhân, còn có ai dám nhận cậu? Cậu có thể đi công trường làm ATP sao? Cậu có thể đi làm ngư lang sao?... Cậu thanh tỉnh một chút cho tôi!”

Tô Mạch nhẹ nhàng nói: “Tôi khi đó liền, từng thêm tôi sẽ không tùy hứng nữa.” Còn chưa chờ tảng đá trong lòng Phùng Lạc rơi xuống, Tô Mạch liền bổ sung một câu: “Sở dĩ, hiện tại, tôi không có tùy hứng, còn là quyết định làm như vậy.”

Phùng Lạc thật lâu sau mới nói một câu, cậu nói: “Con mẹ nó cậu... Điên rồi đi, vì người này... sớm biết rằng một ly rượu của cậu dành cho hẳn có thể đổi lấy cảm tình, tôi con mẹ nó nên đem quán kia đổi thành siêu thị, cũng không thu vé vào cửa, đánh chết cũng không cho cậu...”

Tô Mạch nói: “Đã muộn rồi. Tôi đoạn thời gian kia... Thường suy nghĩ, nếu tôi tiếp tục làm vị trí này, phải tiếp tục chịu đủ loại trọng trách, vì đủ loại lợi ích mà suy nghĩ, tôi thực sự sẽ vĩnh viễn giống như ngày nào đó, ở trước mặt người khác mất đi tư cách bảo hộ hẳn. Vị trí Tô thị, đã không cần tôi, có rất nhiều người có thể ngồi, nhưng hẳn bằng lòng, chỉ có một mình tôi.” Tô Mạch nói, nhẹ nhàng cười, tiếp tục nói: “Hẳn là người ngu ngốc không thể làm cái gì, nâng đều nâng không nổi, ai cũng có thể khi dễ, đều có thể một cước giẫm lên... Ngốc như vậy, dốt nát như vậy, từ khi gặp tôi, liền luôn bị người khác xoay quanh đùa giỡn. Nếu không có tôi, hẳn sẽ ra sao? Trên thế giới này, tất cả mọi người đều có thể không có Tô Mạch, Tô Mạch có là cái gì, nhưng hẳn lại không thể không có tôi.”

Phùng Lạc ở bên kia không lên tiếng, Tô Mạch tiếp tục nói: “Cậu trước kia không phải nói tôi tự kỷ sao? Tôi sợ là mình thật có một chút — trong điện thoại của tên ngu ngốc kia cho tới bây giờ chỉ có một số điện thoại, chính là tôi. Hẳn không có tôi sẽ chết, cậu có biết tôi vốn ghét nhất là loại chuyện này, nhưng hiện tại — cảm thấy được, cũng không tệ lắm... Rất tốt. Hẳn có tôi là đủ rồi.”

Tô Mạch nói: “Tôi cùng chị cả đàm phán tốt lắm, nếu tôi chịu nhường vị trí này, chị ấy ở ngân hàng Thụy Sĩ sẽ cho tôi ba nghìn vạn. Đến lúc lấy tiền, đầu tư cổ phần, sẽ không đến nỗi lưu lạc ngoài đường ăn không khí... Nếu trống rỗng, trước kia tôi đặc biệt thích chơi súng, nói không chừng có thể đi mua chứng cứ gì, đưa tới trong cục cảnh sát... Ba của tôi đến lúc đó biết được khẳng định hối hận không giữ tôi... Bằng không Tô gia của ông ta đặc biệt có thể tung hoành trong hắc bạch lưỡng đạo.”

Phùng Lạc ở đầu kia điện thoại, im lặng hồi lâu, mới mắng một tiếng: “Phi, không có tiền đồ. Sau khi tự do nhớ mời tôi uống rượu, tôi cuối cùng nhớ rõ thời điểm chúng ta học đại học, nghĩ thế nào liền làm nấy, không cố kỵ gì, trời đất bao la lão tử là lớn nhất, cái loại tự do tự tại ấy hiện tại ngấm lại vẫn là... Máu vẫn còn nóng, người vẫn còn sống... Quên đi, không nói nữa. Cậu kêu tôi kiểm quyền sách về chế tạo thuốc độc trấn định gì đó tôi cũng đã kiểm xong rồi, ngày mai đưa đến cho cậu... Còn có, cậu nghĩ muốn đi tìm ba của mình, tôi đây cũng không dám thay cậu nói cái gì, bá phụ cũng coi như cố chấp, tẩy trắng nhiều năm như vậy.... Khí thế kia còn lại bao nhiêu...”

Tô Mạch ở đầu bên kia điện thoại cười nói: “Bộ sách chế độc cái gì, rõ ràng là tiểu thuyết võ hiệp... Tôi tốt lắm, thời điểm phát tác độc nghiệm tôi sẽ đọc cho hẳn nghe, nói không chừng sẽ có tác dụng khởi sắc gì đó, trước kia tôi nhớ rõ hẳn có một đồng to, đáng tiếc thời điểm đổi ký túc xá bị vương bát đản toàn bộ ném đi.”

Tô Mạch cho tới cuối cùng, hỏi một câu: “Như vậy, còn có việc gì sao, không có gì tôi cúp máy trước?”

Phùng Lạc do dự, ở bên kia điện thoại nói một câu: “Có rảnh thì gọi điện thoại cho Thủy Thủy, Thủy Thủy cô ấy gần đây luôn tìm cậu.”

48. Chương 46

Thời điểm ngày hôm sau Hà Thụ tỉnh lại, nhìn thấy là cảnh tượng như vậy, một đồng rương sách lớn đặt ở đây, Tô Mạch giống thật lâu trước kia, lấy ra một quyển sách, nghiêng người dựa vào đầu giường xem, Hà Thụ chớp mắt nửa ngày, mới xác định mình không nhìn lầm, sợ hãi hỏi một câu: “Anh cũng thích này sao?”

Tô Mạch không ngắt đầu, chỉ nói: “Tùy tiện nhìn thử... Muốn biết cậu vì sao thích luận điệu gì. Tóm lại vội mua tới theo yêu cầu của cậu, lúc đó nếu cậu quá đau đầu, cậu muốn nghe tôi đọc cho cậu nghe, để cậu dễ chịu khi muốn nghe cái chuyện lịch sử Tô Mạch làm giàu gì đó...”

Hà Thụ đầu tiên là đỏ mặt, rồi mới tranh cãi một tiếng: “Tôi chỉ là muốn biết anh trước kia...”

Tô Mạch cắt đứt hẳn, “Cậu phải biết chuyện tình yêu gì đó, tôi liền đi kêu họ Phùng kia đưa toàn bộ sách Quỳnh Dao tới đây.”

“Không phải, tôi...” Hà Thụ lắc lắc đầu, vẫn là chưa nói gì, cảm giác trong xương cốt mang theo chút thất vọng, mặc danh kỳ diệu, lắc lắc người từ trên giường đứng lên, Tô Mạch lúc này ngẩng lên nhìn hẳn một cái, nói một câu: “Lại đây.”

Hà Thụ hỏi cái gì, nhưng vẫn đi tới, mới vừa đi tới trước mặt Tô Mạch, đã bị Tô Mạch đè đầu xuống, miệng hôn một chút, Hà Thụ bị dọa nhảy về phía sau, Tô Mạch vỗ, rồi mới hôn sâu hơn, liếm khắp nơi, mới đưa tay ra, nói một câu: “Chạy nhanh lên, chúng ta đã lâu chưa làm.”

Mặt Hà Thụ đỏ hoàn toàn, vài giọt nước mắt xấu hổ ẩn trong đôi mắt dao động, run rẩy đi về phong tắm dùng nước lạnh rửa mặt, tim đập mạnh hơn nửa ngày mới khôi phục bình thường.

Hắn cảm thấy mình cần phải thỏa mãn.

Ngày kế tiếp trên thực tế cũng không tốt như tưởng tượng, bất kể là Hà Thụ hay Tô Mạch.

Thời điểm cai nghiện, vài ngày mở đầu, thống khổ mà Hà Thụ phải chịu cũng không phải do trời định mà yếu ớt, tương phản, thống khổ thật vất vả mới nhịn xuống được, ở ngày hôm sau dùng tốc độ gấp lại mà áp chế, gấp thêm vài lần, rồi tới ngày thứ ba, Tô Mạch lấy ống tiêm nhưng không cách nào kiểm thấy thuốc trấn định, lấy dây thừng trói cũng không được, rối loạn giãy dụa, loạn đánh loạn cắn người, tới cực điểm

thì lấy đầu đập vào tường, cuối cùng hai tay ôm đầu cuộn trên mặt đất, bị Tô Mạch túm lên liền đánh, quyền cước đều sử dụng, không theo trật tự nào, nắm tay không chú ý đến sức lực mà đánh liên tiếp, đánh vào trên người Tô Mạch đều vang lên âm thanh. Tô Mạch càng không dám đem mấy bao đồ này nọ để trên người, đều là giấu hoặc vứt đi, tới lúc Hà Thụ phát tác, chính mình vọt vào trong cánh cửa, giữa cửa khóa, hai người cứng rắn gây sức ép đánh nhau, thời điểm thanh tĩnh đều phải thoa thuốc đỏ cùng cồn cho nhau.

Hà Thụ thường xuyên khóc, thời điểm đánh Tô Mạch cũng khóc, bị Tô Mạch đánh cũng khóc, lúc thanh tĩnh cũng khóc, không tỉnh táo cũng khóc. Thậm chí lúc an tĩnh lại, hai người sau khi xoa thuốc ôm nhau ngủ, Hà Thụ vẫn ôm vai mình rơi lệ, Tô Mạch không biết bên trong đôi mắt có bao nhiêu nước, muốn cười hẳn vài câu càng không thể làm, đúng là vẫn còn đau lòng, vài ngày tiếp theo thể lực cạn kiệt, ngay cả khí lực cũng không có, tuy rằng bầm tím trên mặt không nghiêm trọng, mặt mày không tính là hốc hác. Chính là nơi nào trong nhà cũng bị phá hư, ngay cả nấu cơm cũng không dám, sợ bị người dọa, đành phải lần nào cũng phiền tới Phùng Lạc đưa đồ ăn đến, Phùng Lạc mỗi lần đến đều chăm chú sợ hãi nhìn Hà Thụ, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Chung quy cũng không biết nói cái gì.

Ở ngày thứ năm, Hà Thụ phát tác cực kỳ nghiêm trọng, có lẽ Tô Mạch nhớ tới ngày đó, đúng là vẫn còn sợ, khí lực Hà Thụ điên lên nhưng cũng không dại, nhưng Hà Thụ ngày đó giống như điên rồi, một bên khóc, vừa nói thực xin lỗi, một bên nhào tới cắn y, đánh y, lý trí hoàn toàn biến mất, phát rồ điên lên. Cụ thể quá trình Tô Mạch cũng không thể nhớ rõ ràng, chính là bị Hà Thụ cắn, liền bỏ ra, bị Hà Thụ đánh, liền đánh lại, bị Hà Thụ né dây thừng, liền lần nữa buộc lại, ép mạnh trở lại, tới tới lui lui, Hà Thụ khóc hô to: “Tô Mạch, tôi thật khó chịu... Tôi chịu không nổi... Tôi sắp chết... A, muốn chết. Giúp tôi, giúp giúp tôi.” Một bên hô to như vậy, một bên xông lên, cắn y, cào y, như kẻ điên.

Tô Mạch cắn răng, đứng thẳng, một câu oán giận cũng không có, lần này đến lần khác cắn răng đem Hà Thụ áp lại, ấn trở về, một câu... oán giận đều không có.

Cuối cùng y lấy ba sợi dây thừng đem Hà Thụ trói chặt kín, Hà Thụ vẫn như vậy, khóc nói: “Thực xin lỗi, Tô Mạch, cứu cứu tôi — lần này... Lần này thật sự không được, so với trước kia đau hơn... Tôi không được, rất đau đớn.”

Tô Mạch ngăn người một chút, hiển nhiên không nghĩ tới Hà Thụ lại giải thích, sau Hà Thụ nói: “Hà Thụ, cậu có nhớ tới thời điểm tôi vừa đem cậu tìm trở về.... Liền ở trong này, cậu nói, nếu tôi nguyện ý yêu cậu, cậu... Cái gì đều nguyện ý làm?”

Hà Thụ sưng sốt một chút, bộ dáng có chút ngơ ngẩn, khóc, nhẹ nhàng hô hấp. Tô Mạch nói: “Hiện tại tôi cho cậu biết tôi muốn cậu làm gì, cậu chỉ cần kiên cường một chút, nhẫn nại một chút, chỉ cần có thể như thế... Không phải quá khó, đúng không? Tôi đưa cho cậu điều kiện chỉ có một chút như thế... Cậu không phải nói cái gì đều nguyện ý làm sao?”

Hà Thụ lẳng lặng nghe, im lặng, rồi mới nhẹ nhàng lặp lại nói: “Tôi... Cái gì cũng nguyện ý làm.” Hà Thụ nói, mở trừng hai mắt, hai giọt nước mắt từ hốc mắt chảy ra, hẳn còn nói lại một lần: “Tôi cái gì đều nguyện ý làm... Chỉ cần anh...”

Sau ngày đó Hà Thụ vẫn không nói gì, hấn chính là khép chặt im lặng, nắm chặt nắm tay, không chút oán giận đau đớn gì nữa, im lặng khóc, móng tay cấu chặt vào da, mang theo một chút vết máu. Tô Mạch vẫn dựa vào trên đầu giường, như không có quan hệ gì với chuyện mới nói, trên tay cầm một quyển sách tiểu ngạo giang hồ, nắm đã đọc đến quyển thứ hai, có lẽ đọc xong bộ này, tất cả hy vọng, mọi mây mưa đều chuyển trời quang.

Hà Thụ không biết đã nghe bao lâu, đột nhiên nhẹ nhàng nói một câu, mặc dù có chút hữu khí vô lực, nhưng chữ gì đó đều nhấn rất rõ ràng, hấn nói: “Tô Mạch, anh có biết Quỷ Hoa bảo điển cùng Tịch Tà kiếm pháp khác nhau chỗ nào không?” Tô Mạch không nói gì, nhưng Hà Thụ đang nhắm mắt lại giờ phút này vẫn biết Tô Mạch đang nhìn hấn, có lẽ đang cười nhìn hấn, Hà Thụ nói: “Quỷ Hoa bảo điển mở đầu có hai câu ‘Muốn luyện thần công, rút dao tự cung’, Tịch Tà kiếm phổ mở đầu hai câu là ‘Vô lâm xưng hùng, huy kiếm tự cung’, cho nên mà... Tại sao Đông Phương Bất Bại lợi hại hơn so với Nhạc Bất Quần, là bởi vì Đông Phương Bất Bại tự cung dùng là đao, mà Nhạc Bất Quần dùng là kiếm...”

Nói như vậy, Hà Thụ mở mắt, nói: “Nếu không phải anh, tôi đều nhanh để quên bên trong sách mình tìm được gì, tôi nghĩ lần này dừng cảm hơn một ít, chính là xem nhiều hơn nữa, trừ nhảm chán gì đó... Cái gì cũng có thể đến... Nhưng, nhìn anh, tôi tựa hồ cảm thấy mình dừng cảm hơn một ít nữa... Tô Mạch.”

Tô Mạch hôn lên trán hấn, nói: “Cậu ngàn vạn lần đừng nói tình yêu sẽ khiến người ta dừng cảm hơn a, tôi sẽ bị buồn nôn mà chết.”

Hà Thụ cúi đầu cười nói: “Anh vừa rồi đáp ứng tôi rồi, anh mặc kệ cũng không được...”

49. Chương 47

Hà Thụ có đôi khi nghĩ tới, đến cuối cùng chuyện thống khổ nhất là gì. Có đôi khi sẽ cảm thấy tịch mịch cô độc, có đôi khi cảm thấy tuyệt vọng mê muội, có đôi khi cảm thấy ảm đạm sống tạm, sau phát hiện kỳ thật không có thống khổ gì là chịu không nổi.

Tôi nghiêm với hấn, bắt quá rất sớm trước kia đã bị vứt bỏ, hấn thường xuyên đếm ngón tay xem có đồ gì đó không bỏ xuống được, sau đến đêm tối đếm lui bắt quá chỉ có hai người kia, hấn rút cuộc hiểu được mình kỳ thật cũng không phải người cố chấp, tình của của hấn sở dĩ có thể toàn lực ứng phó bởi vì hai bàn tay trắng, tình yêu của hấn chết đi được sống lại chủ yếu do vận mệnh. Hấn dùng ba mươi năm mới tìm một người có thể, Tô Mạch có thể là của hấn, làm hấn một cây rơm rạ chìm đắm trong nước, sở dĩ muốn nắm, gắt gao nắm chặt, đau xót rơi lệ cũng vĩnh viễn không buông tay.

Tim của hấn vốn không lớn, chứa hai người, đã đầy, trách tình cảm đơn độc của hấn không chỗ nào dựa vào, mảnh lớn kéo căng tim chỗ trống, cho nên mới khát khao cùng cố chấp như vậy. Hấn đối với cảnh trong mơ đầy màu hồng kia khát khao rất lâu, vì thế thời điểm đánh bạc đều toàn lực ứng phó, ngay cả từ đầu tôn nghiêm đều đè ép, cuối cùng áp không thể áp, đành phải đem phần dành để yêu bản thân mình, đều dành cho tình yêu.

Hấn nhớ rõ có người từng nói qua: Có một thứ buông tha gọi là trưởng thành, có một thứ buông tha cho

buông tha gọi là bất đắc dĩ, không thể buông tha gọi là không biết, không thể không buông tha gọi là cố chấp. Hấn còn kịp phân rõ cái gì không thể, đã dùng hết tất cả đánh cược. Hấn lấy thứ mình am hiểu nhất là chờ đợi, sau giữa lúc đánh cược mới hiểu ra thứ mình không am hiểu nhất chính là chờ đợi.

Còn chưa đợi bao mùa xuân hoa nở, còn chưa đợi tới bao mùa thu quả lớn, hấn đã lìa nước, cửa ải khó khăn, đều làm người mất hướng đi, lạc đường đến nỗi cơ hồ vạn kiếp bất phục không có thuốc nào cứu được, rốt cuộc mới nhớ rõ quay đầu lại nhìn, vừa nhìn, mới biết được, năm tháng trước kia cách biển cách trời cao chót vót, muôn sông ngàn núi che không nổi chuyện cũ đang dần hiện rõ ra.

Vì thế quay đầu lại.

Nói không rõ ràng là giả bộ cố chấp, còn là một người không biết cố chấp.

Cuộc sống chờ đợi Hà Thụ không phải chỉ một mình, phân không rõ thống khổ gì, hấn thậm chí còn không biết thống khổ. Đây không phải là dửng dưng, hấn chính là cảm thấy đột nhiên đau đớn phiêu đến nơi rất xa, nơi nơi đều có chim vui vẻ hát ca. Nhánh toán loạn trên không trung, nhân gian trồng cây, xuân rồi đến thu, vừa vong triều vừa vong mộ. Hấn không cần hưng suy thay đổi, không cần chiều tối cổ kim.

Hấn vốn không thông minh, lúc này càng không cần thông minh, hấn không muốn Tô Mạch tới công ty, lại càng không nghĩ tới bầu trời nhân gian ai bằng lòng, ở quê hấn, nhiều thế hệ là nông dân, tay chân đều trồng ruộng, cả đời đều thành thực, ngồi ở trên bờ ruộng, nhìn vài cuốn sách, ánh mặt trời ảm áp từ trên chiếu xuống, trong lòng gieo chút gợn sóng, chuyện tình quốc sự dân sinh gì, thiên hạ thay đổi thế nào, đều xem như mây khói, gió nhẹ thổi qua, đáng bất động sừng sững.

Thời điểm Tô Mạch xem tài liệu trị độc, một bên phân tích biểu tình Hà Thụ hiện tại cả ngày vui tươi ngây ngô cười, biến thành Tô Mạch một bên cảm thấy bất khả tư nghị một bên mặc danh kỳ diệu, sau thường xuyên nghĩ: Sớm biết thế nên nói sớm một chút. Cuối cùng y khẳng định nói: “Vấn đề như vậy không lớn gì, chủ yếu là phòng ngừa lại hút.” Một bên nói như vậy, một bên tiến thêm một bước phá tiến tới học thuật tâm sinh lý, so với giáo tài MBA còn dễ bụng đọc lắm lắm.

Phùng Lạc vài ngày lại đến nhìn bọn họ một lần, cuối cùng đối với hành động cứu vớt của Tô Mạch đánh giá cao, khen ngợi Hà Thụ chống cự được ma bệnh, sau thấy Tô Mạch cười không được mang dép lê kéo người lại, Phùng Lạc mới thu hồi tươi cười, trộm hỏi Tô Mạch một câu: “Lại nói, tuy rằng gạo thóc là thổ sản thêm súng trường có thể đánh bại kẻ xâm lược Nhật Bản, nhưng các cậu lúc ấy sao không đi trung tâm cai nghiện a.”

Tô Mạch không nâng mi nói: “Nơi đó hỗn loạn, cậu ấy nhất gan, sẽ bị người khác dọa.”

Hà Thụ ánh mắt đỏ bừng, nghĩ muốn nói mình còn trong giai đoạn này còn có chút thật, nói mình vừa rần chắc vừa dửng dưng, kết quả bị Tô Mạch gõ một cái, ủy khuất lui thành một đoàn trong lòng Tô Mạch.

Phùng Lạc lúc ấy liền cười theo chân bọn họ nói, mình muốn lấy một nữ nhân nhất gan lại đáng thương như em bé đem về nhà, ôm vào trong ngực dùng sức yêu thương, ngày ấy mới trở thoải mái trở thành một nam nhi có khí khái nam tử.

Hà Thụ cũng ngượng ngừng cười, bất quá hấn cảm thấy Phùng Lạc cười rộ lên có chút kỳ quái.

Thời điểm rời đi Phùng Lạc trừng mắt với Tô Mạch, kéo Tô Mạch qua nhỏ giọng nói: “Cậu rốt cuộc định nói sao với bá phụ?” Tô Mạch nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Phùng Lạc nói: “Ông ấy gần đến công ty, chính là cậu giành chút thời gian, bá phụ muốn gặp cậu.”

Tô Mạch liền nga một tiếng, sau thấy Hà Thụ muốn tới đây nghe liền phát tay, bảo hấn đi vào trong phòng chờ.

Phùng Lạc nhìn Hà Thụ có chút do dự đi vào phòng, mới nói: “Cậu không tính nói cho cậu ấy biết sao?”

Tô Mạch nói: “Này chỉ làm cho cậu ấy lo lắng, không cần nói. Ba của tôi bảo tôi khi nào đến gặp ông?”

Phùng Lạc nói: “Mấy ngày này, tôi xem cậu ngày mai phải đi.”

Tô Mạch yên lặng thật lâu mới nói: “Tôi làm bằng hữu của cậu, cậu nhất định phải giúp tôi. Nếu ba của tôi giống lần trước đem tôi giam giữ, cậu nhất định phải giúp tôi che chở Hà Thụ.”

Phùng Lạc cười cười, không nói gì.

50. Chương 48

Hà Thụ ngày đó sau khi chạy về phòng, nội tâm đều giãy dụa, cuối cùng nhịn không được liền từ trong phòng ra bên ngoài rình coi, lại vừa lúc đụng vào Tô Mạch đứng ở trước cửa, ánh mắt hiểu rõ, không khỏi sợ lui về sau vài bước.

Tô Mạch hơi nâng lông mi nói: “Định làm gì a?”

Hà Thụ ảo não nói: “Không làm gì a.”

Tô Mạch hừ một tiếng, chậm rãi đi về phía trước, vươn tay niết lấy khuôn mặt bắt đầu có thịt của Hà Thụ, niết a niết a, cao thấp trái phải niết a, ngũ quan của Hà Thụ vì bị nắn mà đau, nhưng giận cũng không dám nói gì, cuối cùng Tô Mạch cũng buông tay, trên mặt đều bị đỏ lên một mảnh. Rồi Tô Mạch mới trên mặt Hà Thụ cắn một cái, thần nhiên lưu lại một dấu răng, làm cho mình khoái hoạt dưới sự thống khổ của người khác, Tô Mạch liền cười thoải mái.

Tô Mạch cuối cùng vẽ mặt đầy vừa lòng nói: “Không tồi không tồi, heo này phì thêm một chút là có thể

ăn.” Tô Mạch một bên nói như vậy, một bên huýt sáo đi tắm.

Hà Thụ đứng tại chỗ chậm rãi lý giải chỉ thị phê bình của cấp trên, đầu tiên là nghĩ: Em mới không phải là heo, rồi mới nghĩ: Em mới không phì nha, cuối cùng khuôn mặt đỏ bừng hiểu được, nghĩ thầm rằng: sớm có thể ăn.

Hà Thụ sau khi hiểu được, liền giãy dụa nhìn phòng tắm đang ào ào tiếng nước, đấu tranh một hồi liền đi đến đẩy cửa, sau thật sự ngượng ngùng, thế là cầm một cái khăn tắm ngoài ban công ôm vào trong ngực, rồi vẽ mặt mang biểu tình “Em không phải rình coi xàng bậy” đi vào toilet, nơi đó khí trời đầy hơi nước, hơi nước trên tường, cảnh trí tất cả đều là gạch men, Hà Thụ mặt đỏ tai hồng cách Tô Mạch một ô gạch men giải thích: “Em đến đưa khăn tắm...”

Tô Mạch ở bên kia thấp giọng uy hiếp: “Em rút cuộc đến để làm gì?”

Hà Thụ thế là ủy khuất thẳng thắn: “Em muốn nói... Em cũng đủ phì rồi.”

Tuy rằng căn cứ theo con người trên Trái Đất ao cũng sợ đạo lý phì như heo, nhưng tùy theo đời sống mà phát triển, giác ngộ heo nhỏ không thể phủ nhận ngày càng cao, Tô Mạch sau khi hiểu được nguyên nhân này, xúc động vỗ viên bồn tắm, vỗ phát ra tiếng vang ba ba, rồi mới nói: “Tốt lắm tốt lắm, lại đây đi...”

Nghe một câu như thế, mặt Hà Thụ ngày càng đỏ đi qua một chút, nghe thấy Tô Mạch không kiên nhẫn tiếp tục vỗ bồn tắm lớn, thế là tiếp tục di chuyển một chút, cuối cùng bị Tô Mạch nhấn nạt không được vươn bàn tay đem Hà Thụ kéo qua, Hà Thụ ngã ngồi ở trong bồn tắm lớn, nước ấm nháy mắt ướt đầm nửa người, Tô Mạch tùy ý đốt lên hormonr đàn ông, mập mờ không thể nghe tiếng cười, tóc ướt đầm dán trên cổ, nước chảy xuống cổ từng giọt trong suốt. Vòi sen bị người bỏ lại, trên mặt đất tùy ý xoay tròn, trần đầy hơi nước.

“Quần áo ướt...” Hà Thụ quần bách xoay nửa bên mặt, ngay cả bên tai đều một mảnh đỏ bừng. Tô Mạch không thềm để ý hừ một tiếng, há mồm ngậm lấy thùy tai Hà Thụ, cắn một hồi, chậm rãi liếm vào trong tai, khoe mắt Hà Thụ đỏ bừng, chỉ cảm thấy khí tức ấm nóng lướt qua lỗ tai, ở bên trong không ngừng bịn rịn, mỗi một đầu dây thần kinh đều bị ấm nóng tra tấn, câu dẫn làm tâm đều ngứa, hai tay luống cuống vòng qua Tô Mạch, trong cổ họng phát ra đơn âm thật nhỏ, miệng vô thức mở ra, hầu kết từng chút run rẩy.

Tô Mạch chậm rãi hôn lên cổ của hắn rồi đi xuống dưới, một bên mút một bên cắn, lưu lại vết đỏ đỏ xanh xanh, đen đen tím tím, thường là hung hăng cắn một cái, lại tinh tế hôn lên, ôm chặt thắt lưng Hà Thụ, làm cho người kia cúi đầu bất lực tựa vào trên tường bằng gạch men sứ lạnh như băng, rồi mới càng thêm làm càn, một bàn tay tiếp tục dùng sức làm càn, một bàn tay nhấc lên quần áo ướt đầm, thuận tiện kéo xuống xương sống, đầu chậm rãi hôn xuống, cuối cùng dùng sức xả đi áo ướt đầm, cúi đầu hôn một viên núm vú, cắn một hồi, rồi mới chậm rãi ngậm trong miệng, lôi kéo, dùng độ mạnh nhẹ, rồi mới ở lúc Hà Thụ run rẩy co rút, đột nhiên nhả ra, làm cho núm vú quay về chỗ cũ. Hà Thụ kêu một tiếng, thân mình chịu không được tình cảm mãnh liệt mà hướng về phía sau, ngậm mình trong nước ấm lúc này cũng cảm thấy lạnh lẽo, nước không ngừng tràn ra bồn tắm lớn vì động tác của hai người, cái tay cuối cùng cũng chạy đến phần đuôi gậy, chậm rãi hạ xuống, Hà Thụ cảm thấy tay kia dùng sức kéo, chính mình liền chặt vật ngã ngồi trên người Tô Mạch.

Tay Tô Mạch bắt đầu cởi quần Hà Thụ, ánh mắt Hà Thụ hồng lên chắn tay Tô Mạch, kết quả làn da tiếp xúc nháy mắt như điện giật mà rụt rè một chút, cuối cùng vô lực rũ ở trong nước nóng, một bàn tay của Tô Mạch ấn vào trong ngực Hà Thụ, một bên dùng sức kéo quần hần xuống, ném ra bên ngoài bồn tắm lớn, quần ướt sũng hút đầy nước, quảng trên mặt đáy, phát ra âm thanh trầm đục.

Hà Thụ lúc trước cùng Tô Mạch trong việc tình sự đều là trong đêm đen xoay người sang chỗ khác cùng nhau triển miên, hần có thể không nhìn qua thân thể Tô Mạch, càng thêm đem đầu mình chôn thật sâu vào trong gối, hưởng thụ khiêu khích, Tô Mạch mỗi một chỗ da thịt đều nóng bỏng, đụng vào như muốn thiêu đốt, Tô Mạch hôn thân thể mỗi nơi một chỗ, mỗi một chút giây dựa đều mang theo tiếng nước rơi xuống, trong phòng tắm kín không khe hở, hơi nước đem người xông đến mơ mơ hồ hồ, lại so ra kém hơn hơi thở bên tai của Tô Mạch. Hà Thụ nương theo bàn tay Tô Mạch vuốt ve mà không nhịn được run rẩy, mỗi một cái đụng chạm đều cúi đầu kêu rên.

Nước mắt không bị khống chế theo khóe mắt rơi xuống, Hà Thụ cảm giác tay Tô Mạch xuyên qua nước, đem hạ thể hai người sớm đứng thẳng cùng một chỗ chơi đùa, Hà Thụ cuối cùng chịu không được phát ra một tiếng khóc hô to, rồi mới liều mạng lắc đầu, hô to Tô Mạch, sau đó tê liệt ngã xuống trên người trần trụi của Tô Mạch. Khóe mắt Hà Thụ nhìn thấy trong nước xuất hiện vài tia chất đục màu trắng, ngược ngừng tốt cùng, nhắm mắt nhận tiếp nhận Tô Mạch tiến vào hậu đình trống trải, toàn thân run rẩy, cảm nhận phân thân Tô Mạch lấy nước ấm làm bôi trơn mà tiến quân thần tốc, nước ấm tiến vào trong cơ thể khiến bên trong vách tường xoắn chặt lại, một cổ liên tiếp không ngừng tiến vào, đau hay không đau sớm đã không phân biệt được, Hà Thụ chỉ biết thân thể này sớm không còn là của mình, phát ra vài tiếng đơn âm vụn vặt, tùy theo từng cái tiến vào của Tô Mạch mà run rẩy không ngừng. Chỉ cảm thấy luật động của Tô Mạch sau so với trước càng dùng sức hơn, chính hần lại ngồi khóa trên người Tô Mạch, cúi đầu hôn môi Tô Mạch, lập tức mất đi tinh lực, cảm thấy chung quanh đều kêu gào, thân mình nóng đến nhanh chết đi.

“Tô Mạch...” Trong tình cảm mãnh liệt, Hà Thụ thất thần kêu.

Tiếng Tô Mạch hơi có chút mất tiếng, một bàn tay đỡ thắt lưng Hà Thụ sắp tê liệt ngã xuống, một bên hỏi: “Kêu gì?”

Trong ánh mắt Hà Thụ, đồng tử có chút tan đi, nước mắt không ngừng chảy ra, khóe mắt đỏ bừng một mảnh. Hà Thụ liền như vậy nhìn Tô Mạch một hồi, lại nhỏ giọng kêu tên của y, cả người mơ mơ màng màng, hỏi hần cái gì cũng không trả lời, chỉ là thần trí không rõ nhìn, thần chí không rõ kêu.

Một loại choáng váng.

51. Chương 49

Hà Thụ nhớ rõ ngày đó bị Tô Mạch xách ra để trên giường, ánh mắt mình đều nước mắt không mở ra được, gắt gao ôm cái gối đầu muốn đi gặp Chu Công, lúc này Tô Mạch ở phía sau vỗ đầu hần, nói: “Anh muốn ra ngoài một thời gian ngắn...”

Hà Thụ lúc ấy mơ mơ màng màng hỏi: “Chuyện trong nhà? Chuyện của công ty?”

Tô Mạch nói: “Cũng coi như thế đi, anh đã nhờ Phùng Lạc tới nhìn em, trong nhà cái gì cũng có, mười ngày nửa tháng làm ỗ ở nhà cũng không lo gì, em không cần đi bậy, thành thành thật thật chờ anh trở lại, biết không?”

Hà Thụ nghi ngờ hỏi: “Anh muốn đi bao lâu a, rất lâu sao?”

Tô Mạch nói: “Không biết, có lẽ một hai ngày, đi ra ngoài một vòng sẽ trở lại, có lẽ là một hai tháng, anh đi ra ngoài một chuyến này, sau này cũng không đi nữa, sở dĩ muốn em thành thật ở nhà chờ anh, không cần mở cửa tùm lum, cũng đừng đi ra ngoài lâu...”

Hà Thụ nha một tiếng, muốn cố gắng mở to mắt hỏi chút gì đó, nhưng không đánh lại cơn buồn ngủ kéo dài, ở trên gối đầu nháy mắt vài cái, vẫn là đi ngủ.

Sắc trời dần dần tối, Hà Thụ cảm giác như mới ngủ đông, tỉnh lại ngoài cửa sổ trời đầy chấm nhỏ, hoàng hôn khép lại, hẩn đứng lên sửa sang lại quần áo, nhìn thấy phòng khách không có bật đèn, TV mở, tiếng vang xào xạt, ánh sáng xanh trên TV chiếu sáng một góc phòng, có một người ngồi ở trên ghế sa lon xem TV, im lặng nhìn, sàn gỗ có chút lạnh như băng, đi ở trên như đi trên băng lạnh.

“Tô Mạch?” Hà Thụ do dự hướng tới người kia, phòng khách quá mờ, tất cả đều mờ ảo không chân thật, hẩn chính là hoảng hốt cảm thấy màn này quá quen thuộc, hẩn cũng biết dùng tiếng TV này để xua tan đi tịch mịch.

“Thực xin lỗi, tôi không phải.” Người kia nhẹ giọng cười cười, xoay người lại, hiện ra khuôn mặt, là Phùng Lạc, dưới ánh sáng mỏng manh kia, gương mặt kia lại mang theo vài phần nhu hòa, Hà Thụ nhớ tới mình trước kia ngàn lần ghen tị với gương mặt xinh đẹp như Tô Mạch hoặc Phùng Lạc.

“A, thật có lỗi, Tô Mạch... Đâu rồi?” Hà Thụ nhỏ giọng hỏi.

“Cậu ấy đi rồi, không cùng cậu chào hỏi sao?” Phùng Lạc quay mặt đi xem TV, Hà Thụ do dự ngồi xuống sofa bên cạnh, trả lời: “Hình như... Hình như có nói, anh có biết anh ấy đi làm gì không?”

Phùng Lạc cười cười nói: “Vậy không cần biết.”

“Cái gì...” Hà Thụ cảm thấy thái độ Phùng Lạc có chút lạnh nhạt, không giống với bình thường. Trừ lần đầu tiên ở ngoài, mỗi lần gặp Phùng Lạc, đều là bộ dáng tùm tùm chọc cười, vô cùng xinh đẹp hân hoan. Nhưng dạo khi Hà Thụ xoay qua chỗ khác nhìn kỹ lại không phân rõ dấu vết, nghĩ mình ảo giác, lại thấy Phùng Lạc dường như thật sự không đáp lại, đành phải đứng lên, còn muốn chạy, nghĩ nghĩ, lại hỏi một câu: “Anh ăn gì chưa? Tôi hiện tại đi chuẩn bị chút thức ăn...”

Phùng Lạc nhìn nhìn Hà Thụ, cúi đầu nhìn đồng hồ, đột nhiên nở nụ cười, nói: “Cậu ấy mời tôi chiếu cố thay, tôi sao có thể bạc đãi cậu đây? Truyền ra thật không dễ nghe... Nếu không, coi như nể mặt, theo tôi đi ra ngoài ăn đi, tôi biết một nơi rất tốt.”

Hà Thụ sững sốt một chút, nhỏ giọng nói: “Đi ra ngoài?” Hắn thấy Phùng Lạc gật đầu, da mặt mỏng không thể cự tuyệt, thế là gật gật đầu, gãi gãi đầu, rồi mới theo Phùng Lạc đi ra cửa, ánh mắt Phùng Lạc tà nhìn hắn một cái, rồi tay mới chỉnh áo giúp Hà Thụ, nói: “Hôm nay làm rồi sao?”

Hà Thụ không biết cậu nói gì, cúi đầu nhìn dấu hôn xanh đỏ tím trên cổ, cảm thấy mặt bị đốt lên, nhỏ giọng nói cảm ơn, rồi mới đem nút thắt chặt.

Phùng Lạc chưa nói gì, cười cười, rồi mang Hà Thụ xuống lầu, ở một góc có chiếc xe BMW màu bạc, Hà Thụ lên xe không khỏi nghĩ tới một vấn đề: Người này cũng thuộc danh môn, sao không đi trông coi xí nghiệp nhà mình, ngược lại đồng ý làm người dưới của Tô Mạch?

Suy nghĩ một hồi, chung quy không rõ, đành phải bỏ xuống.

Lái xe một hồi lâu mới dừng lại, sắc trời đã hoàn toàn tối, Phùng Lạc mang Hà Thụ vào một nhà hàng món Tây, chọn một góc tối ngồi xuống, bên ngoài không thể nhìn tới nơi này, bên trong lại có thể quan sát nhà hàng. Phùng Lạc gọi một ly rượu đỏ, giúp Hà Thụ chọn một ly các-bo-nát na-tri, rồi mới xuyên qua trong phòng trang nhã màu xanh lá mà nhìn, nhìn thấy chuông gió vang lên, một đôi nam nữ đi đến.

Nam tuấn lãng, nữ thoát tục, đứng chung một chỗ, cảnh đẹp ý vui, là một đôi hoàn hảo.

Phùng Lạc cúi đầu uống rượu đỏ nhìn phản ứng Hà Thụ. Sắc mặt Hà Thụ hơi trắng một chút, tay có chút run rẩy, cơ hồ không giữ được cái ly.

Hà Thụ nói: “Bọn họ... Bọn họ làm gì vậy?”

Phùng Lạc cười cười, mooit hơi mân mê ly rượu đỏ, nói: “Cậu không phải hỏi Tô Mạch đi ra ngoài gì sao?”

Hà Thụ ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Phùng Lạc, Phùng Lạc lại cười cười, khéo mắt cụp xuống, ngọn đèn một mảnh tối mù, trong tối không nhìn rõ gương mặt cậu, Phùng Lạc nói: “Cậu không phải đều nhìn thấy sao?”

52. Chương 50

Hà Thụ ngây người một chút, lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, rồi mới đem cái ly của mình đặt lên bàn, hai tay cầm lấy ly, qua hồi lâu mới nói: “Tôi hôm nay... Cái gì cũng không nhìn thấy.”

Phùng Lạc cười một chút, rồi mới nói: “Tôi hôm nay cũng không vì cái gì khác, chính là... Cảm thấy cậu nên biết.”

Hà Thụ thật lâu sau mới nói: “Tôi không hiểu ý anh muốn nói gì.”

Phùng Lạc một tay chống cái trán, một tay điểm nhẹ lên mặt bàn, khước miệng cong lên, Phùng Lạc nói: “Phải không?” Phùng Lạc còn nghiêm túc nhìn Hà Thụ, nói: “Cậu thật sự không biết? Tôi cùng Tô Mạch, tốt xấu gì cũng là bằng hữu lâu năm, ít nhất mười năm giao tình, chuyện của bọn họ tôi rõ ràng nhất, bất quá... Năm đó bọn họ yêu... Không nói kinh thiên động địa thì cũng là cảm động lòng người, sao, đoạn chuyện cũ này, Tô Mạch không nói cho cậu biết sao?”

Trên mặt Hà Thụ biểu tình yếu ớt, suy nghĩ rất lâu, im lặng lắc lắc đầu, nói: “Anh ấy không chịu nói cho tôi biết.”

Phùng Lạc đồng tình cười cười nói: “Các người, cậu cùng cô ấy, không giống nhau.”

Toàn thân Hà Thụ hơi lui đứng lên, nhỏ giọng nói: “Tôi không hiểu.”

Phùng Lạc nhìn hẩn một cái, nhìn xa xa, Tô Mạch quan tâm kéo ghế ra cho Mạc Thủy Thủy, hai người cùng nhau ngồi mất, trong mắt Phùng Lạc có một loại ảm đạm không thể phân rõ, Phùng Lạc vẫn cười như vậy, nói: “Cậu ấy yêu chính là Mạc Thủy Thủy, cậu ấy thương hại chính là cậu. Yêu cùng thương hại, không giống nhau.”

Hà Thụ nhẹ nhàng cười cười, nói: “Anh ấy từng nói yêu tôi.”

Phùng Lạc hơi nắm chặt rãnh tay, rồi mới từ từ mở giãn ra, Phùng Lạc cười nói: “Cậu tin sao?”

Hà Thụ lắc lắc đầu, lâu sau, Hà Thụ nói: “Nếu như tội nghiệp tôi, kia cũng không có vấn đề gì.”

Phùng Lạc có chút ngoài ý muốn nhìn hẩn, “Cái gì?”

Hà Thụ thở phào một hơi, tận lực đem thân thể ngồi ổn định một chút, trên mặt mang theo tươi cười yếu ớt nhưng lại đầy quật cường, Hà Thụ nói: “Tôi không biết anh sao lại dẫn tôi tới... Tôi không biết anh sao lại muốn nói này với tôi, nhưng, cho dù thương hại, kia cũng không sao.”

Hà Thụ nói, đem tay có chút lạnh xoa bóp, cuối cùng đặt ở dưới môi, a một hơi, nói: “Nếu anh ấy yêu tôi, tôi sẽ rất cao hứng. Nếu không phải yêu, chính là thương hại cũng không sao. Người trên Thế Giới này, chỉ có mình anh ấy thương hại tôi.”

Phùng Lạc cười cười, trong ánh mắt mang chút hơi nước, rồi mới chậm rãi mờ ảo, Phùng Lạc nở nụ cười một hồi, nói: “Nếu mỗi người đều giống như cậu cảm thấy thế là đủ, tựa hồ cũng không sai...” Phùng Lạc nói như vậy, đột nhiên lại dùng lực lắc lắc đầu, Phùng Lạc cầm rượu đổ trên bàn, nhấp một ngụm nhỏ, Phùng Lạc thấy Hà Thụ hơi nghiêng mặt, từ xa đánh giá hai người đang ngồi kia.

Vị trí kia tựa hồ gần cửa sổ, gió lạnh thổi vào có chút lạnh, Mạc Thủy Thủy bắt đầu giống Hà Thụ, bàn tay đặt dưới môi hô hấp

Thế là Tô Mạch hơi đứng lên, đem áo khoác tây trang trên người cởi ra, để trên lưng Mạc Thủy Thủy ngồi phía đối diện. Thế là Mạc Thủy Thủy cười với Tô Mạch, lúc cười, mặt mày cong lên. Cô bé kia lớn lên thật sự dễ nhìn, trong suốt xuất trần như thủy tinh.

Hà Thụ nghĩ như vậy thu hồi tầm mắt, cảm thấy vị trí này càng lạnh thêm. Phùng Lạc nghiêng đầu nhìn biểu tình của Hà Thụ, đột nhiên lại cười cười, nói: “Tôi mới vừa rồi đột nhiên nghĩ... Tô Mạch tựa hồ cho tới nay... Đối với cậu cũng không tốt như vậy.”

Hà Thụ ngẩng đầu nhìn cậu một cái, nói: “Tôi thật sự không muốn nghe nữa. Tôi nói... Anh mời tôi ăn cơm tôi rất cảm ơn, anh muốn nói cho tôi biết tôi cũng đã biết, cứ như vậy đi, tôi phải đi.”

Phùng Lạc nhìn Hà Thụ đứng lên, thu lại nét mặt tươi cười, nhỏ giọng quát: “Đứng lại!”

Hà Thụ hơi cứng người, chung quy sợ người khác chú ý, hoặc là người nọ phát hiện, vẫn là ngồi xuống, Hà Thụ nhỏ giọng nói một câu: “Anh thật sự không cần nói, tôi đã đáp ứng ngoan ngoãn ở nhà chờ anh ấy.”

Phùng Lạc nhìn hẩn một hồi, hỏi một câu: “Nếu cậu ấy vẫn không trở lại?”

Hà Thụ hơi túm chặt quần áo, nói: “Tôi vẫn sẽ chờ.”

Phùng Lạc đột nhiên nở nụ cười, cậu nói: “Tôi thực sự bội phục cậu. Tôi kỳ thật ghét loại chuyện này — cuộc sống của người khác đều khoái khoái lạc lạc, chỉ có tôi — vĩnh viễn đều, vĩnh viễn đều — cậu chẳng lẽ không thương tâm sao? Ngắm lại cậu ở nhà lạnh tanh, bọn họ ở bên ngoài như keo như sơn?”

Hà Thụ run nhẹ lên, hẩn nhỏ giọng nói tựa hồ muốn giải thích với Phùng Lạc, lại như an ủi mình, hẩn nhỏ giọng nói: “Anh ấy đã đáp ứng tôi, chính là một hai tháng, không, có thể chỉ vài ngày, anh ấy nói anh ấy sẽ quay về, anh ấy nói sao khi trở về, chúng tôi sẽ luôn ở cùng nhau... Anh ấy nói sẽ trở về...”

Phùng Lạc cười nói: “Cậu ấy còn có thể về sao? Cậu cho rằng cậu về nhà ngủ một giấc, làm bộ như quên toàn bộ, là có thể đợi cậu ấy về sao? Cậu cảm thấy cậu có điểm nào hơn Mạc Thủy Thủy...”

Phùng Lạc đột nhiên ngừng lại, phát hiện Hà Thụ đối diện cúi đầu, bả vai run nhẹ, lại khóc. Phùng Lạc nhỏ giọng thở dài, nói: “Sao có thể không đi ra ngoài như thế. Tôi không phải nhằm vào cậu, Hà Thụ, tin tưởng tôi, tôi không phải nhằm vào cậu. Tôi chỉ là cả thấy việc cho cậu biết tất cả là cần thiết.”

Phùng Lạc nói, vươn tay, giúp Hà Thụ lau nước mắt trên mặt, trên mặt có một loại ngơ ngẩn tự nhiên, như là mình thương xót nhìn mặt Hà Thụ, Phùng Lạc lập tức thu lại biểu tình kia, nhẹ nhàng cười nói: “Hiện tại nhớ tới, Tô Mạch vẫn luôn khi dễ cậu, kia đại khái là từ lúc hai người lần đầu tiên gặp mặt đi, cậu ấy đối cậu một ly rượu đỏ, cậu ấy bắt cậu cởi quần áo, đem cậu đuổi ra đường cái. Rồi mới — quá trình cậu cùng cậu ấy tôi biết rõ, những thứ khác có thể tôi không biết gì, đối với cậu lại nhớ rõ — nguyên do cậu ấy như thế, bởi vì cậu ở trong công ty đọc chậm đoạn thơ kia.”

Phùng Lạc nhìn Hà Thụ cứng người, tiếp tục nói: “Cậu còn nhớ rõ đi, còn nhớ rõ đi, tên tựa hồ kêu mây xuyên qua cái quần con, đúng không... Tôi vừa rồi luôn nghĩ, nếu cậu ấy thật sự thương xót cậu, sao lại cho cậu lên ấy đọc — cậu ấy lúc ấy, vì cái gì không che chở cậu? Cậu ấy nếu như ngay cả thương xót cũng — ừm? Tại sao vậy, Hà Thụ?”

53. Chương 51

Hà Thụ đứng ở nơi đó, chỉ cảm thấy toàn thân như bị đông lạnh, thẳng đến xa xa hai người kia đứng lên, ra nhà hàng, đi vào giữa gió lạnh hiu quạnh, Hà Thụ còn ngồi yên ở chỗ kia.

Hà Thụ qua hồi lâu mới nói: “Anh nói — anh ấy —”

Phùng Lạc nói một câu thật nhỏ: “Tôi chỉ đoán, có lẽ — cậu ấy từ đầu tới đuôi chính là đang đùa.”

Hà Thụ cúi đầu néo tay vài cái, nghĩ muốn làm cho cánh tay đông lạnh không cảm giác có chút phản ứng, cuối cùng thất bại, Hà Thụ nhỏ giọng nói một câu: “Tôi nhớ rõ, anh ấy vừa mới gặp tôi không lâu — nói với tôi...”

Nhớ ra rồi, khi đó Tô Mạch tùy ý cười, lông mi nhướng cao, một bàn tay để trên ghế sofa, một bên tùy tiện nói — sao có thể chứ? Lão tử vốn là thẳng. Chính là nghe các anh em nói chơi vui, muốn thử xem xem, nhìn MB trong quán, tôi lại ngại bản, cậu lại không cần sống chung, tôi có thể cùng cậu đùa giỡn một buổi tối.

Có lẽ — y từ đầu tới đuôi chính là đang đùa.

Hà Thụ đột nhiên run rẩy một chút, dùng sức đem khóe mắt không nghe lời muốn chảy nước mắt, mạnh mẽ đứng lên, nói: “Tôi phải đi về.”

Phùng Lạc giật mình nói: “Cậu đang nói cái gì, cậu ấy đùa giỡn cậu! Cậu ấy lừa cậu! Cậu ấy ngay cả thương hại đều — cậu lại còn muốn về?”

Hà Thụ nói: “Tôi không biết... Tôi chỉ muốn. Nếu đùa giỡn có thể đầu tư nhiều tình lực cùng thời gian như vậy —”

Hà Thụ đứng lên, hít sâu một hơi, hần nhớ tới Tô Mạch sau khi biết hần hút thuốc phiện, quyền cuồng nộ sắc bén rơi xuống, hần nhớ tới lúc mình mất hết lý trí muốn rời khỏi người này, khóe mắt Tô Mạch rơi xuống hai hàng nước mắt, hần nhớ tới mình một hơi cắn loang lỗ vết máu nhiễm trên áo sơ mi của Tô Mạch, Cái người kiêu ngạo như Tô Mạch lại tươi cười, hần nhớ tới lúc hai người ở trước mặt mẹ, Tô Mạch ở dưới khăn trải bàn nắm tay hần.

— Tô Mạch nói: “Chọn cánh tay kia, cậu sau này một chút bạch phiến cũng không thể đựng đến, sau này cũng không thể đựng, cậu phải ngoan ngoãn nghe lời của tôi, tuyệt đối làm theo tôi nói, cậu chọn cái gì?”

— Tô Mạch nói: “Sợ cái gì, cậu có thể chịu, tôi sao không được? Thật không có tiền đồ.”

— Tô Mạch nói: “Không tệ không tệ, heo này phì chút nữa là có thể ăn.”

— Tô Mạch nói: “Cậu ngàn vạn lần đừng nói tình yêu khiến người ta dũng cảm nha, tôi sẽ bị ghê tởm mà chết.”

Từng màn một lướt nhanh qua đầu, Hà Thụ nở nụ cười một chút, nước mắt đảo quanh hốc mắt, ở dưới ánh đèn huỳnh quang tràn đầy màu sắc, tràn đầy mê hoặc, Hà Thụ nói: “Tôi không nghĩ anh ấy đùa giỡn — kkkhoong, cho dù đùa thì như thế nào. Tôi thích anh ấy, tôi biết mình thích anh ấy bao nhiêu, chỉ cần nhiều đây là đủ rồi...”

“Đủ ngu xuẩn.” Phùng Lạc cắn răng cúi đầu mắng, xa xa, hai người kia đã ăn xong rồi, bọn họ thanh toán, từ ghế đứng dậy, Tô Mạch thay Mạc Thủy Thủy mở cửa nhà hàng, một trước một sau tiến ra ngoài, Phùng Lạc lại mắng một tiếng: “Đủ ngu xuẩn... Ngu không ai bằng...”

Phùng Lạc mắng như vậy vài tiếng, đột nhiên đứng lên, quăng tiền thanh toán, một bên kéo Hà Thụ ra ngoài, đem nhét vào xe của mình, một đường trở về.

Hà Thụ bất an ngồi chỗ phó lái, bối rối hỏi: “Anh sao lại sinh khí?”

Lông mi của Phùng Lạc cũng không nâng nói: “Không có chuyện này.”

Hà Thụ nhỏ giọng nha một tiếng, tự nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đi một chuyến về, đèn rựa rõ đã thấp lên, hoặc là ngọn đèn dầu tắt, một cái thay một cái, nhiều màu xen kẽ mê hoặc mắt nhìn.

Bên ngoài xe, ở dưới ánh đèn có bóng hai người ôm nhau, dừng trong mắt Hà Thụ, lắng đọng thành một mảnh vàng sáng mê loạn, dần dần bị xe để phía sau. Hà Thụ nhìn người chôn sâu trong ngực Tô Mạch, đột nhiên hỏi một câu: “Nếu tôi hiện tại gọi điện thoại cho anh ấy, sẽ như thế nào?”

Phùng Lạc một bên chạy xe, một bên cười lạnh nói: “Đây là do cậu chính trực, không bằng thử xem?”

Hà Thụ dừng một chút, thật sự lấy điện thoại ra, nắm một hồi, lại bỏ về, Hà Thụ nói: “Anh ấy khẳng định tắt điện thoại.”

Phùng Lạc ngây người một chút, rồi mới khẽ cười, cậu nói: “Cậu cũng không ngu, so với tôi tưởng tượng còn kiên cường hơn, tốt lắm, hài tử ngoan, ngoan ngoãn về nhà chờ đi, hy vọng cậu có thể chờ kết quả tốt gì đó.”

Nói xong, Phùng Lạc phanh xe, xe đột nhiên ngừng lại, thì ra một đường điên cuồng lại, đã về tới khu nhỏ. Hà Thụ nói tiếng cảm ơn, mở cửa đi ra ngoài, Phùng Lạc ở trong xe ngồi một hồi, nhìn Hà Thụ đi xe, cũng mở cửa xe, ngồi ở trên xe, tay xoa xoa, mặt trong bóng đêm mờ ảo, cậu khó có được giờ phút bình thường thế này, trên mặt cũng không có một chút thay đổi, gương mặt tuổi trẻ tuấn tú lại mang theo hui quạnh cùng tịch mịch.

Ngoài khu nhỏ, trên đường trống vắng, ngẫu nhiên sẽ có xe đi qua, phanh lại hoặc tăng ga tạo ra tiếng ma sát chói tai, đêm dài đường xa, Phùng Lạc lẳng lặng nhìn xe đến xe đi, nhìn một hồi, lúc chuẩn bị trở về trong xe, di động đột nhiên gọi tới, Phùng Lạc dùng ngón trỏ lấy điện thoại trong túi quần ra, rồi mới đặt ở bên tai, nghe tiếng trong điện thoại, đột nhiên ha ha nở nụ cười.

Bên kia điện thoại, người nam nhân trung niên ở những năm tháng giữa cuộc đời nhưng vẫn chưa mất đi quyết đoán thấp giọng quát lớn: “Cậu cười cái gì?”

Phùng Lạc cười nói: “Ha ha, không, bá phụ, con chỉ cảm thấy tối nay đặc biệt khiến người nhớ chuyện xưa, mọi người sợ giờ phút này đều trầm ngâm nhớ chuyện cũ ngày xưa đi, con chỉ cười mình cũng không thể may mắn thoát khỏi.”

Tiếng bên kia hơi tạm, nói: “Tô Mạch ở đâu? Ta chờ nó đã một ngày.”

Phùng Lạc nở nụ cười một hồi, nhẹ giọng nói: “Ngài đã quên, con vừa nói với cậu ấy. Mạc Thủy Thủy có chuyện tình tìm cậu ấy, cho nên cậu ấy mới có thể ở thời gian dài bị giam cầm cùng tình nhân ăn bữa cơm, tâm sự, này không, bỏ lỡ.”

Bên kia dừng một hồi, nói: “Nó càng ngày càng không ra gì. Sau khi nó trở về, ta thế nào cũng phải cố gắng trôm nom, lần này, may mà có cậu, nếu không có cậu nói cho ta biết...”

Phùng Lạc nói: “Cũng không có gì, lần trước Tô Mạch chính là được ngài giữ tốt, lần này còn không trở về nhìn ngài — tốt nhất là giữ lâu chút.” Phùng Lạc một bên nói như vậy, một bên đổi tay cầm di động, xoay nửa người, thư giãn gân cốt, đột nhiên cứng ngắc ở đó, phía sau cách đó không xa, Hà Thụ mặt tái nhợt, trợn mắt há mồm đứng ở nơi đó, nhìn cậu.

Phùng Lạc ngẩn người một hồi, rồi mới nghiêng mặt đi, mỉm cười đối với đầu dây bên kia nói: “Bá phụ, con cúp trước, dạ, ngày khác lại nói chuyện, chờ tin lành.”

Phùng Lạc cười khê cúp điện thoại, Hà Thụ xoay người muốn chạy, bị Phùng Lạc vài bước kéo lấy, Phùng Lạc mỉm cười, trong mắt sắc bén tăng vọt, cậu thấp giọng hỏi: “Cậu không phải mới về sao, còn ra đây là gì đây!”

Hà Thụ thấp giọng muốn tránh, cuối cùng tránh không được, mặt tái nhợt, nhỏ giọng đáp một câu: “Vừa rồi ở bên kia chưa ăn gì... Tôi còn muốn hỏi một chút... Nhìn xem anh đã đi chưa, tôi đi làm chút thức ăn, hỏi anh có muốn đi lên cùng nhau —“

Phùng Lạc đột nhiên che nửa mặt, cúi đầu nở nụ cười, trong xương cốt cũng cười, không thể ngăn lại, nói: “Cậu muốn tôi nói sao với cậu, cậu muốn tôi nói tốt với cậu —“ Phùng Lạc nói: “Ha ha, cậu người này, cậu người này. Tôi vốn tính buông tha cậu, ngu ngốc, sao lại làm một ít việc không thể cứu vãn, hả? Đồ ngu! Đồ ngu!!!”

Hà Thụ cảm nhận được nguy hiểm, sắc mặt trắng bệch, cả người đều run rẩy, liều mạng giãy dụa, muốn hướng bảo an khu nhỏ hô to, bị Phùng Lạc chuẩn xác đánh vào cổ, mềm nhũn ngã xuống, bị Phùng Lạc che miệng tha đến trong xe, Phùng Lạc khóa cửa xe, Hà Thụ ngồi phịch ở ghế phó lái, chường kia Phùng Lạc đánh không nặng, hần chỉ mờ mắt ngất một hồi.

Hà Thụ cả người vô lực ngã vào chỗ ngồi, mặt trắng bệch hỏi: “Tại sao? Sao lại phản bội Tô Mạch?”

Phùng Lạc giống như không có gì ha ha cười, trong mắt thống khổ cùng giãy dụa, Phùng Lạc cười nói: “Tại sao? Tại sao? Chuyện xưa cũng nhiều đi, không bằng để tôi hỏi cậu ba vấn đề đi.”

Phùng Lạc một bên khởi động xem, một bên cười hỏi: “Thứ nhất, Tô Mạch là một người thẳng, tại sao cậu ở quán gay đụng cậu ấy, cậu ấy nói cậu ấy vì muốn cùng bạn bè tụ tập mà mở quán này, cậu nghĩ bằng hữu là gay cậu ấy nhận thức là ai nha?”

Phùng Lạc cười nhẹ tiếp tục nói: “Thứ hai, cậu còn nhớ không, quán tên là mười năm, như vậy, bằng hữu gay này của cậu ấy, sao lại muốn lấy tên này, cậu ấy lại cùng ai nhận thức mười năm dài như vậy?”

Phùng Lạc cười, lái xe ngày càng nhanh: “Thứ ba, thân là đứa con cả của xí nghiệp Phùng thị, sao tôi lại cam tâm tình nguyện làm công ở Tô gia, làm người dưới nha? Tại sao?”

Cậu cười, vẫn vui, điên cuồng cười, cười như bệnh tâm thần. Mười năm chờ đợi đâu không lại người khác nửa năm tụ tán hợp tan.

“Cuối cùng, Hà Thụ, không bằng cậu nói cho tôi biết, tại sao cậu muốn cùng cậu ấy ở một chỗ nha? Cậu ấy cùng Thủy Thủy còn có thể làm tôi chân thành chúc phúc, bởi vì cậu ấy không thích nam, tôi có thể không nói gì, im lặng làm bạn thân làm bằng hữu tôi đều chịu được, nhưng, cậu ấy hiện tại thích nam — cậu ấy sao lại thích cậu? Cậu có điểm gì tốt? Nói cho tôi biết, cậu cùng Thủy Thủy tốt ở điểm nào, so với tôi tốt hơn chỗ nào, nói cho tôi biết đi, Hà Thụ?”

54. Chương 52

Hà Thụ nghe cậu nói hết, như là nghe thấy tiếng sấm liên tiếp bên tai, nghẹn họng trố mắt sững sờ tức khắc, hơn nửa ngày mới nói: “Anh... Anh...”

Phùng Lạc một bên cúi đầu cười, cả người khi cười đụng vào cửa kính xe quảng sáng chớp lên không ngừng, một bên hỏi: “Sao, kinh ngạc như thế? Tôi diễn tốt lắm đúng không.... Cả ngày đều cười đáng ghét như

vậy, bộ gì không có gì cả, nhưng tôi cho cậu biết, không phải ai cũng giống như cậu, bị ủy khuất một chút đã khóc, cảm thấy tuyệt vọng chút liền muốn chết, người khác còn phải giả bộ cố gắng sống, còn phải giống như tôi, liều mạng cười, dù có bị đánh chửi cũng giả như không có chuyện gì, bỏ đi rằng nanh vuốt máu! Hà Thụ, cậu thì thế nào, ủy khuất chút gì đó, cậu liền khóc? Cậu ấy thích cậu vì cái gì!”

Phùng Lạc cười lạnh nói: “Tôi thật sự chịu đựng đủ rồi, cả người cười giống như thằng ngốc điên điên khùng khùng, các người tự gây họa đều phải để tôi đi chùi dít cho, cậu có biết tôi trong công ty vô cùng bận, nghĩ tới hai người vành tai cùng tóc mai chạm vào nhau có tư vị gì không? Biết tôi đi mua giúp cậu ấy thuốc trấn định cùng bộ sách tiểu thuyết kia có tư vị gì không? Mười năm giả ngây giả dại như thế quá thống khổ — trơ mắt nhìn hai người càng chạy càng gần tôi còn phải giả bộ làm anh em gì đó! Người kia cũng là đồ hỗn đản! Sao biết tôi là gay còn nghĩ tôi đối với cậu ta không có gì!! — Tôi con mẹ nó chịu đựng quá đủ rồi!!!”

Phùng Lạc bắt đầu trầm thấp miêu tả, sau đó còn cao giọng quát lớn, bộ mặt hơi vặn vẹo, tốc độ xe chạy vượt xa tốc độ chạy trên đường cao tốc, vượt luôn cả đèn đỏ, Phùng Lạc mới đột nhiên tỉnh táo trở lại, dần dần giảm bớt tốc độ, Hà Thụ ở bên cạnh sững sốt đã lâu, mới nói: “Tôi không biết... Tôi thật sự không biết...”

Phùng Lạc cúi đầu cười, thậm chí còn mang theo chút ôn nhu: “Tôi không có trách cậu a. Tôi thật sự không có trách cậu. Kỳ thật nên trách tôi đi, mười năm tự mình diễn đến bản thân cũng bội phục mình, nhưng đến cuối cùng vẫn không được, tôi bất cứ giá nào, không diễn nữa, dù sao tôi cả đời này cũng không chiếm được, dù sao cũng phải tha vài người xuống nước, rõ ràng trong bụng việc quan trọng gì cũng có, nhưng mười năm trước liền đánh mất hết, lại cố tình ngay cả bằng hữu còn chưa làm xong, còn phải mặt dày đi làm người tốt. Ha ha, cậu nói tôi phản bội cậu ta sao? Tôi với Mạc Thủy Thủy quen nhau trước cậu ta bốn năm, tôi so với cậu sớm hơn mười năm — còn không phải là kết cục này, rốt cuộc ai phản bội ai? Ai bị ủy khuất? Tôi đã nói với cậu, tôi nhất định không thể làm người tốt, mới vừa rồi còn nghĩ tha cho cậu một cái mạng bèo, nhưng chính cậu tự đưa mình lên cửa, ha ha, đúng, không nghĩ lại đi tới bước này, Hà Thụ, cậu nói cậu rất ngốc, cậu nói cậu rất ngốc? Cậu thế lại tin tôi? Cậu ta thế lại tin tôi? Cả đám ngu xuẩn.”

Hà Thụ nghe, ánh mắt từ từ đỏ lên, muốn khóc, mở trừng hai mắt, lại không dám chảy ra, vươn tay muốn đánh Phùng Lạc, nhưng lại không dám. Chính là nhờ giọng nói: “Thật xin lỗi, tôi không phải nói phản bội — tôi không phải có ý nghĩ kia. Tôi bây giờ cảm thấy anh không phải là người xấu — tôi nói, hiện tại còn kịp, Tô Mạch hẳn là còn chưa đi, chúng ta bây giờ gọi điện thoại, nói anh ấy không cần đi tìm ba mình —”

Phùng Lạc nghe xong, khanh khách cười không ngừng, Phùng Lạc nói: “Kỳ quái, hiện tại trong lòng có vui vẻ hay không đều có thói quen nở nụ cười — ha, cậu sao bây giờ có thể khờ dại như vậy? Tôi không phải là người xấu — sao cậu lại học giống Tô Mạch thế, hỗn trưởng kia cũng là tính tình như thế này. Sau khi xảy ra việc gì, cả ngày đều nói người khác có nỗi khổ, cái gì ai cũng không phải người xấu.” Phùng Lạc cười nói: “Tôi con mẹ nó là người xấu, dù sao cũng bị cậu biết, vốn tôi làm việc này là muốn giấu cậu ta, mà nếu tha cho cậu một mạng, sao có thể gạt cậu ta? Nếu cho cậu ta biết tôi Phùng Lạc là loại người bại hoại như vậy, tôi đây thật tình nguyện đi tìm chết.” Phùng Lạc cười nói: “Con mẹ nó cậu chính là muốn tìm chết — chính là muốn chết, tôi vốn không muốn đụng cậu, thật sự không nghĩ tới.”

Phùng Lạc cười nói, từ từ cười không nổi, ánh mắt một khoảnh hiu quạnh lạnh lẽo, chỉ còn bả vai kịch liệt run, Phùng Lạc nói: “Tôi sống chán ngán, dù sao cũng phải kéo vài người chịu tội thay?”

Hà Thụ lắc đầu, nói: “Không nên như vậy... Phùng Lạc, tôi không nói, tôi sẽ không nói. Không nên chết như vậy, cam chịu, cái gì cũng không quản. Thật sự, hãy nghe tôi nói, không cần theo tôi, cùng tôi hối hận như thế — hối hận cũng không còn kịp, thừa dịp bây giờ còn chưa muộn —“

Phùng Lạc thấp giọng mắng: “Cậu so với tôi may hơn chỗ nào?”

Hà Thụ nghe người kia nói chuyện, không kịp xoay sở, bế tắc ở đó, thật lâu sau mới nói: “Tôi so ra kém hơn. Tôi không bằng Mạc tiểu thư, tôi cũng không như anh, tôi ai cũng không bằng —“

Phùng Lạc từ từ kéo ra một nụ cười, tự hỏi tự đáp nói: “Cậu so với tôi không phải đần độn hơn sao, tôi coi trên đời này không ai so với tôi càng đần độn, mười năm, liền bị hủy trong một ngày, còn phải cười như vậy. Nhưng cậu so với tôi còn ngốc —“

“Một đám ngu xuẩn, một lũ người điên.” Phùng Lạc lẩm bẩm nói: “Mạc Thủy Thủy điên rồi, biết rõ ràng người nọ sống thối nát đến không thể thối hơn, cô ta còn muốn thôi việc, bỏ tất cả cố gắng, cái gì cũng không muốn chỉ muốn kiếm Thích Mộ Thương. Tô Mạch điên rồi, trọng trách công ty quan trọng như thế, quyền thừa kế đều nằm trong tay, nói không cần liền từ bỏ, cùng một người ở một nơi không biết chơi trò tình yêu gì đó. Bọn họ đều điên rồi, tôi Phùng Lạc có thể nào không điên?”

Phùng Lạc cười nói: “Thật sự là một đêm tốt đẹp. Tối nay mọi người rõ ràng đều là người xưa, lại làm cho người ta khắc cốt ghi tâm. Nhìn ngược lại xem, Hà Thụ, cậu xem, từng là một đôi tình nhân ân ái như thế, thề non hẹn biển, hiện tại lại có tương lai riêng, trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, từng yêu nhau như vậy a, chẳng lẽ không làm lòng người lạnh đi sao? Cậu tưởng tượng xem, sẽ không cảm thấy cả người lạnh như băng sao? Bọn họ đều đi ra ngoài, cố tình chỉ còn tôi ở lại... Năm mơ còn thấy mình còn học trung học đại học gì, hai người kia ở đại học dưới ánh đèn đường ăn lẩu, tôi lại ở bên cạnh ăn cây cải trắng, cùng nói cả đời làm anh em. Nhưng cậu ta hiện tại biến thành gay, cậu bảo tôi làm thế nào cam tâm, có thể cam tâm sao đây?”

Phùng Lạc hỏi: “Này không phải bán đứng cậu ta sao? Bạn bè mười năm kết quả còn không đáng tin cậy? Tình yêu gì đều không đáng tin cậy. Trên đời này có gì không thay đổi, có gì luôn vĩnh viễn?”

Hà Thụ run nhè nhẹ nghe Phùng Lạc dùng âm thanh ôn nhu như tự nói với mình, thật lâu sau mới chậm rãi nói ra mấy chữ: “Phùng Lạc — không cần — sẽ hối hận — tôi thật sự không nghĩ anh là... Người xấu gì, sau này cũng thế — thật sự, còn kịp...”

Phùng Lạc cười, giẫm phanh, xem dừng lại ven đường, ngoài cửa sổ một mảnh tối đen, ở trên đường chỉ nhà trọ mở đêm, không biết ở đâu phát ra ca khúc thời đại gì, ở trong đêm tối vang vọng.

Tiếng ca kia tịch mịch xa cách ở trong đêm hát:

“Cái khóa nào có thể khóa lại hứa hẹn, cho người bao nhiêu ôn nhu mới có thể dừng lại?”

Bài hát nào mới có thể ca đến vĩnh cửu, đợi cho năm tháng đều bạc trắng đầu, người còn nhớ rõ chăng?”

Hà Thụ từ trong xe theo ra, cảm thấy bóng đêm lạnh đến tận xương.

Phùng Lạc tựa hồ đang nghe ca, ánh mắt tựa hồ chảy nước mắt, nhưng khóe miệng vẫn khẽ cười như thế.

55. Chương 53

Hà Thụ lúc bị Phùng Lạc mang về nhà người kia, Phùng Lạc thuận tay giữ cửa khóa trái, điện thoại gọi tới không kịp để phòng, Phùng Lạc nhìn dây số hiện trên điện thoại, tay có chút run, còn nhận lấy.

Đầu dây điện thoại bên kia là tiếng Tô Mạch truyền tới, “Phùng Lạc?”

Phùng Lạc nhẹ nhàng thở hổn hển, sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng cuối cùng vẫn khẽ cười nói: “Sao lại gọi cho tôi, cậu thẳng nhóc này...”

Tô Mạch ở bên kia nói: “Ừ, tôi đang ở trước cửa nhà lão nhân, đi vào liền gọi điện thoại. Hà Thụ xảy ra chuyện gì, di động quên mang trên người sao? Gọi điện thoại cho em ấy không ai nhận, cậu đang cùng một chỗ với em ấy đi.”

Tay Phùng Lạc có chút run không giữ được điện thoại, cậu cười nói: “Đúng vậy, kia đương nhiên, cậu ủy thác tôi lo mọi việc, tôi sao — a, cậu chờ một chút, tôi đi tìm cậu ta.”

Phùng Lạc nói, để máy xa ra, nhìn Hà Thụ, cúi đầu cười, nước mắt nơi khóe mắt chưa khô, chậm rãi hai tay ôm đầu gối, nói thật nhỏ: “Đi thôi, nhận đi, cậu muốn nói gì cũng được, tùy cậu, chúc mừng cậu, có người có cậu. Cậu không cần cười tôi, tôi chính là không có biện pháp ở trước mặt cậu ta, nói mình là người xấu.”

Hà Thụ do dự nhìn người kia một hồi, đi tới, hai tay nhận di động nói: “A lô, Tô Mạch.”

Tô Mạch ở bên kia cúi đầu cười nói: “Đứa ngốc, trôi qua tốt không?”

Ánh mắt Hà Thụ đỏ lên, chậm rãi bật cười, hần nói: “Ừm, hôm nay rất vui vẻ. Em tốt lắm — Phùng Lạc rất chiều cố em — không có việc gì, ừm, mấy ngày nữa lại gọi cho anh.”

Hần mới nói được một nửa, Phùng Lạc nhảy dựng lên, đem điện thoại đoạt lại hung hăng ném xuống đất, Phùng Lạc cũng không thèm nhìn tới điện thoại bị gãy thành hai đoạn kia, giống như điên chỉr ầm lên: “Cậu có ý gì! Con mẹ nó cậu có ý gì!”

Hà Thụ dừng một chút, tươi cười còn ở đó, chưa kịp phai đi, Hà Thụ nói: “Tôi không muốn ép anh đến bước kia, tôi không muốn chúng ta ngay cả cơ hội hối hận cũng không có, tôi không muốn mọi người khổ

sở...”

Phùng Lạc điên cuồng cười: “Con mẹ nó cậu cười tôi, cậu đang cười tôi bộ dáng lúc này rất xấu xí phải không?”

Hà Thụ ngây người, rồi mới vội vàng giải thích: “Tôi không có, tôi không có ý kia — tôi chỉ nói, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra!”

Phùng Lạc lắc đầu, ở trong phòng khách đi tới đi lui, cuối cùng mắt đỏ lên xông tới, hai tay nắm cổ áo Hà Thụ, lớn tiếng nổi giận mắng: “Cậu câm miệng! Cậu câm miệng! Mẹ nó đều là tình thâm ý nặng a, chỉ có tôi cái gì cũng không phải — cậu đừng lấy! Cậu vĩ đại cậu giỏi, cậu đừng lấy! Trong lòng cậu ta chỉ có cậu —”

Phùng Lạc mắng, giơ tay lên muốn đánh nhau, kết quả nửa ngày không đánh xuống,, cuối cùng cầm dây lưng, đem hai tay Hà Thụ trói sau lưng. Hà Thụ đau hừ một tiếng, khóe miệng hồng hồng, nước mắt đảo trong đôi mắt, nhin không được rơi xuống, chỉ là kiên cường nói: “Phùng Lạc — nếu không thế này, chúng ta đều không phải người xấu, tôi cũng đi đường vòng, thật vất vả mới, tôi thật sự... Thật sự nghĩ tới anh giống như tôi...”

Phùng Lạc giống như nghe thấy điều không bình thường, không kiên nhẫn dùng sức đẩy Hà Thụ, đẩy ngã trên mặt đất, Hà Thụ hai tay không thể chống đỡ, té thẳng lăn trên mặt đất. Phùng Lạc căn bản không chú ý Hà Thụ rên, liền điên cuồng đi tới đi lui trong phòng, đột nhiên nghĩ tới gì dừng lại, mặt đưa lại, ngũ quan đều vận vẹo. Phùng Lạc cúi đầu cười lạnh, ánh mắt đỏ lên nói: “Cậu đừng lấy! Cậu ta vẫn sẽ yêu cậu, cái gì đều không đáng tin — cậu không phải rất vất vả cai nghiện sao? Có muốn thử hút một chút không a? Tôi xem cậu ta có thể đối với cậu hoàn toàn thất vọng.”

Máu huyết trên mặt Hà Thụ lập tức rút khỏi, run giọng nói: “Không cần! Không cần... Phùng Lạc...”

Phùng Lạc cúi đầu cười như điên, như là mất trí, ở trong phòng lục tung một trận, ở trong ngăn kéo lấy ra một cái bọc giấy, lấy bìa kia ra trước mặt Hà Thụ, đại khái Tô Mạch lúc kêu Phùng Lạc xử lý đã để cậu thu được, Phùng Lạc cười, lấy ra một cái đĩa nhỏ, đem bao phần kia đổ ra, lấy một cái bật lửa, đem bột phần kia đốt thành chất lỏng, lấy tới một ống tiêm, đem chất lỏng hút vào, hướng Hà Thụ đi tới.

Nước mắt Hà Thụ liền chảy ra, hần run rẩy nói: “Phùng Lạc, anh sẽ hối hận. Anh không nên như vậy, tôi sẽ hận anh, tôi sẽ hối hận tin tưởng anh, tôi không muốn hối hận, tôi không muốn như vậy, anh bình tĩnh một chút —”

Phùng Lạc như nghe được một nửa, lấy ống tiêm đi qua, Hà Thụ ở trên sàn nhà cố gắng lui về sau, Phùng Lạc cầm lấy ống tiêm, dùng sức cắm kim tiêm vào động mạch cánh tay của Hà Thụ.

Ngay lúc Phùng Lạc đè lại tiêm mạnh vào, Hà Thụ như phát điên, dùng sức đem đầu mình đập qua, hung hăng đánh vào trên trán Phùng Lạc. Phùng Lạc như bị lực phản ại, chật vật ở trên sàn nhà, nửa thanh đã trong động mạch, máu ở trên cánh tay chảy ra, máu lúc đó như đổ ra.

Phùng Lạc nhìn thấy máu, tựa hồ cũng khôi phục lý trí, một bên ôm đầu, ném ống tiêm, mặt hốt hoảng đứng lên, còn muốn chạy qua, lo lắng nói: “Cậu đổ máu... Mau ngăn lại...”

Hà Thụ đứng đưa lui về sau vài bước, suy yếu nở nụ cười vài tiếng nói: “Anh không phải muốn thế sao?”

Hà Thụ giờ phút này như con mèo bị giẫm phải đuôi, giống như con thỏ nhỏ bị thương, hấn trong lúc đau đớn do dự mình tin sai người, hoặc rất dễ lừa gạt.

Hấn không phải là người không có tâm huyết, chỉ là tính tình yếu đuối, yếu đuối một chút.

56. Chương 54

Phùng Lạc nghe xong lời này, sắc mặt hết đỏ lại trắng, cứng ngắc ở đó, khẽ cắn môi muốn mặc kệ Hà Thụ sống chết, nhưng trơ mắt nhìn máu Hà Thụ chảy ra, mặt trắng như tờ giấy, rốt cuộc vẫn tiến lên vài bước, giữ chặt Hà Thụ đang mong manh giữa giữa, dùng sức nắm chặt phía trên mặt vết thương, ý muốn ngăn máu chảy. Cởi áo khoác của mình, đem Hà Thụ gắt gao bao lấy, ôm.

Răng nanh Hà Thụ cắn môi dưới chảy ra máu, cậu run rẩy. “Hà Thụ, chúng ta lập tức đi bệnh viện...” Hà Thụ lắc đầu nói: “Anh có thể mặc kệ tôi, anh nếu còn hận tôi, tôi không cầu anh cứu tôi...”

Phùng Lạc run rẩy một chút, ngơ ngẩn nói: “Tôi vừa rồi điên rồi... Tôi không muốn như vậy, tôi không biết vì cái gì đột nhiên như vậy.” Cậu dứt quãng nói như vậy, rồi mới đem Hà Thụ nâng lên, Hà Thụ dù khoác áo khoác, nhưng đau đớn vì chảy máu làm hấn không ngừng phát run, Phùng Lạc đỡ quần áo mình kéo xuống miệng vết thương, chỉ chốc lát máu thấm ướt đầm. Hà Thụ dần dần không hề giãy dụa, để Phùng Lạc vịn, thật lâu sau mới nói một câu: “Tôi không hiểu anh... Lúc thế này, lúc thế kia... Tôi không biết có nên tin tưởng anh.”

Phùng Lạc cười thầm nói: “Gì chứ đi tin tưởng một người điên, hấn ngay cả mình đến tột cùng muốn làm gì cũng không biết mà.”

Hà Thụ dựa vào cậu thở dốc, để Phùng Lạc đỡ mình bước nhanh đến cửa, đi đến một nửa, Hà Thụ lao đảo một cái, hung hăng té trên mặt đất, Phùng Lạc hoảng sợ, chạy nhanh tới dìu hấn, môi Hà Thụ trắng bệch, ánh mắt khẽ mở, mũi thở suy yếu, máu thấm ướt mảnh vải, có một chút chảy xuống nền nhà. Phùng Lạc một thân mồ hôi lạnh, cắn răng đem Hà Thụ ôm lấy, cước bộ lao đảo vài cái mới vững, Hà Thụ dù có ốm thể nào cũng nặng khoảng trăm cân, Phùng Lạc bình thường sống an nhàn, lúc này chỉ nghe xương cốt toàn thân kéo kẹt, nhưng hấn liều mạng không buông tay, cứng rắn chống đỡ đi ra ngoài.

Hà Thụ ở khuỷu tay cậu, thật vất vả mở to mắt, mồ hôi thuận theo trên mặt Phùng Lạc chảy xuống, từng giọt chảy xuống mặt mình. Hà Thụ miễn cưỡng mỉm cười, nghĩ muốn nâng tay lau mặt Phùng Lạc, nhưng vẫn vô lực rũ xuống giữa không trung.

Hà Thụ miễn cưỡng cười với cậu: “Các người ai cũng vô dụng như thế, tôi tưởng... Chỉ có tôi vô dụng như thế... Đối với anh bây giờ vẫn chưa khốc... Anh lại khốc cái gì?”

Phùng Lạc thoáng như không nghe thấy, lắc lắc giấy dựa đi xuống lầu, gân xanh trên tay ứa ra, mồ hôi như nước chảy xuống. Trên mặt mồ hôi cùng nước mắt chảy xuống.

Cậu cuối cùng không rõ, bản thân muốn gì.

Không cam lòng, muốn người khác giống mình cười vui. Rất tích cực, muốn có bạn cãi nhau ầm ỉ.

Không hạnh phúc, muốn người khác cùng mình chịu khổ. Quá khó khăn, muốn người khác an ủi như năm đó.

Cậu muốn cái gì? Cậu không phải đang diễn vai ác độc sao? Giống Tây Vương Mẫu rút xuống trâm cài tóc, cách biển ngân hà cuộn cuộn, mạnh mẽ cắt đứt trần duyên, vì cái gì lại lưu lạc đáng thương buồn cười đến như vậy?

Người kia còn ngốc hơn mình nói: “Tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ cảm thấy Phùng Lạc là người xấu.”

Người ngốc kia nói: “Không cần làm một số việc khiến mình hối hận.”

Người ngốc kia nói: “Tôi tin tưởng anh.”

Hắn còn nói: “Hiện tại còn kịp.”

— Chưa từng cảm thấy Phùng Lạc là người xấu a. Phùng Lạc cắn răng, đạp xuống bậc thang cuối cùng, hai chân run rẩy, nước mắt rơi đầy mặt, Hà Thụ ở trong ngực mình ngửa mặt nhìn cậu. Phùng Lạc đột nhiên hỏi một câu: “Hiện tại còn kịp sao?”

Hà Thụ ngây người một chút, có chút suy yếu hỏi: “Cái gì?”

Phùng Lạc nhắm mắt, nước mắt trong mắt chảy xuống, dính xuống gò má, cậu run rẩy hỏi một lần: “Hiện tại hối hận còn kịp không?”

Cậu trong bóng đêm đầy cô tịch, người ngốc kia ở sau lưng ngơ ngác đứng, hỏi cậu: “Tôi làm một ít đồ ăn, anh có muốn ăn cùng không?”

Phùng Lạc hỏi bản thân, mình rốt cuộc muốn làm gì?

Cậu muốn Tô Mạch vĩnh viễn không biết mình có mặt xấu như thế.

Cậu muốn mình giờ phút này mang mặt nạ vô hại kia, khoái lạc cười.

Cậu còn muốn người khác tín nhiệm như vậy, để cho người khác nhớ rõ mà tìm mình, giấu tất cả thống khổ tự mình biết.

Cậu muốn tìm một người tin tưởng mình không phải người xấu —

Khiếp nhược mà cười như vậy, nghĩ muốn lấy tay nắm ống tay áo của cậu, nói: “Tôi tin tưởng a — tôi tin tưởng a —“

Người nguyện ý như vậy với cậu, bây giờ còn sao?

Hối hận, khóc ròng nước mắt rơi xuống vì hối hận.

— Cậu nguyện ý lần nữa tin tưởng tôi không phải người xấu sao?

— Phùng Lạc kỳ thật không muốn như vậy. Cậu chỉ muốn tất cả mọi người có thể vui vẻ. Mười năm thời gian thấm thoát, lại không oán không hận cũng khó trách tâm sinh oán giận. Cậu chính là — có một chút không cam lòng mà... thôi.

Phùng Lạc lay người ôm Hà Thụ bước nhanh vào nơi lấy xe, tay run rẩy miễn cưỡng từ trong túi lấy ra chìa khóa muốn mở cửa xe, phía sau đột nhiên truyền tới âm thanh.

“Phùng tiên sinh. Chúng tôi là bảo tiêu của Tô thị. Chúng tôi nghe được anh mang đi người này, Tô lão tiên sinh muốn chúng tôi ở đây chờ anh, mời anh đem người này giao cho chúng tôi, đây là ý của Tô lão tiên sinh.”

Phùng Lạc không quay đầu lại, đem chìa khóa cắm vào lỗ, nhưng tay quá run rẩy, làm thế nào cũng không mở ra được — một tay ôm Hà Thụ, vẫn còn rất miễn cưỡng, huống chi tình trạng lúc này sớm đã kiệt sức.

Phùng Lạc thở dài một hơi, một lần nữa hai tay ôm Hà Thụ, Hà Thụ mở nửa mắt nhìn cậu, vết máu thuận theo tay Phùng Lạc chảy xuống, ẩm áp. Phùng Lạc nói: “Cậu ấy đổ máu, tôi hiện tại phải đưa cậu ấy đến bệnh viện.”

Phía sau, súng trong tay hai người kia chưa từng rời lưng Phùng Lạc. Phùng Lạc cúi đầu cười cười, nói: “Tô Mạch, ba ba của cậu vẫn lợi hại như vậy.”

Phùng Lạc nhìn Hà Thụ nói: “Cậu không cần lo lắng... Tôi đã đáp ứng Tô Mạch chiếu cố cậu.”

57. Chương 55

“Cuối cùng chuẩn bị thả tôi sao?” Tô Mạch ngửa đầu nhìn cha của y.

Năm tháng cũng không lưu lại dấu vết gì trên người ông, dư âm của độ tuổi tứ tuần, bất quá điều này chỉ làm cho tóc người này thêm vài nhánh tóc bạc, tây trang phủ lên bề vai rộng lớn, mị lực thành thực vô cùng.

Nam nhân không trả lời, chính là hờ hững nhìn đứa con của mình.

Tô Mạch cười nói: “Tôi nghĩ ông đã không cần... Giam tôi. Tôi biết ông chán ghét việc nữ nhân kế thừa sản nghiệp của ông, chính là tôi nghe bọn họ nói – ông đã tìm được đứa con riêng được người khác nuôi dưỡng rất tốt rồi đi? Tôi thực vinh hạnh mình còn có một em trai.”

“Rất nhanh không phải.” Nam nhân lạnh lùng nói. “Cậu phải cùng Tô thị phân rõ giới hạn.”

“Ông sẽ lấy đi tiền thừa kế của tôi, đông lại tình chính của tôi, đúng không?” Tô Mạch cười hỏi.

Nam nhân thở dài một hơi nói: “Thừa kế tôi còn có thể cho nhiều hơn vài người? Cậu biết nên biết tôi chỉ không có riêng mình cậu, đi, tắm rửa một cái, chuẩn bị một chút tuyên bố lễ từ chức của cậu.”

Nam nhân vỗ tay, hai người bước nhanh đến nâng Tô Mạch dậy. Tô Mạch thả lỏng để họ tha mình đi, đột nhiên quay đầu, nói một câu: “Cảm tạ ông đã dạy dỗ tôi hơn hai mươi năm. Tôi nhìn mẹ người khác thường rất hâm mộ — nhưng ông cho tôi những thứ người khác không có, tôi sẽ không quên ông, ba ba.”

Bóng dáng nam nhân dừng một chút, sau khi bóng dáng bị kéo đi đến một khoảng xa, nam nhân nói: “Cậu sẽ không có người cha khác, nhưng tôi vẫn có đứa con khác, Tô thị cũng sẽ để người kia thừa kế.”

Tô Mạch quay đầu lại khẽ cười: “Đúng vậy, tôi vô cùng cảm thấy tiếc nuối.”

Tô Mạch cười, mặc bọn họ đỡ đến phòng tắm, thang lầu ở đại trạch này vô cùng dài, y trước đây thường xuyên ở đây lạc đường, thường xuyên trốn ở một góc nào đó khóc nhè, thẳng đến khi — khuôn mặt mơ hồ của mẫu thân lần này đến lần khác tìm được y, cuối cùng vẫn làm nhiều bằng nhỏ hài hước, ở mỗi chỗ rẽ cầu thang để một cái. Hắn đi qua bằng nhỏ này, qua hơn mười lăm tấm bằng có màu sấp hài hước sẽ thấy một dây vải bằng tơ vàng bao quanh cầu thang, chúng nó lay động phát ra màu vàng, ở trên viết: phòng tắm đi hướng này nga. Một cái khác viết: ăn cơm đi bên này nga.

Y cuối cùng không lạc đường, không tìm được phương hướng.

Y cảm tạ cha của mình hơn mười năm cô đơn một người, cho dù tịch mịch hay lạnh lùng, cho dù độc đoán cùng ngang ngược.

Cho dù kiên trì buồn cười như vậy, tới khi tóc nhiễm đầy sương tuyết, vẫn im lặng như cũ không đổi.

Người đàn bà kia không ở trong đại trạch, cho dù là y hôm nay, cuối cùng vẫn không thể chỉ dựa vào những bằng nhỏ hài hước ấy mà gian nan đi trước, không thể chỉ dựa vào những bức tranh kia mà xác định phương hướng, dù có thể giữ vững lựa chọn của mình, y vẫn cảm thấy có chút tịch mịch.

Mụ mụ.

Con đi rồi. Hẹn gặp lại.

Ba ba, hẹn gặp lại.

Ngón tay Tô Mạch vuốt ve một tấm bảng, tấm bảng lắc vài cái, xoay một mạch, lộ ra mặt trời cùng mây hồng, sưng sốt một chút, ngón tay có chút ẩm, thở dài một hơi, đi vào phòng tắm.

Nước ấm đổ xuống, rửa đi vết máu dơ bẩn mấy tháng nay.

Y cũng cảm tạ vị em tra chưa từng gặp mặt. Khiến cha có thể buông tay, để y có thể giải thoát.

Tô Mạch chỉnh lại dáng vẻ của mình, thuận lợi lấy lại điện thoại mình bị tịch lâu lúc trước, tùy ý gọi một cú, nhưng thế nào cũng không thông, sưng sốt một chút, gọi cho Phùng Lạc, cũng là đường dây bận. Trong lòng do dự một hồi, vẫn là ngồi lên ô tô đi tới hội trường chiêu đãi.

Cha của y luôn có thói quen giờ khắc cuối cùng mới báo cho y, truyền thông đài truyền hình truyền tin nhiều không kể xiết, tựa hồ có người thừa kế mới, muốn y làm chuyện vô cùng đặc biệt, muốn nhóm người này biết y từ nay về sau rút xuống mây xanh, không xu dính túi.

Tô Mạch nhìn dòng người mà hơi cười khổ, đi tới phía trước, có người thay y ngăn đường, tay y che đi ánh đèn chói mắt, đẩy micro ra, đám đông chen chúc, đi rất chậm, chen lấn nhosn nháo, đi lại rất khó khăn. Bất kể giờ phút này câu hỏi ồn ào thế nào nghe tới cũng hoàn toàn tiêu âm, y thậm chí cảm thấy trong lòng gió to thổi qua, nhấc góc áo lên, than một tiếng ngàn dặm toàn tiếng gió.

Đi đến trước sân khấu, y đối mặt màn hình, Tô Mạch yên lặng chấp nhận vấn đề. Bọn họ hỏi rất nhiều, ít nhưng đầy đủ, mơ hồ cái gì cũng không nhớ được, y với chuyện vận hành công ty không hề hiểu biết, chỉ là về phía chính phủ mà đẩy tới khiến các vị mỗi mắt mong chờ.

Bọn họ sau hỏi y: “Sao lại đi?”

Tô Mạch nhớ tới cha nói với y, cuối cùng lấy lại chút tinh thần, hơi hơi nghiêng người về trước, đối với vô số màn hình cùng micro nói: “Tôi nhớ rõ cha mình đã nói, ông ấy còn đứa con khác, Tô thị cũng sẽ có người lãnh đạo tốt hơn, dẫn dắt nó đi đến tương lai huy hoàng. Nhưng với tôi mà nói, người vì tôi mà khổ sở khóc, chỉ có một. Người để tôi coi trọng kia, Tô Mạch cũng chỉ có một. Cậu ta từng bị tôi chụp mũ đứng dậy không nổi, nhưng ở trong mắt cậu ta, tôi chỉ là một nam nhân có tính xấu.”

Tô Mạch sau khi nói những lời này, tựa hồ có chút buồn bã, dưới đài lặng yên một lát, có người đứng lên hỏi hắn: “Đây là do anh lựa chọn, như vậy vấn đề cuối cùng, Tô tiên sinh có thể vào giờ khắc này đối với người mình đã lựa chọn, nói chút gì đó?”

Tô Mạch yên lặng nhìn nữ phóng viên xinh đẹp như pha lê kia, khóe miệng mơ hồ mỉm cười. Y suy nghĩ một hồi, rồi mới cầm lấy micro, tầm mắt nhìn quanh một vòng, trước TV có lẽ sẽ phóng to khuôn mặt nam nhân đẹp trai tuấn mỹ này, cùng đôi mắt ôn nhu khiến người hoảng hốt thật lâu.

Tô Mạch nghĩ nghĩ, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Tôi biết lựa chọn một việc là rất khó, từ bỏ còn là việc khó hơn. Nhưng tôi chưa từng sợ hãi, thời điểm thế giới sụp đổ xung quanh em, nói cho em biết một ít chuyện đáng trân trọng cùng theo đuổi. Cho dù tôi từ bỏ sự nghiệp cùng cố gắng, nhưng vì việc tôi quan tâm, cùng người tôi quan tâm, chuyện sự nghiệp của chúng tôi vẫn cần cố gắng, phấn đấu vẫn còn tiếp tục... Hy vọng còn lại, giấc mộng vẫn chưa chết đi...”

Tô Mạch nói xong câu này, dừng một chút, cuối cùng buông micro, hội trường giờ khắc này đều không có tiếng động. Tô Mạch thuận lợi tiêu sái bước xuống sân khấu, lúc đi ngang qua nữ phóng viên, y nhẹ giọng nói một câu: “Thủy Thủy, hoan nghênh trở về, xem ra em tìm được người kia rồi, chúc mừng em.”

Tô Mạch nhẹ giọng nói xong, không quay đầu lại, bình thản mà hướng bên ngoài hội trường đi ra, thậm chí của y cách đó không xa mà kết thúc. Tia sáng giống như cuồng phong sấm sét mà lóe lên liên tục, chiếu một mảnh ảm áp phía sau của y.

Bọn họ đều có người khác.

Mà đứa ngốc kia từng khóc nói

— Em chỉ có Tô Mạch.

Tô Mạch nâng khóe môi, hơi hơi cúi đầu.

Hẹn gặp lại, mẹ.

Hẹn gặp lại, Thủy Thủy.

Hẹn gặp lại chuyện cũ, hẹn gặp lại.

58. Chương 56

Tô Mạch lúc trở về khu nhỏ mình ở, Phùng Lạc đang ngồi ở trên thềm đá chờ y, Tô Mạch đi vài bước qua kéo cậu đến, hỏi: “Mặt đất lạnh như vậy, sao lại ngồi ở đây?”

Phùng Lạc cười cười mặc y kéo, lại không đứng dậy, cậu nói: “Mấy tháng trước, bá phụ đem cậu ấy mang đi, tôi chỉ có thể ngồi ở chỗ này chờ bồi tội cho cậu.”

Tay Tô Mạch dừng một chút, rồi mới dùng sức đem Phùng Lạc túm lên, mắng một tiếng: “Không cần cười, đồ thần kinh.”

Phùng Lạc ha hả cười bị y kéo đến, một hồi lâu mới dừng lại, Phùng Lạc nói: “Cậu không giận tôi?”

Tô Mạch nói: “Chuyện liên quan gì đến cậu?”

Phùng Lạc cười nói: “Đối với việc mình không biết cậu ta bị đưa đi, cậu thật sự không trách tôi?”

Tô Mạch bị người kia làm cho không hiểu gì, nhìn người kia một hồi, rồi mới đẩy đầu cậu một chút, mắng một chút: “Bệnh thần kinh.”

Phùng Lạc bị Tô Mạch đẩy như vậy cười càng thêm tùy ý, thật lâu sau mới ngừng lại được, Phùng Lạc lẳng lặng nhìn Tô Mạch một hồi, mới cúi đầu hỏi: “Cậu có tôi là bạn bè hay không?”

Tô Mạch ngây người một lát, mới mắng tiếng: “Cậu hôm nay phát điên gì thế? Lão tử cả đời này chỉ có một người bạn thân là cậu!”

Phùng Lạc nghe xong, lại bắt đầu cười, khẽ cười một hồi, rồi mới nhỏ giọng nói cùng Tô Mạch: “Tô Mạch, đưa lỗ tai lại đây.” Tô Mạch kỳ quái nhìn người kia một hồi, mới nghiêng đầu, đem mặt đưa qua, Phùng Lạc nhỏ giọng nói bên lỗ tai Tô Mạch: “Kỳ thật a —“

Tô Mạch rút về sau một chút, mặt nhăn nói: “Nhột...”

Phùng Lạc bất mãn ngoắc nói: “Lại đây, lại đây, phối hợp một chút.” Tô Mạch đành phải lại sát qua, tóc Phùng Lạc hơi cọ xát mặt y, Phùng Lạc thả chậm điệu, nhẹ giọng nói: “Tôi ở dưới xe bọn họ dính một cái phát tín hiệu, là loại ở đại học chúng ta hay dùng a —“

Tô Mạch sửng sốt một chút, mới dùng sức đẩy Phùng Lạc nói: “Hảo tiểu tử nhà cậu!” Tô Mạch ha ha cười.

Phùng Lạc bị đẩy khỏi ngực y, sắc mặt trắng nhợt, rồi mới bật cười, Phùng Lạc cười tiếp nói: “Tôi không cần được bá phụ, bất quá bọn họ muốn trực tiếp đưa Hà Thụ đi xa nơi này, muốn cậu không thể tìm cậu ta, xem đi về phía Tây khoảng 310 km, tôi nghĩ cậu dựa theo bản đồ có thể biết Hà Thụ đang ở thành phố nào đi.”

Tô Mạch ha ha nói: “Bạn thân tốt, rất ra dáng. Tôi đi đây, gặp lại sau.” Y một bên nói như vậy, một bên xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về nhau Phùng Lạc vung tay một chút. Hẹn gặp lại chính là thường nói với chuyện không muốn gặp nữa, y chưa bao giờ định nói chữ này với Phùng Lạc.

Bạn thân duy nhất sao?

Phía sau y, Phùng Lạc cười, tiếp tục ở phòng trống kia ngồi xuống, phòng kia là ba người bố trí cùng nhau chơi đùa, thật lâu trước kia, Tô Mạch mang bức tranh buồn cười màu đen đỏ hình mặt trời cùng đóa hoa kia đặt trên trần nhà, Tô Mạch nói với Mạc Thủy Thủy: “Em đừng quan tâm tên tiểu tử Thích Mộ Thương kia, bức tranh lão tử vẽ không phải tốt hơn hẳn sao?”

Phùng Lạc lúc ấy nâng thùng sơn đứng ở bên cạnh, màu sơn chưa khô của Tô Mạch chảy xuống mặt cậu, màu đen cùng màu đỏ hòa cùng nước mắt, cậu hướng về phía trên nhìn lên, Tô Mạch là màu đen cùng cậu là màu đen.

Cậu vĩnh viễn không tính nói, nói mình tại sao mang theo bên người, mang không buông xuống, bộ máy đo tốc độ hồi sơ trung ở chế tác xã cùng Tô Mạch đã nghiền cứu ra đặt ở nơi không thể thấy kia.

Cậu vĩnh viễn không tính nói, nói lúc cùng nhau thô bạo đánh nhau té xuống bụi rậm, lúc này mới có thể đem bộ máy kia gắn vào xe.

Cậu vĩnh viễn không tính nói với Tô Mạch, mình ở buổi tối kia, chuyển nhượng hơn hai mươi phần trăm quyền thừa kế của mình ở Phùng gia, vì làm cho nam nhân đang nổi giận kia nổi lòng tử bi, trước cầm máu cho Hà Thụ, cũng trực tiếp thu hồi quyết định vứt xác ngoài dã ngoại.

Cậu lặng yên nhìn bóng dáng Tô Mạch, đá cẩm thạch vẫn lạnh băng như nước đá, không còn người thô bạo kéo cậu đứng lên nữa.

Trong trí nhớ của cậu mười năm trước khi ở trận bóng rổ chân bị thương không được tự nhiên, được Tô Mạch công trên lưng, mồ hôi ướt sũng hòa cùng nhau, quãng đường đi đến phòng y tế vô cùng dài, từng bước đi, gió phàn phật thổi qua, đỉnh đầu như một cái trứng trần nước sôi dưới ánh tà dương, màn trời nhuộm đỏ, trong lòng lại đột nhiên thay đổi.

Chẳng sợ chuyện cũ lặng lẽ ở yên trong màn cảm ơn kia.

Thành phố nhỏ hơn ba trăm km.

Một bóng dáng nam nhân gầy yếu ngồi ở ven đường nhìn lò sữa đậu nành nóng hằm hập mà ngẩn người, ông lão râu tóc bạc phơ hỏi hần: “Còn muốn một chén không?”

Nam nhân lắc lắc đầu, tay sờ tiền trong túi, mấy tháng nay, từ không có gì trong tay, nay đã có một sấp thật dày.

Từ ngày đó bắt đầu tích tiền, không biết bao lâu nữa mới đủ lộ phí đi về nhà.

59. Chương 57

Hà Thụ ngày thứ ba ngồi ở trên ghế ven đường ở thành phố xa xôi này, một ông lão râu tóc bạc trắng ngồi xuống bên cạnh hần. Hà Thụ há miệng thở dốc muốn nói, sau lại phát hiện môi của mình khàn khàn một câu cũng không nói nên lời, vết máu trên người dính đầy vạt áo, tản ra mùi tanh tưởi.

Ông lão cười hỏi: “Cậu có muốn giúp tôi làm một chút chuyện không, tôi có thể giúp cậu có chỗ ăn ở nga.”

Hà Thụ nghe xong những lời này, liền lão đảo đứng lên, khàn khàn mấy chữ, hần hỏi: “Có tiền không?”

Ông lão ha ha cười to: “Lão già như tôi cũng không có tiền, tôi chỉ nhìn người khác đều mở rộng sinh ý, bán sữa đậu nành vài thập niên, cũng muốn bán cái khác, nhưng lão coi một cái là nhiều, thuê người tính công nhiều cũng không tiện a. Người em nhỏ này cậu muốn tiền lương sao?”

Hà Thụ hơi đỏ mặt một chút, nhưng khuôn mặt hần đã sớm bản không thấy rõ, thế là hần có chút yên lòng nói: “Tôi muốn kiếm tiền, ngồi xe lửa về nhà.”

Ông lão cười ha ha kéo hần đến: “Nơi này không thông với xe lửa nga, vốn còn có người sẽ cho người lạ đi nhờ nơi khác, nhưng vài năm nay cũng không có ai, cậu muốn đi đến nơi xa sao? Tiền ô tô rất đắt.”

Hà Thụ nhìn thấy tay mình làm dơ quần áo ông lão, mặt càng thêm đỏ, cẩn thận hỏi: “Kia đến thành phố C đại khái cần bao nhiêu tiền?”

Ông lão sững sốt một chút, tựa hồ cũng ngượng ngùng dả kích Hà Thụ, chỉ ha hả cười nói: “Nếu thật sự làm công, cũng không lâu.”

Cho dù Hà Thụ mấy ngày nay chính là ở trên ghế lẳng lặng ngồi nhìn, cũng biết thành phố nhỏ này không phồn hoa, thành thị quy hoạch thưa thớt, ngay cả ô nhiễm cũng không lan tới đây, buổi tối còn có thể nhìn thấy trời đầy sao, so với trước kia diện tích sao trời càng lớn hơn.

Chỉ có thể đi một đường quốc lộ vào nơi này, Hà Thụ nghĩ, khó trách ba Tô Mạch đem mình ném tới nơi

xa thế này. Hắn theo ông lão đi phía trước, ánh mắt không nhìn người đi đường chung quanh đều đang ghé mắt nhìn. Ông lão lấy tiền, đưa Hà Thụ mua phiếu đi nhà tắm, mượn một ô vuông nhỏ, hắn mặt bần đồ lên đi vào, đem quần áo bần cởi ra, dùng xà phòng thật sự giặt sạch một lần, nhìn thấy trên cánh tay còn lưu lại vết sẹo màu đỏ rất thâm kia, ngậy người một chút, rồi mới dùng sức tắm rửa thân mình. Trong khoảng thời gian này, ông lão từ trong nhà mình cầm vài bộ quần áo sạch sẽ, từ khe hở đưa cho Hà Thụ.

Tắm khoảng 15 phút, nước ấm đột nhiên ngừng, Hà Thụ đầu đầy xà phòng hoảng sợ, kết quả rất nhanh truyền đến tiếng ông lão, thế là Hà Thụ tiếp tục an lòng chờ nước ấm. Thời điểm đi ra, ông lão chớp mắt đập vai Hà Thụ, cười nói: “Không tồi, không tồi, còn rất trẻ tuổi a.”

Hà Thụ không biết mình gần ba mươi lại còn bị coi trẻ tuổi, lại chỉ có thể ha hả cười. Theo ông lão đi đến phòng ngủ của mình, bụi dính đầy đất, nước sơn bong ra từng mảng, rõ ràng là xi măng còn dính trên cầu thang, nhìn cái thang chật hẹp, xoay tròn lên cao, tầng này nối tầng khác, có cảm giác lung lay yếu ớt sắp đổ. Dùng bóng đèn nhỏ chiếu sáng lối đi, chỉ chiếu ra một mảnh mờ nhạt.

Ông lão cười nói: “Cầu thang hẹp, cậu cẩn thận ngàn vạn lần đừng ngã xuống.”

Hà Thụ thì thào nói thật có lỗi, cảm thấy bản thân vô dụng.

Cánh cửa và kia, có hai gian phòng. Hà Thụ nhìn phòng kia có điện thoại, đột nhiên nổi điên tiến lên, ông lão nghi hoặc ở sau hô to: “Cái kia — vừa cắt xong.” Hà Thụ mới vừa nắm điện thoại, rồi nghi hoặc xoay đầu lại, vẻ mặt thất vọng.

Ông lão cũng ngượng ngùng cười: “Này không, không ai gọi cho tôi...” Ông lão dừng một chút còn nói: “Chính là TV vẫn xài được a, cậu mấy năm nay chắc là người thích xem TV đi, tôi biết.”

Hà Thụ từ từ phục hồi tinh thần, chỉ cảm thấy càng ngượng ngùng, nhìn cái TV 13 tấc đáng thương kia thật ngại ngùng cười vài tiếng, rồi mới câu nệ ngồi vào ghế sa lon. Ông lão cho Hà Thụ một chén sữa đậu nành, Hà Thụ há mồm uống ngay một hồi, cuối cùng sợ hãi hỏi một câu: “Lão bá, con có thể giúp bác chuyện gì?”

Hà Thụ tựa hồ bị ông lão thuyết phục, ông lão lập tức mặt mày hớn hở lớn tiếng nói: “Ai, nói đến cái này, người khác chỉ biết suy nghĩ của người trẻ tuổi, chính là tôi a — Hắc hắc, tôi chuẩn bị đầu tư, đúng rồi, chính là đầu tư, tôi đã mua một chiếc xe nhỏ, mấy ngày nay tôi sẽ tìm chỗ giúp cậu nâng cao tay nghề, cậu có thể đi chỗ đó học một ít a, mở, kia thu vào cũng không ít a, chúng ta hai người hai mươi tám phần, không! Tôi cho cậu ba mươi bảy phần...”

Hà Thụ ngây người một hồi, mới nói một câu: “Ngài bảo con đi nướng Lạp Xưởng?”

Ông lão cũng ngây người một chút, ông hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Hà Thụ vội vàng lắc đầu, nháy mắt cả buổi mới nói: “Nga, nga, như vậy a. Không khó, lại nói tiếp, con cũng thường xuyên nướng Lạp Xưởng.”

Hà Thụ học nướng lap xưởng cũng không lâu, khi hần mang khuôn mặt tái nhợt đứng ở sau xe cứng ngắt cười, cái loại tươi cười này không làm vật nhỏ mặt đầy nước mắt nước mũi bị dọa chạy đi, Hà Thụ ở đây có bị vòng quanh một mùi sữa thơm, tính cách hướng nội không lúc nào không muốn chạy trốn, nhưng phải không ngừng lấy mặt ong, bột ớt trét lên xiên gỗ, thu mấy tờ tiền giấy.

Sau đó Hà Thụ ở trước xe đẩy nhìn thấy có một sinh tiểu học vênh vác cầm điện thoại di động, hai mắt Hà Thụ không khỏi phát ra ánh sáng, Hà Thụ nhỏ giọng hỏi: “Em trai nhỏ, anh miễn phí mời em một cây, em cho anh mượn dùng chút được không?”

Đứa nhỏ mắt lạnh nhìn hần một hồi: “Mẹ của em nói không thể đưa cho người khác, hiện tại kẻ lừa đảo rất nhiều.”

Hà Thụ vẻ mặt xấu hổ nói: “Em xem, anh ở trong xe này, anh đẩy xe đi không xa.”

Đứa nhỏ lại nhìn hần một hồi, rồi mới bắt tay đưa cho hần, Hà Thụ thiên ân vạn tạ hai tay dâng lap xưởng miễn phí, rồi mới bấm nhanh dãy số quen thuộc đến không thể quên hơn kia.

Nhưng để điện thoại bên tai đã lâu, đầu dây bên kia vẫn tắt máy có âm thanh báo điện thoại không kết nối được.

60. Chương 58

Hà Thụ mấy tháng trời cứ nướng lap xưởng như vậy, cả ngày lẫn lộn trong dầu mè cùng lửa bếp, tập trung tinh thần cả ngày, yên lặng làm việc, cũng có thể luyện ra một nghề kiếm sống, có thể một lúc nướng mười cây lap xưởng, bên ngoài nóng bên trong giòn, khiến cái mũi cùng miệng đều chảy nước.

Ông lão kia nhìn bộ dáng Hà Thụ, ông cùng người khác nói: “Biết cái gì là ánh mắt đầu tư không? Biết cái gì gọi là nhìn xa không? Biết cái gì gọi là ưu tú không?” Ông vừa nói vừa cười tươi hơn hử vô bả vai Hà Thụ, khí lớn thường làm cho Hà Thụ nhe răng trợn mắt cầu tha cho

Đội tiền trong tay Hà Thụ có được hơn năm mươi tệ, ông lão đột nhiên có một ngày cười tươi hơn nở nói với Hà Thụ, ông đã đem điện thoại trong nhà mở lại. Hà Thụ không phải không thử lấy tiền gọi tới dãy số kia, trên thực tế sau việc mượn di động, hần luôn luôn tính thử, có lẽ Tô Mạch bị ba y giam giữ, gọi mãi không được. Hần dần dần nhận thức, hần phải làm để kiếm tiền trở về, mà không phải ngày ngốc chỉ chờ Tô Mạch tới đón.

Nhưng Hà Thụ vẫn vui sướng, ít nhất vẫn có thể lấy tiền kia ở buồng điện thoại ven đường, cách vài ngày lại gọi, vẫn là đường dây bận. Hà Thụ sợ thất vọng, thói quen này cũng dần dần ngừng. Chính là cố gắng luyện tập tay nghề nướng lap xưởng. Có một lần ở ven đường có bán đĩa ca nhạc, ông lão nhìn thấy mở cờ trong bụng, mua đĩa, mượn đầu máy DVD, mãi mớ TV, mở cho hần. Hà Thụ có thói quen tiết kiệm tiền mấy tháng nay để trở về, không khỏi khuyên nhủ ông lão: “Đĩa đến tận năm tệ, quá mắc đi.”

Ông lão phần nộ nói: “Cậu không biết đĩa phim này xem một lần hết mấy trăm tệ, tôi rất lời, đến đến, người già nhưng tâm không già, cùng đến tiêu khiển nào.”

Hà Thụ không có biện pháp, đành phải bồi ông lão xem, nhìn nửa tiếng, lão nhân ngủ rồi, Hà Thụ đau lòng tiền đĩa kia, kiên trì tiếp tục, nhìn thấy cuối phim có lời thoại: “Cảnh giới cao nhất của diễn kịch, là đem mặt mình, biến thành mặt nạ.”

Trong lòng Hà Thụ lộp bộp, nhìn xe đẩy trong phòng ngang nhiên nói ra một câu: cảnh giới cao nhất của nướng lạp xưởng, là đem tay của mình, biến thành lạp xưởng.

Nghĩ đến một nửa, ông lão tỉnh lại tiếp tục xem, một bên ném giận Hà Thụ đột nhiên cười âm ỉ, một bên tiếp tục xem phim, cuối cùng đánh giá nói: “Phim này không tồi. Lúc ngủ nội dung phim ở đâu, tỉnh ngủ vẫn là ở đó.”

Ngày cứ như vậy vô tri vô giác trôi qua.

Sau có một đứa nhỏ tay cầm điện thoại tới mua lạp xưởng, Hà Thụ đột nhiên nghĩ tới Tô Mạch nếu được thả ra, không biết sao có thể liên lạc với y, không khỏi hỏi đứa nhỏ một câu: “Nếu di động của chú không tìm thấy thì phải làm sao?”

Đứa nhỏ trừng mắt một cái, nói: “Nếu mất điện thoại, có thể đi xin lại số.”

Hà Thụ ngây người nửa ngày mới kịp phản ứng, ngày đó trước khi dẹp quán, đi nửa ngày, cuối cùng cũng tới công ty di động, Hà Thụ nhìn tiểu thư ở bàn phục vụ nói: “Tiểu thư...”

Tiểu thư trừng lông mày, nói: “Con mẹ nó anh mới là tiểu thư!”

Hà Thụ suy nghĩ nửa ngày không biết xảy ra chuyện gì, sau ánh mắt đỏ lên nói: “Chị, tôi muốn làm lại số.”

Tiểu thư kia biểu tình cười sặc sụa nhìn hắn một hồi, hỏi hắn: “Dãy số là gì?”

Nghe Hà Thụ báo dãy số, lại hỏi mật mã, cuối cùng vươn tay nói: “Bổ sung phải ba mươi tệ.”

Hà Thụ lúc ấy ngồi ở đấy, qua hồi lâu mới xoay người đi, kết quả tiểu thư kia gọi hắn lại, hỏi: “Gần đây có vài tin nhắn bằng tiếng được gửi tới, nếu không bổ sung, quá thời hạn sẽ bị xóa đó.”

Hà Thụ ngây người một chút, tựa hồ do dự rất lâu, mới đem toàn bộ tiền ra, trên mặt cực kỳ bị thương. Giữa trưa ngày thứ hai lấy hai cái lạp xưởng đối ấy điện thoại được người ta đồng ý, cho Hà Thụ mượn dùng một buổi chiều, tan học lấy lại.

Hà Thụ thừa dịp không ai tới mua, thật cẩn thận để thư lại điện thoại, kết quả không biết dùng, một hồi nhấn tắt máy một hồi khởi động máy, cuối cùng vội đến sát đầu mở trán, bắc đẩu để xe lại tới chỗ ông lão bán sữa đậu nành bên cạnh cầu cứu, ông lão đang dọn TV, lúc này rảnh rỗi nhìn tin tức ba ngày nay trên TV.

Hà Thụ đưa máy qua, nhìn trên TV, động nhiên cứng ngắc ở đó, trên TV Tô Mạch gầy yếu nhưng vẫn đẹp trai như trước, ánh mắt đảo qua màn hình, tiếng trầm thấp như nước chảy thông dong, y ở trên tiết mục tiếp sóng toàn cầu rõ ràng thông thả nói: “Cha tôi có đứa con khác, Tô thị cũng có người lãnh đạo rất tốt, nhưng với tôi mà nói, người vì tôi mà khổ sở khóc, chỉ có một.”

Hà Thụ sống sót rất lâu, mới nhớ tới lau đi khóe mắt đỏ bừng, tay tiếp tục di động, đáng thương nhờ ông lão giúp đỡ, hần hỏi: “Lão bá, di động này sao bấm được a?”

61. Chương 59

Lúc Hà Thụ lấy tay mở điện thoại, ngày đã chẳng còn nhiều nắng, Hà Thụ ngồi ở trên tầng đá lớn trong bãi cỏ trước cửa trường tiểu học, bên cạnh là xe đẩy khí nóng bay hăm hập, hai tay Hà Thụ nâng điện thoại để ở bên tay, cũng không chờ lâu lắm, tí tách một tiếng, âm tần truyền tin bắt đầu phát ra, tiếng từ tính trầm thấp dừng ở hình ảnh, một lần lại một lần uyển chuyển nói tới.

“Hà Thụ, hôm nay là ngày thứ ba anh tới tìm em. Cho dù biết tên ngu ngốc như em không mang di động, anh còn nhịn không được muốn làm việc không có ý nghĩa này. Di động anh ba ngày nay đều mở, nghĩ em sẽ tìm anh, tuy rằng vẫn đợi không được.

Anh kỳ thực rất may mắn vì em bị để lại nơi chim không sinh trứng này, mỗi lần đi đường đều đếm lại, Phùng Lạc nói nơi này chỉ có hơn mười vạn dân cư, cùng nơi có hơn hai ngàn vạn người, thật sự ít đến đáng thương, tìm thấy có bao nhiêu dễ dàng. Anh từng nghĩ, cho dù em bị để ở một góc thế giới nào đó, anh đều có thể liếc mắt một cái nhận ra em, tìm em thật sự dễ dàng như lấy đồ trong túi, nhưng sự thật chứng minh anh sai rồi, anh thậm chí nghĩ em có phải cố ý trốn đi, anh ảo tưởng mỗi tên ăn mày trên đường là em, ảo tưởng mỗi một người lên xe bus là em, mỗi một lần đều đuổi theo xem, lại lần này đến lần khác thất vọng.

Đối với anh bây giờ rất hưng phấn, em cùng anh cùng sống chung một thành phố, cùng đi một con đường, hô hấp không khí chung một thành phố, cùng nhìn lên một mảnh sao trời, tay em cũng có thể đụng tới nơi anh từng qua, mỗi một cây em đi qua anh đều có thể đã đi qua, ý tưởng này làm cho anh kiên nhẫn bước qua một khối đá, lưu ý đến người qua đường thờ ơ, sợ bỏ qua chuyện gì, bỏ qua phong cảnh, ngưỡng mộ nhìn người đi đường, giờ phút này trong mắt lại vô cùng rõ ràng, như thể làm cho anh say đắm. Đi bộ trên đường cái, hương bồ kết thơm mát lưu lại trên dây điện, dừa nhỏ lưu lạc chảy nước mũi cầu xin, tràn ngập trong thế giới này, anh đột nhiên phát hiện thế giới này rất lớn. Anh nén giận nghĩ em bị thống khổ cùng sỉ nhục, trách bọn họ chỉ ở thế giới của mình làm một công dân đủ tư cách, bài xích em người xa lạ không nhà. Đối với em làm sao mới đúng? Nhớ rõ lúc anh không biết em, đã làm rất nhiều điều không nên làm.

Anh vốn phải sống sót như vậy, em lại làm cho anh học được phải mỉm cười đối mặt với từng người đi qua mình.

Anh oán giận yếu đuối cùng ích kỷ của em, anh trách em không chịu nghe anh giải thích đã bỏ chạy. Sau xảy ra rất nhiều chuyện, anh vẫn không có cơ hội nói với em, hiện tại cuối cùng có thể từ từ giải thích. Nhớ rõ ngày cuối cùng em ở công ty không? Anh nghĩ em nhất định còn trách anh, nếu như nói anh còn do dự, anh ngồi dưới đài chờ đợi, nhìn bộ dáng đáng thương của em, anh cũng không không do dự suy nghĩ buông tha giúp em. Anh biết em thống hận đoạn thơ kia, vấn đề ở đâu, anh cũng không biết bọn họ sẽ cắt câu lấy nghĩa, đoạn thơ kia là đoạn thơ thời đại học anh thích nhất, khổ tử đích vân. Em nguyện ý để anh bồi em nghe không?

“Tư tưởng của các người, như mộng du yếu ớt nhào nặn ở trong đầu, giống như tay sai béo ụ cả người vấy mỡ nằm trên trường kỷ.

Ta đem nó trêu đùa, khiến nó va chạm vào mảnh nhỏ trái tim đang đầm đìa chảy máu của ta.

Lỗ mãng mà lại cay độc, thỏa thích đem nó trêu đùa.

Trong linh hồn của ta không có một sợi tóc trắng,

Bên trong nó cũng không có lão nhân ôn nhu cùng tiêu tụy!

Ta lấy sức lực yết hầu lay động thế giới!

Đi lên tiến đến — anh tuần kỳ vĩ.

Hai mươi hai tuổi.

Nhân dân ôn nhu!

Mời dùng đàn vi-ô-lông diễn tả tình yêu,

Người lỗ mãng dùng trống định âm.

Các người cũng không thể giống như ta đem mình lật đến, sử dụng toàn bộ thân thể biến thành hai phiến môi!

Đến hiểu biết tri thức đi —

Rời phòng khách, mặc xiêm y bằng vải mỏng, đội ngũ thiên sứ giữa đám người phu nhân lễ nghi đoan trang kia.

Giống nữ đầu bếp lăm nhăm trang sách chế biến món ăn, người bình thần động đậy môi.

Nếu các người nguyện ý—

Ta có thể biến thành người vì nhục dục mà phát cuồng—

Biến thành người điều khiển tình hình của mình, giống bầu trời trong dưới bóng râm

Nếu các người nguyện ý,

Ta có thể biến thành người ôn nhu không thể chỉ trích,

Không phải nam nhân, mà là mặc quần đích vân!

Ta không tin, sẽ có một ni cô thơm mùi hoa cỏ!

Ta vừa muốn ca tụng:

Giống như bệnh viện làm giấc ngủ của nam nhân bị phá hỏng,

Giống như tục ngữ nữ nhân hay sử dụng.” (1)

Tô Mạch ở trong ghi âm thở dài:

“Anh vẫn hy vọng em là một người dũng cảm, có thể cười đối mặt với thế giới âm u này, có thể khai quật một mặt tốt đẹp khác, có thể lớn tiếng nói: ‘Trong linh hồn của tôi không có một cọng tóc bạc’. Thế là lần đó anh không ngăn cản bọn họ, anh hy vọng em có thể lớn tiếng đọc lên lời thơ kiêu ngạo mà tùy ý này, đứng thẳng nhìn tất cả. Nhưng kết quả thì sao? Anh quá sai, em hiểu lầm hoàn toàn, thậm chí còn không đuổi kịp em, em bỏ chạy nơi xa, biết anh khi thấy em bị xe đụng một khắc kia có cảm giác thế nào không? Anh hẳn rất muốn trách em, người nhát gan như em, chỉ biết chạy trốn, nhưng kết quả là anh chỉ hận mình. Anh hận mình không làm gì nhiều, anh hận mình chịu đựng còn tự cho là đúng, mà em cũng anh biết người dũng cảm là gì, dạy anh cười cũng có thể khai thác, em cũng dạy anh biết quý trọng cuộc sống cùng người bên cạnh mình.

Hoặc là chúng ta dạy lẫn nhau.

Hà Thụ, anh không chịu nói cho em biết chuyện cũ kia của anh cùng Thủy Thủy, bởi vì trong chuyện kia anh tự cho mình là đúng. Nếu em có thể nghe tin nhắn lại, anh hiện tại liền nói cho em nghe, nếu em không thể nghe được, sau khi tìm được, chúng ta có thể từ từ nói.”

“Anh hình như đã nói với em. Anh cùng Phùng Lạc lúc học đại học đùa rất điên. Đại khái bởi vì đó là những ngày tháng điên cuồng cuối cùng của bọn anh, sau tốt nghiệp sẽ thành thành thật thật tiếp nguyện chuyện gia tộc, ngồi nghiêm chỉnh, đứng đắn, mọi người trong gia tộc không bởi vì sự điên cuồng của bọn anh mà can thiệp gì. Bọn anh ăn ở khu nhà hàng trong đại học, học phí xa xỉ, buồn cười là lúc bọn anh nhập học trong các cuộc thi đều lấy được học bổng, cho nên cố ý giấu diếm thân phận, hai người bọn anh không khác gì học sinh bình thường.

Duy nhất có một đặc thù, đó là anh cùng Phùng Lạc dùng một thái độ khinh bỉ đối mặt việc học, vô cơ trốn học, về sớm, đi học ít đến đáng thương, chỉ khi thi mới tham dự, nhưng trường học cũng không làm gì với bọn anh, bởi vì nói thật ra, trường học kia tự mình tài trợ, cùng hai nhà bọn anh bỏ tiền cũng không ít.

Chính là dưới tình huống như vậy, bọn anh nhận thức Thủy Thủy. Anh biết em sẽ nghĩ tới nhiều nội dung vở kịch thoắt nát, đáng tiếc anh cùng cô ấy không phải gặp nhau dưới trăng hay gì đó, cô ấy suốt năm nhất đại học mới xuất hiện ở trong mắt, cô ấy bị trộm, lúc tên trộm chạy qua người, chen chân vào gạt chân tên trộm đang chạy hỗn hển qua ngã xuống đất. Vốn là chuyện nhỏ bình thủy tương phùng, Thủy Thủy sẽ không đặt ở trên người. Anh có lúc nghĩ, rất nhiều chuyện cũ đều nảy sinh từ cử chỉ vô tình như thế, như lần đó xen vào chuyện bất bình của người khác.

Cô ấy quá thiện lương, rất dễ cảm kích. Cô ấy nói anh là một thanh niên khó thấy, giàu có chính nghĩa đầy nhiệt huyết. Lúc cô ấy chảy nước mắt ngàn lời cảm ơn anh, anh mỉm cười nói không có gì. Cô ấy nói muốn mời anh, anh đưa cô ấy cùng Phùng Lạc đến hộp số kia, em cũng từng tới, Phùng Lạc lúc nhìn bọn anh cũng rất kinh ngạc, nhưng không lâu sau đều quen thuộc. Anh không biết tình yêu lại nảy mầm trong hoàn cảnh lãng mạn kia, nhưng đôi khi cũng không cần hoàn cảnh này. Lúc cô ấy mời khách anh anh cũng mời đi mời lại, sau nhiều lần, anh tay đầy dầu mỡ đem hoa hồng gần héo trong bình hoa ra, đặt trong bàn tay cô ấy, anh nghĩ đại khái chuyện này một chút cũng không lãng mạn, bởi vì lão bà ở quán lúc thấy chúng ta thâm tình nhìn nhau, vẫn ở phía sau cười trộm.

Phùng Lạc lúc biết bọn anh kết giao, nhiều ngày không tìm thấy người, không biết đi nơi nào. Mà anh biết cô ấy trong trường học còn có một học trưởng chơi từ bé, cả ngày viết viết vẽ tranh đều không thấy d dấu, khó trách anh năm nhất chưa từng thấy hẳn, anh cùng Thủy Thủy nói ghét nhất loại người suốt ngày chỉ biết nghệ thuật này, Thủy Thủy cười nói tên côn đồ như anh cũng không tốt đâu. Đúng vậy, em không thể tưởng tượng ra anh lúc trước ở trong mắt người khác là một tên côn đồ, anh lúc ấy điên cuồng thích điểm này, cô ấy không biết gia thế nhà anh, không biết học vị của anh, chỉ nghĩ anh là một tên côn đồ nhưng tâm địa không tồi, nhưng cô ấy vẫn như cũ lựa chọn anh. Nếu như em chứng kiến, anh yêu thích loại cảm giác hưởng thụ này, anh vẫn không nói cho Thủy Thủy anh là một tên hỗn trướng có tiền.

Phùng Lạc lúc xuất hiện ánh mắt như hồ ly phía dưới đôi mắt đầy thâm quang, miệng trắng bệch, cậu ấy cười nói chúng ta thiếu nợ cậu ấy, anh không quan tâm. Bởi vì anh cũng không biết có loại nợ nần gì có thể khiến người thừa kế xí nghiệp có tổng tài sản hơn mười tỷ đô la mỹ cảm thấy phiền não, nhưng Thủy Thủy không biết điều đó, cô ấy lo lắng hỏi Phùng Lạc thiếu bao nhiêu tiền, Phùng Lạc cũng không để ý, cười nói cậu ấy mua một căn phòng, kết quả thiếu cho vay nặng lãi, hiện tại bị người đuổi giết, tiền lời đã gần trăm vạn.

Em có thể không biết, Phùng Lạc gia khóa này rất thích nói dối, nhưng là chuyện trước kia, anh không nghĩ cậu ấy không có gì giấu diếm anh. Phòng ở kia đúng lúc bọn anh đi qua, Phùng Lạc nói nơi đó tầm mắt tốt, tùy tay cho anh, xem như đáp lễ anh lúc trước đặt mua giúp cậu ấy chiếc BMW màu bạc số lượng có hạn, dù sao đó cũng là chuyện của bảy sáu năm trước, mau cái gì cũng không có phương tiện, anh tùy ý nhận lấy, không nghĩ tới gia khóa keo kiệt kia đến bây giờ vẫn dùng chiếc xe kia. Mà phòng ở kia cũng

thành căn cứ bí mật của ba người bọn anh.

Bởi vì liên quan Thủy Thủy, bọn anh ngày càng đùa một cách thận trọng, rất lâu đều là anh sửa chữa mặt tường mà Thủy Thủy đập, rồi ba người đi ăn lẩu, đi karaoke, Phùng Lạc cùng Thủy Thủy đều ca không tồi, đặc biệt là Phùng Lạc, anh hoài nghi lúc cậu ấy hát, bên ngoài thuê cuộn băng tua tới, những ngày kia thật sự rất vui vẻ. Thẳng đến khi Thủy Thủy ánh mắt đỏ bừng chạy đến nói chia tay với anh.

Anh nghĩ em hẳn có thể tưởng tượng anh tức giận bao nhiêu.

Đặc biệt, khi nhìn thấy Thủy Thủy cùng Thích Mộ Thương xuất hiện ở trong sân trường. Anh khi đó, rất yêu cô ấy, yêu cô ấy đến không chịu được, cùng trong nhà nói chuyện đều tính toán tốt, làm rất lâu mới khiến cha chấp nhận sự tồn tại của cô ấy, thật sự cùng người trong nhà tranh cãi rất vất vả, vô cùng vất vả, anh bị cảm giác bị lừa dối làm tức giận, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe được. Anh rất nhanh xin nghỉ học, trước tiên học quản lý tất cả nghiệp vụ của xí nghiệp, dùng tốc độ nhanh nhất lấy quyền quản lý xí nghiệp, kia trong lúc đó em không thể tưởng tượng anh dùng trạng thái gì đâu, di động thời gian dài tắt máy, Phùng Lạc khi đó liều mạng cũng không thể tìm thấy anh, anh giam mình trong thế giới của bản thân, ăn cơm ngủ đều không cần.

Rồi sau đó, anh dùng nhiều thủ đoạn, thu gom xí nghiệp của cha Thích Mộ Thương.

Tuy rằng tới hậu kỳ thu gom, bởi vì Thích Mộ Thương nghỉ học gia nhập, làm cho tiến độ bị trì hoãn, loại này hơi tốn chút chi phí.

Nhưng công ty cho dù kỹ thuật thị trường hay tài sản đều không thể chống lại Tô thị. Anh nói rồi, khi đó ai cũng không thể tìm thấy anh, Phùng Lạc nhiều lần đến công ty tìm anh cũng không gặp, rồi cuối cùng tới ngày đó, công ty Thích thị tiến hành nghi thức tiếp quản, anh cười đi vào công ty Thích thị, Thích Mộ Thương vẽ mặt phức tạp nhìn anh, Thủy Thủy đứng bên cạnh hắn, anh không biết đó là biểu tình gì.

Thất vọng? Khổ sở? Anh không biết, nhưng anh lúc ấy cười rất vui vẻ, anh cảm thấy thực hả giận.

Thủy Thủy ngày ấy mới biết được, tên côn đồ này kỳ thật rất có tiền.

Anh nói rồi, một tháng kia, Phùng Lạc liều mạng cũng không thể tìm thấy anh đang say sưa trả thù, thẳng đến ngày đó, cậu ấy cuối cùng tìm được anh đang cuồng âm cười to trong quán bar, cậu ấy nói, Thích Mộ Thương cùng Thủy Thủy làm một giao dịch, Thích Mộ Thương nói Thủy Thủy phải cùng hắn kết giao một tháng, liền đưa cho Thủy Thủy một trăm vạn tệ. Anh nói rồi, Thủy Thủy là một người thiện lương, ai khó khăn đều muốn giúp.

Thiện lương đến nghĩ rằng Phùng Lạc thật sự cùng đường mạt lộ.

Chuyện ngày đó, tất cả đều xong, anh đã tự cho mình báo thù xong, thương tổn người gần gũi mình nhất.

Bọn anh từng yêu, kia chỉ là chuyện xưa lúc đầu óc mê muội ngây ngô không khác gì một đoạn chuyện lãng mạn, tình yêu oanh oanh liệt liệt. Nhưng kết cục duy nhất của oanh oanh liệt liệt, tất cả đều đã xong. Chính là cách chuyện chúng ta rất lâu sau, lại một lần nữa ôm nhau, đột nhiên cảm thấy có chút phiền muộn cùng khổ sở.

Cảm giác mất đi lần nữa anh không muốn thử lại, cảm giác buông tha tình yêu anh không muốn thử lại.

Hà Thụ.

Chuyện cũ của cô ấy cùng anh ở sáu năm trước đã xong.

Anh hiện tại yêu là em.”

62. Chương 60

Hà Thụ sau khi khép lại di động không khỏi nhìn trời một hồi, trời cao mây nhạt, mây trắng chạy, gió to ào ào, lại cúi đầu nhìn chân của mình, cảm thấy tim đập rất nhanh, nhanh đến đau đớn.

Tay Hà Thụ sờ sờ túi quần của mình, lấy ra xấp giấy, hiện tại chỉ mới hơn hai mươi tệ, Hà Thụ sờ soạng một hồi, rồi mới cẩn thận trở về xe đẩy, dùng sức đem xẻng bỏ vào vài cục than, lò lửa lập tức cháy lên, Hà Thụ cẩn thận chuẩn bị làm việc, nam hài cho mượn di động đã rất nhiều lần ăn không trả tiền đội nón vàng, chạy như điên ra cổng trường, hưởng bên này đi tới, học sinh tiểu học đã tan học, khách hàng nhanh xuất hiện, bắt đầu làm việc.

Hà Thụ thuận tiện đem cái giá sắt nhảy mất lập mười cái lập xưởng, trát tương cùng dầu mè lên, mùi thơm rất nhanh truyền ra, một bạn nhỏ chen chúc lại, Hà Thụ bị chen chúc đến thất điên bát đảo vừa lấy tiền vừa tiếp đón, rất nhanh liền quên đi, mười cái lập xưởng trong tay quay cuồng, ngón tay linh hoạt tự nhiên, nhóm bạn nhỏ nước miếng chảy xuống nhìn vị ca ca nướng lập xưởng đã tới cảnh giới cao nhất, thâm tình chân thành giống như áo cơm cha mẹ.

Đang lúc Hà Thụ cảm bình ớt lắc trên không trung, một tiếng không hài hòa truyền tới, một người nói: “Này.” Hà Thụ không quản người kia, là người trái đất cũng biết mua lập xưởng phải xếp hàng, nhưng người này lại không tự biết, lại bắt đầu hô to: “Này này!” Hà Thụ mắt nhìn mũi nhìn tim, hoàn toàn nhập vào cảnh giới lập xưởng, thế tục gì kêu cũng như gió thổi qua tai, đương nhiên, trừ câu này — cho hai cây lập xưởng.

Được! —

Cái người kêu hấn tựa hồ không kiên nhẫn chờ, một hồi lâu không lên tiếng, đột nhiên, mắt sắc của Hà Thụ phát hiện, một cái tay tội lỗi xuyên qua khe hở giữa thân thể nhóm bạn nhỏ, đi tới túi plastic màu đỏ đựng lập xưởng, giây tiếp theo, túi plastic bị người nào đó không si diện trộm đi.

Đê tiện. Hà Thụ nhìn lạp xưởng trong tay mình dần dần không còn nhiều, mắt thấy mua bán không ai giúp, giận trong lòng, hét lên một tiếng: tiểu tặc, chạy thế nào — lời còn chưa dứt, hai tay mở đường, chường phong tách đám bạn nhỏ như gió thổi vô tung vô ảnh, trong khoảnh khắc mở ra một ra một con đường rộng thênh thang.

Hà Thụ hướng tới nơi thân ảnh đang điên cuồng chạy trốn ra sức đuổi theo, gió to trước mặt thổi tới, nhấc lên vạt áo, cải cách tình thế tốt hơn. Liều mạng chạy, liều mạng truy, rất nhanh, tiểu thâu mang giày Pháp kia bắt đầu tái diễn lịch sử, bước chân sau lưng lại không chịu thua kém, tiểu thâu tuyệt vọng chạy trốn vào một ngõ cụt, Hà Thụ nhe răng cười từng bước đi tới, tiểu thu lui ở góc tường bất lực phát run —

“Mẹ nó, chạy cũng nhanh như trước kia, tôi, tôi... Hô, một chết tôi, này còn không phải bởi vì em không để ý tới anh sao, anh trả lại cho em vẫn không được sao?”

Hà Thụ nhìn chăm chú tiểu thâu kia một hồi, đương nhiên, chúng ta hoàn toàn có thể lý giải nghi hoặc của hắn trong lúc này, tiểu thâu kia lớn lên có khí chất như thế, sao mấy tháng từ một người rất có tiền đồ đứng đầu xí nghiệp tư nhân, lại đổi nghề ở góc tường rồi —

Tiểu thâu bởi vì lâu không vận động, lúc này vẻ mặt dữ tợn nhìn biểu tình như khóc của người mất của, một bàn tay chống đỡ đầu gối, một bàn tay đưa túi plastic qua, một bên chửi má nó nói: “Cho em, đều trả lại cho em—”

Hà Thụ tiếp nhận túi plastic, đối với người đang nhe răng cười mặt liền cứng ngắt, sớm thay bằng biểu tình khiếp nhược, giờ phút này do dự rất lâu, mới cuối cùng từ trong túi plastic đáng thương lấy một cây lạp xưởng đưa qua, nhỏ giọng nói: “Cho anh một cây này.”

Không cần đưa tiền.

Quả thật có chút hào phóng.

Hà Thụ đêm hôm đó tìm ông lão, đem xe đẩy về, sợ hãi rụt rè giải thích nguyên nhân hơn nửa ngày, ông lão giống như không nghe, lớn tiếng trả lời: “Nga, cậu còn muốn đi thành phố khác bán lạp xưởng a, tình hình tốt thế này, chuyện tốt a, đi mau a.”

Hà Thụ nghĩ mình chưa nói muốn bán lạp xưởng, sau đến bên miệng vẫn không nói nên lời, chính là cúi người một cái, lúc ra nhẹ nhàng đóng cửa, Tô Mạch ở ngoài cửa chờ hắn, sau hai người đi tới bến xe, Tô Mạch vỗ vế, lớn tiếng noi: “Lấy hai vé người lớn!”

Hà Thụ hai mắt đầm lệ lấy tiền giấy về nhà, nghĩ có tiền cảm giác thật tốt a.

Lúc ngồi vào chỗ ngồi, Tô Mạch đột nhiên kêu một tiếng, cầm lấy tờ báo trên xe đưa Hà Thụ xem, Hà Thụ nhìn trên tựa đề tờ báo có ảnh chụp của ông lão phóng to, trên tiêu đề có ghi “Ông lão sáu mươi tuổi dùng phương pháp cổ vũ tinh thần, lấy công việc cứu vớt nhân vật nổi tiếng hơn ba mươi tuổi —” — Hà Thụ giật mình há to miệng nhìn ngoài xe, ngọn đèn dầu dần rời xa, ông lão râu tóc bạc trắng hướng tới

một nam nhân nằm trên ghế lưu lạc cúi thắt lưng, cười tủm tỉm hỏi hân: “Cậu có muốn giúp tôi làm chút chuyện không?”

Thế giới này vẫn còn rất tốt đẹp.

Ba tháng sau, Tô Mạch cùng Hà Thụ cuối cùng với việc sống hết ăn lại nằm trong phòng.

Ngày đó Hà Thụ đang nấu cơm trong bếp, Tô Mạch đem chân gác lên bàn trà, tư thế không chút văn minh xem TV. Trên TV truyền tới giọng nữ dễ nghe đang báo tin tức:

“Họa sĩ nổi tiếng Thích Mộ Thương tiên sinh đã dựa vào bức tranh vẽ Trường Thành cùng Tây Tạng lấy được nhiều giải thưởng quốc tế, chúng ta may mắn được đi thăm phòng vẽ tranh của Thích tiên sinh.”

Màn ảnh TV vừa chuyển, chuyển đến bầu trời, Thích Mộ Thương mặc bộ quần áo màu trắng, lấy họa bút thật lớn, ở trên vải vẽ tranh sơn dầu vẽ một con chim ưng bay cao, gió thổi qua, quần áo trong tạo thành màu sắc trong suốt, tóc mai người nọ tung bay trong màn ảnh, vạt áo quay cuồng, bên cạnh như đao tước, tóc trắng đen hỗn tạp, mê chết một đám phụ nữ.

“Như mọi người vừa chứng kiến, tác phẩm mới nhất này thật sự rất hoàn mỹ, tôi không thể dùng từ nào có thể miêu tả cho sự rung động của nó mang tới, chỉ có thể nói tranh của Thích tiên sinh mang tới hơi hướng của Trung Quốc, hẳn thật sự là một người có khí chất —”

Tô Mạch há mồm tròn mắt nghe tiếng nói trên TV kia, đưa tin cuối cùng nói: “Phóng viên Mạc Thủy Thủy đang ở hiện trường đưa tin.”

Tô Mạch cúi đầu nhìn tay mình, phát hiện phía trên buồn nôn đến nổi nổi lên một tầng da gà, Tô Mạch thống khổ nghĩ, này rất ghê tởm.

Tô Mạch thống khổ ôm đầu, nhìn Hà Thụ gần như đem mọi thứ chuẩn bị tốt, thế là thuần thực ăn xuống liên tiếp một dãy số.

Xa xa, mọi người đang họp đón chờ người phụ trách mới của xí nghiệp Tô thị, một đám nữ nhân viên chức nhìn ông chủ mới: Cảm thấy mùa xuân thứ hai lại tới, khuôn mặt anh em giống nhau, ánh mắt thâm thúy có chút toan tính, nhiễm vài sợi tóc xanh, trên lỗ tai lóe lên một chiếc bông tai màu bạc, tính tình so với vị trước kia còn táo bạo gấp trăm lần, ngay cả che giấu cũng không tổng tài mới mặt nhăn mày trứ lên tiếng: “Như các bạn đã thấy, tôi là tổng tài mới của các bạn, Tô Dật, tốt nghiệp ngành quản lý ở nước Mỹ, đây là lần đầu tiên tôi tới Trung Quốc, tôi không hy vọng tôi đến phối hợp với các bạn, mà là các bạn nhanh chóng đuổi kịp tôi, phải nhớ kỹ các bạn chỉ có một tổng tài, phải nhớ kỹ công ty sao lại muốn bạn, do you understand?”

Phùng Lạc ngồi ở một góc bí mật, bị vây còn phải liều chết chống đỡ, Tô Dật liếc mắt nhìn đến cấp dưới không nghe lời này, vừa muốn chửi ầm lên, điện thoại Phùng Lạc lập tức vang lên, Phùng Lạc lập tức nhảy dựng lên, một bên hướng bên ngoài phòng họp, một bên hô to: “Mọi người tiếp tục, tôi có cuộc gọi phải

tiếp.”

Sau cánh cửa bạo quân cảm giận ngút trời, Phùng Lạc không hề cảm giác, mà là toàn tâm toàn ý tập trung vào điện thoại, trong điện thoại Tô Mạch mắng to:

“Thằng nhóc, đều chờ cậu, bảo cậu mua củ cải trắng của Mỹ đều không mua, nếu không đến, lần sau ăn lẩu đều không gọi cậu!”

Phùng Lạc vẻ mặt sợ hãi nói: “Liền! Đến đây!”

Phùng Lạc vọt vào phòng, không đợi Tô Dật mắng ra miệng, cậu đã nhanh nhẹn đang đóng cửa cải trắng giấu dưới chỗ ngồi ôm vào trong ngực bước đi. Vừa đi vừa hô to: “Mẹ của tôi nằm viện, tôi đi trước một bước!”

Tô Dật sùi bọt mép đứng lên, ở phòng tiếp khách bước đi, hần xuyên qua cửa sổ thủy tinh tầng cao nhất thấy cấp dưới mới của mình bất khả tư nghị dùng tốc độ nháy mắt nghiêng ngã lão đảo vọt tới lầu một, còn tại ngã tư đường ở công ty bị lão đảo, năm sáu cây củ cải bị rút xuống đất, bị xe cán thành nước củ cải.

Tô Dật nhìn vẻ mặt khóc tang của Phùng Lạc đem củ cải bắn như vậy lần nữa nhặt lên, xe BMW màu bạc như bão táp đoạt mạng rời đi, hơn nửa ngày mới thuận khí, lạnh lùng nói với người bên cạnh: “Đem tài liệu của cậu ta thu thập một chút, đặt trên bàn làm việc của tôi.”

=====

(1): Bài thơ “Xuyên khổ tử đích vân” của Mã Nhã Khả Phụ Tư Cơ. Viết vào khoảng năm 1914-1915. Đại khái bài thơ này mang tư tưởng nghệ thuật đương đại. Mang 4 khẩu hiệu: “Đả đảo tình yêu của mọi người”, “Đả đảo chế độ của mọi người”, “Đả đảo nghệ thuật của mọi người”, “Đả đảo tôn giáo của mọi người”. Năm 1998 được NXB Văn Học Nhân Dân bên Trung Quốc xuất bản

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-thi-chan-dich-vi-nhi-khoc-lieu>